Barbara Cartland.

Frumoasa Iris.

Capitolul 1.

Teatrul era arhiplin. Spectacolul cu „A douăsprezecea noapte” fusese magnific şi curând va cădea cortina peste ultimul act.

De pe scaunul ei dintr-o lojă de lângă scenă, Carina Denton — fata de paisprezece ani — ofta încântată. Prima ei călătorie la Londra fusese tot ce-şi putea dori, iar seara aceea era cea mai minunată dintre toate.

Când prietena ei de la şcoală, Alice Grade, o invitase la ea, părinţii şovăiseră. Dar familia lui Alice era respectabilă, de modă veche, astfel că i se acordase permisiunea destul de repede.

- Alice, cine e persoana aceea? îşi întrebă ea în şoaptă prietena, arătând spre loja alăturată.

Era un bărbat nespus de chipeş, sub douăzeci şi cinci de ani,

înalt şi elegant.

Altceva îi atrăsese însă atenţia la el. Avea ochi tulburi, iar buzele indicau o fire senzuală.

Nu că ar fi înţeles exact despre ce era vorba. Dar aerul lui dramatic o făcea incapabilă să întoarcă ochii.

- Nu-l cunosc, şopti Alice.
- Ce tot şuşotiţi acolo? întrebă domnişoara Ferras, guvernanta fetei.
- Ne întrebam cine este tânărul acela, îi spuse Alice.

Domnişoara Ferras scoase o uşoară exclamaţie, după care

plecă ochii.

- E lordul Thornhill, nu trebuie să vă uitaţi la el.
- De ce? întrebă Carina.
- Pentru că nu este o persoană cuviincioasă.
- De ce?

Domnişoara Ferras era într-o situaţie stânjenitoare. Trebuia să dea întotdeauna dovadă de puritanism, însă în adâncul fiinţei sale sălăşluia o inimă romantică.

în mod firesc, la astfel de întrebări ar fi răspuns doamna Grade, însă aceasta fusese nevoită să renunţe la plecarea la teatru din cauza unei dureri de cap. Astfel, numai domnişoara Ferras le însoţise pe fete la teatru.

- E necuviincios pentru că... face lucruri necuviincioase.

- Ce fel de lucruri? Spune-ne, te rog, o imploră Alice.

- Are o reputaţie proastă, răspunse domnişoara Ferras. Oamenii spun că e... desfrânat.

- Dar ce face? întrebă Carina.

Biata domnişoară nu ar fi putut răspunde la această întrebare oricât ar fi încercat. La patruzeci de ani, era la fel de inocentă ca o tânără. Ştia că lordul Thornhill era desfrânat pentru că aşa i se spusese. Dar de fapt nu ştia despre ce era vorba.

- Să nu mai vorbim de asta. Slavă Cerului că a plecat.

Lordul Thornhill dispăruse în spatele lojei sale. Domnişoara

Ferras scoase un oftat de uşurare. Dar uşurarea ei fu de scurtă durată, întrucât în clipa următoare bărbatul reapăru în loja alăturată celei în care stăteau ele.

Acum, Carina putea să-l vadă mai bine.

Părea un copilandru, chiar dacă faţa lui arăta ca a unui matur. Avea aerul unui prinţ care ştie că lumea e a lui şi că trebuie să se bucure de ea aşa cum doreşte.

Carina se uită la el, captivată de aura lui de strălucire şi de romantism, spunându-şi că arăta exact ca un erou.

Loja în care intrase era ocupată de trei femei care, după cât de mult semănau, erau rude. Probabil mama şi cele două fiice ale sale.

Le curtă pe toate, sărutându-le mâna şi zâmbindu-le languros. Fetele se uitară la el pline de speranţă, mama anticipând un deznodământ fericit.

Uşa din spatele lojei se deschise, iar înăuntru păşi un bărbat între două vârste. îndată ce-l văzu pe lordul Thornhill, Carina simţi că noul-venit e încordat.

„Nu-i place de el. Mă întreb de ce?" îşi spuse ea.

în clipa aceea, cortina se ridică pentru ultima oară, iar Carina se lăsă absorbită de spectacol. Personajele, acţiunea, toate îi plăceau la nebunie.

- Diavole!

Vocea se auzi dinspre scenă şi toată lumea se alertă. Era ceva diferit la bărbatul care stătea în clipa aceea în centrul scenei.

- Diavole! Seducător lipsit de scrupule!

Un murmur trecu prin mulţime. Spectatorii începeau să înţeleagă că acele replici nu făceau parte din spectacol. Bărbatul care dăduse buzna pe scenă era slab şi nebărbierit. Hainele pe care le purta erau scumpe, dar arăta de parcă ar fi dormit în ele.

Arăta spre lordul Thornhill şi ţipa:

- Ticălosule! Pramatie! Să afle toată lumea cine eşti! NU ar trebui să fii primit în nicio casă decentă. Nicio femeie nu este în siguranţă când eşti de faţă.

Tânărul lord se ridică şi veni spre partea din faţă a lojei. Era limpede că se recunoscuse în acuzaţia care-i fusese adusă.

- Fetelor, este timpul să plecăm, declară domnişoara Ferras.

- O, nu! protestară amândouă la unison.

Lordul Thornhill, care le auzise, se întoarse şi zise:

- Ignoraţi-1, doamnelor! S-a terminat. Spectacolul poate continua.

Se întoarse cu faţa spre scenă şi strigă:

- Gata, domnule! Ai spus ce aveai de spus. Retrage-te!

Făcu o plecăciune elegantă în faţa bărbatului de pe scenă.

A

- Iţi baţi joc de mine! urlă el. Dar voi scăpa lumea de tine! Sub privirile îngrozite ale spectatorilor, îşi vârî mâna sub

jachetă, scoase un pistol şi trase.

Se auzi o împuşcătură, apoi încă una.

Toată lumea începu să strige. Lordul Thornhill se prăbuşi pe spate, iar în clipa următoare era în braţele Carinei.

Fata îşi duse mâinile la faţă şi scoase un ţipăt. Pe cămaşa lui apăruse o pată de sânge care creştea cu fiecare clipă care trecea.

Bărbatul deschise brusc ochii şi o privi drept în faţă. Carina avu strania senzaţie că lumea parcă se oprise. Auzea strigăte şi ţipete în jur, dar totul i se părea foarte îndepărtat.

Lumea devenise dintr-odată ireală. Singura realitate era tânărul chipeş care-i stătea în poală. Avea sânge pe faţă, întrucât primul gonţ îi atinsese obrazul, iar al doilea i se oprise în piept. Văzu că-l priveşte şi schiţă un zâmbet.

- Bună seara, doamnă, zise el, slăbit. îmi... cer iertare pentru inconvenientul creat.

- Nu! Nu! O, de v-aş putea ajuta cumva! Vă rog să nu muriţi!

- Sigur că nu, murmură el. Nu mi-aş dori pentru nimic în lume să mâhnesc o doamnă. Cred că... dacă s-ar găsi o modalitate de a opri sângerarea...

Se opri, scoţând un geamăt.

- Da, da, zise Carina, privind în jur în căutarea unei soluţii, îşi luă poşeta şi scoase din ea o batistă. Părea foarte mică,

având în vedere cât de mare era rana. Totuşi, o puse peste cămaşă.

Bărbatul din loja alăturată părea îngrozit.

- îmi puteţi da batista dumneavoastră? îl întrebă ea.

- Da, sigur că da.

Ii întinse o batistă mare, pe care Carina o aşeză pe pieptul bărbatului, ca să oprească sângerarea.

Lordul Thornhill era aproape inconştient.

- Dacă trăiesc, şopti el, tu m-ai salvat.

- O, vă rog să nu vorbiţi astfel, îl imploră ea. Trebuie să trăiţi! Va sosi şi doctorul cât de curând.

- Orice ar face... tu eşti cea care m-a salvat. Cum te cheamă?

- Carina.

- Carina. Ce nume frumos! E italienesc. Ştiai?

Ea clătină din cap cu ochii plini de lacrimi.

- In italiană, înseamnă "dragă". Aşa îmi voi aminti întotdeauna de tine... iubita mea. Eşti aşa de drăguţă... ştiu că într-o bună zi vei fi iubita altui bărbat. Dar vei rămâne şi a mea pe vecie. Nu te voi uita niciodată.

- Nici eu nu te voi uita niciodată, zise ea, ştiind prea bine că rosteşte adevărul.

- Sârută-mă, şopti el.

O asemenea cerere o lăsă fără replică, însă el continuă:

- S-ar putea să fie ultimul sărut de pe lumea asta pentru mine. Te rog...

NU avea cum să-l refuze. Se aplecă deasupra lui şi-l sărută.

Când ridică privirea, deveni conştientă de mişcarea din jur.

Loja se umpluse de oameni. Sosise şi doctorul.

Tânărul stătea întins pe jos, iar medicul îl examina.

- Veniţi, fetelor! le porunci, profund tulburată, domnişoara Ferras. Trebuie să plecăm imediat.

- O, nu! strigă Carina.

- Ce-ai spus?

- Nu pot pleca înainte să aflu dacă a murit sau nu.

- Fă cum îţi spun şi vino imediat.

Carina strânse buzele într-o expresie neobişnuită la ea.

- Nu! zise ea din nou.

Domnişoara Ferras scoase un uşor strigăt de groază. Alice îşi privi prietena cu admiraţie, dar aproape nu o recunoscu. Avea de-a face cu o altă Carina, aproape o tânără femeie, cu putere şi determinare.

Doctorul descoperi batistele.

- Cine le-a pus? întrebă el.

- Eu, zise Carina.

- Ei bine, i-ai salvat viaţa.

Carina scoase un strigăt de bucurie.

- înseamnă că va trăi?

- Ai reuşit să opreşti sângerarea. Nu văd niciun motiv pentru care nu ar trăi.

- O, mulţumesc! Mulţumesc!

Carina era pradă unor simţăminte prea puternice pentru a fi în stare să le controleze. îngenunche, închise ochii şi înălţă o rugă de mulţumire lui Dumnezeu.

Tot drumul, domnişoara Ferras tună şi fulgeră, iar când ajunseră acasă, povesti părinţilor păţania ca şi cum ar fi căzut cerul pentru că tinerele fuseseră martore la aşa ceva.

Din fericire, domnul şi doamna Grade, deşi îngroziţi, erau oameni de bunu simţ, aşa că insistară să nu mai vorbească despre această întâmplare.

în ziarul de a doua zi se făcu o scurtă referire la incident, dar spre marea dezamăgire a Carinei, nu exista nicio menţiune despre soarta lordului Thornhill. Prin urmare, nesiguranţa asupra soartei acestuia continua s-o frământe.

în ziua următoare plecă acasă, în paşnicul ţinut Worcestershire.

Nu vorbi nimănui despre cuvintele pe care le schimbase cu t an arul lord. Nu suflă o vorbă despre sărut sau despre felul cum acesta îi rostise numele.

Nu-l va uita niciodată. Mai ales, nu va uita felul cum rostise:

- Carina, iubita mea!

Aceste cuvinte vor dăinui veşnic în sufletul ei.

Scrisoarea de la mătuşa ei, Mary, sosi chiar când se simţea mai abătută ca niciodată.

Au trecut şase luni de la moartea mamei tale, draga mea, şi trăieşti singură de prea multă vreme. Ai douăzeci şi patru de ani şi a sosit timpul să ieşi în lume. Nici acum nu e prea târziu să te căsătoreşti.

„Draga mătuşă Mary, îşi spuse Carina", schiţând un zâmbet. „Nu are deloc tact, dar voia să fie bună".

Iar ceea ce spusese era adevărat. După acea vizită la Londra din urmă cu zece ani, nimic neobişnuit nu i se mai întâmplase.

Alice se căsătorise la vârsta de optsprezece ani, nu cu un bărbat cu titlu, aşa cum îşi doriseră părinţii ei, ci cu un preot. Carina îi vizitase, văzuse că erau fericiţi, dar viaţa lor lipsită de evenimente o determinase să revină repede acasă.

Ani buni fusese fiica îndatoritoare şi respectoasă pe care şi-o doreau cu toţii. Cânta la pian cu tatăl ei, care era un muzician foarte bun şi care o învăţase tot ce ştia.

Când tatăl ei murise de pneumonie, Carina ştiuse că nici mama ei nu o va mai duce mult. Pur şi simplu nu mai dorea să trăiască.

Acum, Carina avea douăzeci şi patru de ani, o fată bătrână după unele standarde, dar la fel de frumoasă şi agăţându-se de speranţa că viaţa îi rezerva surprize plăcute.

Deşi nu era bogată, trăia bine. Reuşea să ţină casa şi servitorii, dar mai ales caii, care erau mândria ei. Singurătatea însă, o apăsa.

Astfel, când sosi invitaţia de la mătuşa ei, se grăbi să-i

răspundă, spunându-i că va. veni cat de repede va putea.

îşi petrecu ziua următoare împachetând cele mai frumoase haine, iar în ziua următoare era gata de plecare. Trăsura o duse la gară.

Când se sui în tren, se gândi la viitor.

Mătuşa ei locuia la ţară, în Sussex, dar era suficient de aproape de un orăşel, încât să se gândească la această perspectivă cu bucurie.

„Mare păcat că mătuşa Mary nu locuieşte la Londra", îşi spuse ea. „Ar fi fost cu adevărat fermecător. Dacă aş fi fost la Londra, aş fi primit deja mai multe cereri în căsătorie".

Pe când mergea la şcoală, colegele ei vorbeau într-una despre bărbaţii cu care dansaseră în timpul vacanţelor.

— îmi trimite flori în fiecare zi, pretindea una al cărei nume era Sally. Apoi, a încercat să mă sărute. Dar mi-am amintit ce mi-a spus mama, că dacă permiţi unui bărbat să te sărute, te va considera frivolă, necuviincioasă, aşa că am refuzat.

— Ar fi trebuit să-l laşi o dată, zisese alta, pe care o chema Jane.

Celelalte râseră, dar Sally zisese:

— Mama spune că dacă îl laşi pe un bărbat să te sărute, nu mai are niciun respect pentru tine şi nu te va cere niciodată în căsătorie.

Replica aceasta generase o adevărată furtună printre tinere.

Unele fete spuseseră că fuseseră sărutate, dar că fusese dezamăgitor.

Altele, dimpotrivă, afirmau că se supăraseră pe ele însele pentru că se lăsaseră sărutate.

- Cred, începuse cealaltă fată pe nume Helen, că dacă vrei să te ceară în căsătorie, trebuie să fii foarte sfioasă şi să-l faci să înţeleagă că nu ai mai fost sărutată până în clipa aceea.

- De ce te-ai comporta aşa? o întrebase Carina.

- Pentru că un bărbat doreşte să ia în căsătorie o fată care-l iubeşte mai mult decât orice pe lumea asta, venise replica. Prin urmare, nu doreşte să ştie că te-a mai sărutat un alt bărbat.

- Dar tu, Carina? Ai mai fost sărutată?

-Păi... nu tocmai.

Celelalte voiseră să afle ce înţelege prin "nu tocmai", dar nu reuşiseră să mai scoată nimic de la Carina. Avea şaptesprezece ani pe atunci. Sărutul straniu şi dramatic al străinului care poate murise între timp, rămăsese în amintirea ei ca un trandafir pus la presat între foile unei cărţi. Dar ştia că fetele nu ar fi înţeles-o, astfel că preferase să păstreze tăcerea.

- Nu, nu am mai fost sărutată, spusese ea cu fermitate.

Dar de atunci, se tot întreba cum era să fii cu adevărat sărutată. Era oare la fel de romantic şi de palpitant ca în visele ei? Se întrebă cum ar fi ca un bărbat s-o ţină în braţe şi s-o sărute.

„Am douăzeci şi patru de ani, îşi spuse ea în timp ce trenul mergea, şi nu am fost niciodată sărutată în afară de momentul acela straniu... şi niciun bărbat nu m-a cerut în căsătorie. Presupun că multe dintre fetele cu care am fost a şcoală ar râde

de mine şi mi-ar spune că sunt o ratată. Dar nu e vina mea că nu mi s-a întâmplat”.

în cele din urmă, ajunse la destinaţie. Coborî şi se duse la

capatul trenului, unde se descărcaţi bagajele, inclusiv al ei.

O văzu dintr-odată pe mătuşa ei alergând pe peron.

Cu un strigăt de bucurie, Carina alergă spre ea şi o sărută cu afecţiune.

- lartă-mă că am întârziat, zise mătuşa ei, dar am fost

reţinută până în ultima clipă de un mesaj primit de la nişte

prieteni, despre care îţi voi vorbi mai târziu. Să luăm mai întâi bagajele.

După ce le luară, mătuşa zise:

- Mă bucur să te văd, draga mea! Ce frumoasă eşti! Am uitat că eşti la fel de drăguţă cum era mama ta la aceeaşi vârstă. Fiecare bărbat pe care-l întâlnea se îndrăgostea de ea.

Carina râse.

- O, povesteşte-mi! Mama se ferea să vorbească despre

succesul ei la bărbaţi, dar mai mulţi oameni mi-au spus că era

cea mai drăguţă fată la baluri şi toţi bărbaţii erau la picioarele ei.

Mătuşa Mary chicoti.

- Te asigur că e adevărat, zise ea. După cum ştii, eram cu doi

ani mai mare decât ea, dar mi-am dorit întotdeauna să fiu măcar

la fel de populară ca ea. NU am reuşit, dar sunt sigură că ţie îţi va ieşi.

Carina zâmbi şi spuse:

- E foarte greu să ai succes prin tine însuţi. După cum ştii, trăim într-o zonă foarte izolată din Worcestershire, iar de la moartea mamei nu prea am mai ieşit.

- De fapt, ceea ce vrei să spui este că există prea puţini tineri care să facă viaţa palpitantă.

- Da, cam aşa.

- Lucrurile se vor schimba cât vei sta la mine, zise mătuşa Mary. Dar va trebui să mai ai puţină răbdare, întrucât sunt nevoită să plec imediat la cumnata mea care a avut un accident de călărie destul de grav. Mă tem că mâine voi pleca, iar câteva zile vei rămâne singură.

- înţeleg, zise Carina, ascunzându-şi dezamăgirea. Dacă nu mi-ai fi spus să vin, aş fi aşteptat până când te-ai fi întors.

- M-am gândit şi la posibilitatea asta, dar acum că e totul aranjat, nu avea niciun rost s-o mai fac. Oricum, nu voi lipsi mult.

- Nu îţi face griji. Va fi interesant să mă uit la casă şi să explorez grădina.

Dar în timp ce vorbea, îşi dădu seama că venise pentru mult mai mult de atât.

între timp, părăsiseră gara şi se apropiau de conac. Grădina era mai frumoasă decât se aşteptase. Totul era scump şi elegant. Un valet îi luă bagajele, iar o slujnică fu desemnată să se ocupe de ea.

La cină, mâncarea i se păru mai bună decât orice încercase în ultima vreme.

- De îndată ce mă întorc, vom face planuri, zise mătuşa Mary. Sunt o mulţime de oameni pe care vreau să-i cunoşti.

- Ar fi minunat, zise Carina, cu un oftat. Mi-am dorit întotdeauna o viaţă socială interesantă.

- Şi ar fi trebuit s-o ai de multă vreme, replică mătuşa ei. întotdeauna mi s-a părut că sora şi cumnatul meu sunt nebuni că se îngroapă de vii în zona aceea plictisitoare din Worcestershire.

- Dar erau foarte fericiţi, zise Carina cu tristeţe.

- Ştiu. Din acest motiv nici nu îmi făceam griji pentru ei. Dar ar fi trebuit să mă preocup mai mult de tine. O fată ca tine nu poate rămâne într-un asemenea loc. Ce importanţă mai are acum? Nu e niciodată prea târziu. O mulţime de bărbaţi vor alerga după tine.

- Ai vecini interesanţi?

- Hm! Presupun că unii îl consideră interesant pe ducele de Westbury, dar din punctul meu de vedere are o reputaţie proastă.

- Da? exclamă Carina, făcând ochii mari.

In afară de lordul Thornhill, nu mai cunoscuse pe nimeni cu o reputaţie proastă. Intrase şi ieşise aşa de repede din viaţa ei, încât nu aflase prea multe despre el.

- O, mi-aş dori nespus să-l cunosc pe duce, zise ea.

- Iată o dorinţă cât se poate de nepotrivită, domnişoară! Dă petreceri la castel şi îndrăznesc să spun că vom fi invitate. Politeţea ne obligă să acceptăm, dar nu mai mult de atât. Nu e

genul de bărbat pe care să-l cunoşti mai bine.

- Dar de ce?

- După cum ţi-am spus, are o reputaţie proastă.

- Dar ce înseamnă asta?

- NU am timp acum să intru în detalii, spuse femeia. Când îl cunoşti, dă-i bună ziua şi atâta tot.

- 0, mătuşă, chiar nu poţi să-mi spui mai multe?

- în tinereţe, se duela.

- 0, Doamne! Dar duelurile sunt în afara legii de multă vreme. Cred că e foarte bătrân.

- Are peste treizeci de ani.

- Vrei să spui că se duela chiar dacă ştia că e în afara legii? Ce curajos trebuie să fi fost!

- Iată o conversaţie cât se poate de nepotrivită. Nu are un bun caracter şi nu ar fi primit în societate, dar e prieten la cataramă cu prinţul de Wales.

- Şi prinţul de Wales nu are o bună reputaţie?

- E timpul să mergem la culcare. Vom vorbi mai mult când ne vom întoarce.

- Da, mătuşă, spuse Carina.

Vorbea cu blândeţe, dar gândul îi zburase deja la controversatul vecin.

Ducele avea o reputaţie proastă, dar în acelaşi timp era prieten la cataramă cu prinţul de Wales.

Ce palpitantă devenise dintr-odată viaţa!

Capitolul 2

Mătuşa Mary plecă dis-de-dimineaţă şi-i spuse Carinei să se simtă ca acasă.

De îndată ce rămase singură, începu să exploreze grădina. îi plăceau grădinile, iar aceasta i se părea că se întorcea în timp, la cele din vremurile medievale.

„E fermecător aici!” îşi spuse ea când se opri lângă un copac foarte mare şi, ridicând capul, observă că existau cuiburi de păsări în el.

După grădină, inspectă câmpurile unde se aflau caii. Erau frumoşi, dacă nu chiar mai frumoşi decât ai ei. Petrecu multă vreme admirându-i.

Ajunsese la capătul câmpiei, astfel că se uită pe drumul aflat dincolo de zidul de piatră.

în clipa aceea, văzu o trăsură care se îndrepta vertiginos spre ea. Urma o cotitură, iar Carina îşi dădu seama că mergea prea repede ca s-o ia bine. în clipa următoare se auzi un zgomot, un ţipăt şi două voci de bărbaţi care strigau.

„O, Doamne! S-a produs un accident", îşi spuse ea luând-o la goană spre poartă.

Când ajunse acolo, observă că trăsura se ciocnise cu alta şi fusese aruncată în şanţ. Caii păreau teferi, dar trăsura era avariată.

Doi bărbaţi ajutau o doamnă frumos îmbrăcată să coboare din trăsură. Aceasta avea mâna însângerată.

- Pot să vă ajut? Locuiesc aici. Poate ar trebui s-o ducem înăuntru şi să trimitem după doctor.

Unul dintre bărbaţi se ridică şi o privi. Era între două vârste şi bine îmbrăcat.

- Sunteţi foarte amabilă, doamnă.

Mai multe trăsuri îi prinseseră din urmă. Din toate coborau femei tinere şi foarte drăguţe.

- Mergeţi împreună?

- Da, zise bărbatul, ridicându-şi pălăria. Să mă prezint: sunt Bertram Hentege, la dispoziţia dumneavoastră.

- Suntem o companie de actori foarte solicitaţi, dacă îmi permiteţi... Şi ne îndreptăm spre o persoană foarte importantă.

- Bertie! strigă un bărbat în spatele lui. Nu poţi aştepta până mai târziu?

- O, Doamne! La ce-mi stătea mintea! Da, sigur că da. îi

explicam numai că...

- In cazul ăsta, ar trebui să veniţi cu toţii înăuntru, zise Carina. Pe aici! îi spuse Carina lui Bertie, arătând direcţia.

Când ajunseră, Carina îi explică lui Jennings, majordomul, cele petrecute. Bărbatul încuviinţă.

- Aşa se întâmplă întotdeauna când merg prea repede.

-Aş vrea ca femeia rănită să se odihnească într-un dormitor

până la sosirea doctorului.

In următoarea jumătate de oră se ocupară cu o mulţime de lucruri practice. Trăsurile ajunseră în faţa casei, femeile coborâră, valeţii luară bagajele.

Carina o ajută pe femeia rănită să se aşeze pe pat şi încercă să-i mai aline durerile.

Peste câteva clipe, veni şi Bertie.

- îmi pare rău, Bertie, zise tânăra, îndurerată.

- Nu te mai gândi la asta, spuse el cu blândeţe. Găsim noi ceva.

Carina îi lăsă şi coborî la ceilalţi oaspeţi. Trei bărbaţi şi trei femei stăteau la o masă. Erau îmbrăcaţi în veşminte care-i reaminteau că erau cu toţii actori.

La intrarea Carinei, cei trei bărbaţi se ridicară în picioare.

- Bună ziua. Sunt Carina Denton.

Spre marea ei uşurare, în clipa aceea intră Bertie şi zise:

- Draga mea doamnă, ce pot spune? Mii de mulţumiri pentru amabilitate.

Ii luă mâna şi o sărută cu un gest teatral.

- Te rog! O nimica toată.

- O nimica toată? Fără tine, am fi fost lăsaţi în voia sorţii, nişte nefericiţi condamnaţi să rătăcim în căutarea cuiva care să ne ajute...

- Bertie! exclamă una dintre fete, pe un ton exasperat.

Bărbatul reveni cu picioarele pe pământ şi spuse, pe un ton

normal:

- Tot ce pot spera, este ca doctorul s-o trateze pe Melanie la braţ.

- Pare o rană destul de urâtă. Sângera mult, interveni unul dintre bărbaţi.

- Ştiu, zise Bertie cu gravitate. Biata fată se află într-o stare deplorabilă. Am încercat s-o liniştesc, dar dacă nu va putea cânta... ei bine...

Ridică neputincios din umeri.

- Vrei să spui că nu vom fi în stare să jucăm diseară?

- Cum am putea, dacă Melanie nu e în stare să cânte? răspunse el, aproape furios. Oare de ce trebuia să mi se întâmple tocmai în clipa când înălţimea Sa ne-a invitat să-i distrăm prietenii?

- înălţimea Sa?

- Ducele de Westbury, spuse Bertie. Trebuie să ajungem la el acasă cam într-o oră.

- E vorba de un spectacol special? îl întrebă ea, entuziasmată.

- O comandă specială, zise Bertie. Poate ai auzit de

„Frumuseţile lui Bertie".

Rosti ultimele cuvinte de parcă ar fi anunţat-o pe regină. Era limpede că se aştepta ca gazda să rămână cu gura căscată de uimire.

A

Insă aceasta clătină din cap.

- NU ai auzit de noi? o întrebă Bertie vizibil dezamăgit. Dar Londra e la picioarele noastre.

- NU am mai fost la Londra de foarte multă vreme, mărturisi

ea.

- Ei bine, avem mare succes. înălţimea Sa a spus că suntem exact ce trebuie pentru a-şi întreţine prietenii diseară şi mâine-seară.

îşi luă capul în mâini şi spuse, dramatic:

- Cine şi-ar fi putut imagina o asemenea tragedie? Să avem un asemenea accident la numai o milă de castelul Westbury!

Carina era intrigată.

- Ce anume faceţi? îl întrebă ea.

- Cântăm, dansăm şi-i distrăm de minune pe musafiri după cină. Suntem cei mai buni din Londra, adăugă el grandilocvent.

Fără să vrea, Carmina schiţă un zâmbet. Oricât de lăudăros era, nu avea cum să nu-ţi placă.

- Aş vrea să vă văd jucând, spuse ea.

- Şi eu aş vrea, zise el, dar se pare că suntem în imposibilitatea să jucăm diseară.

- De ce? întrebă Carina.

A

înainte ca el să-i răspundă, intră Jennings.

- Aveţi noroc. Omul meu l-a găsit pe doctor nu departe de .iici şi l-a adus.

Bertie ieşi valvârtej pe uşă.

- Te rog să-l ierţi pe Bertie, zise o fată cu părul negru şi cârlionţat. Are un suflet de aur, dar trăieşte numai pentru scenă si se aşteaptă ca toată lumea să-l înţeleagă.

- Spune-mi cine sunteţi şi ce faceţi?

- Eu sunt Julia. Cântăm, dansăm şi... suntem cu siguranţă cea mai bună trupă londoneză, adăugă ea, imitându-l pe Bertie.

Ceilalţi izbucniră în râs, iar fata îşi recăpătă înfăţişarea obişnuită.

- Aşa e, întări un tânăr foarte chipeş cu păr creţ. Se spune că vin oameni din alte ţări special ca să ne vadă. Apropo, eu sunt James. Ea e Helen, ea e Belinda, iar cei de acolo sunt Anthony şi Samson.

Carina dădu mâna cu toţi.

Apoi, Helen zise:

- Dar dacă Melanie nu va putea cânta, ce vom face?

- De ce e aşa de importantă?

- Ea cântă la pian, îi răspunse Anthony. Iar dacă nu e muzică, nu putem dansa sau cânta şi nimeni nu are cum să vadă „Frumuseţile lui Bertie”.

Cât timp vorbi Anthony, toată lumea râse.

- De ce e aşa de important să jucaţi pentru duce? întrebă Carina.

- Păi, în primul rând pentru că e duce. Apoi, pentru că e imitat de mulţi oameni care-l admiră, iar Bertie este ferm convins că dacă vom avea succes la el, vom fi invitaţi în aproape toate casele

vechi de provincie, mai ales iarna, după ce gazda şi oaspeţii lui au vânat toată ziua. Seara, nu au nevoie decât de „Frumuseţile lui Bertie” pentru a-i înveseli.

Carina era fascinată şi voia să afle mai multe.

Dar când fetele începură să-i vorbească despre spectacole, auziră vocea lui Bertie, după care se făcu brusc tăcere.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui când intră şi se prăbuşi pe canapea.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Samson.

- Trebuie să mai întrebi? replică Bertie. Melanie e rănită serios la mână. Dacă are grijă, în trei-patru zile îşi va reveni, dar nu mai devreme.

Un murmur străbătu sala.

- Chiar nu putem juca diseară? îl întrebă Anthony.

- Cum să jucăm fără pianist? îl întrebă Bertie, supărat. Va trebui să-i spunem înălţimii Sale că am avut un accident şi să ne rugăm ca într-o bună zi să ne solicite din nou.

Nu părea foarte promiţător.

- Dar nu poate cânta unul dintre noi la pian? întrebă Julia.

Schimbară priviri între ei, dar nimeni nu se oferi.

Carina trase adânc aer în piept, uimită de ideea incredibilă care-i venise.

Şi totuşi...

Bertie arăta ca un copil mare, gata să izbucnească în plâns

dintr-un moment în altul.

Carina strânse pumnii. Acum ori niciodată.

- Ce-ar fi să cânt eu? sugeră ea.

Toată lumea făcu ochii mari. Apoi, Bertie zise, uimit:

- Eşti o bună pianistă?

- Am câştigat mai multe premii la şcoală, spuse Carina. Am exersat mult în ultima vreme, întrucât am fost singură. De fapt, sunt sigură că pot executa orice fel de muzică.

Bertie scoase un strigăt şi sări în picioare.

- Eşti pianistă! Eşti pianistă! exclamă el. Unde este pianul în această casă?

- în camera alăturată, zise Carina.

- Aşteaptă aici! strigă Bertie.

Când se întoarse, avea în mâini o casetă luată dintr-o trăsură. Carina ajunsese deja la pian şi ridicase capacul.

Bertie scoase nişte partituri şi i le întinse.

- Mă faci să mă simt nervoasă, spuse ea. Sper să cânt la fel de bine ca Melanie.

- încearcă! încearcă! o îndemnă Bertie.

Carina se aşeză în faţa pianului.

îşi plimbă degetele peste clape, ca să fie sigură că pianul nu e dezacordat. Apoi, îşi ridică ochii şi se uită la partitura pe care Bertie i-o pusese în faţă. Constată că nu era deloc dificilă. Interpretase partituri mult mai dificile decât aceasta.

începu să cânte, iar peste câteva clipe îşi dădu seama că prinsese tonul muzicii.

loată lumea zâmbea şi batea din palme.

- Strălucitor! Absolut strălucitor!

Bertie dansa, încântat.

- Eşti un înger trimis din Ceruri pentru a ne salva, când credeam ca nu mai există nicio speranţă! strigă el.

- Eşti sigur că pot interpreta ce îmi ceri? îl întrebă Carina

- Tot ce îţi cer este să cânţi aşa cum ai făcut-o adineauri

dat Partiturile cele mai dificile pentru a te testa. Restul este mult mai uşor.

,.f.T^tUl ° îmPiedica Pe Carina să spună că ideea de „muzică ic' a lu« Bertie era mai degrabă elementară. Tot ce conta, era că putea să-şi îndeplinească rolul.

- Eşti minunată! exclamă el. Graţie ţie, vom avea mare succes.

- Si acum, ce se întâmplă? se interesă Carina.

- Trebuie ca până diseară să ajungem la castel, zise Bertie. Aşadar, du-te şi împachetează-ţi lucrurile. Ai grjă să-ţi iei lucrurile cele mai frumoase pe care le ai. Nu numai că vei fi ascultată, dar vei fi şi privită.

- Pare atât de palpitant! Sper să nu vă dezamăgesc.

Vei fi deasupra noastră a tuturor, insistă Bertie. Ducele e foarte exigent. Cere tot ce e mai bun, plăteşte pentru ce e mai bun, iar noi exact asta îi vom oferi.

, " DaCa ÎnaJfimea Sa nu va -Aprecia cea mai drăguţă pianistă, mseamna că e un tip foarte nerecunoscător, zise Anthony.

Carina zâmbi, apoi roşi.

- Mă faceţi să roşesc, zise ea. Mă duc să-mi pregătesc hainele, dar să nu vă aşteptaţi la prea mult din partea mea, întrucât e pentru prima dată când fac aşa ceva.

- Ascultă-mă bine! interveni James. îţi vei dori s-o faci la nesfârşit. Aplauzele ţi se vor părea irezistibile, aşa cum ni se par nouă.

Toată lumea izbucni în râs.

- Cât timp mă pregătesc, îl trimit pe majordom să vă aducă nişte gustări, zise Carina. Poate ar trebui ca una din fete să mă însoţească, pentru a mă ajuta să aleg hainele.

- Vin eu, se oferi Julia.

Pe când urcau scările, adăugă:

- Cred că bietul Bertie ar fi fost în stare să plângă, dacă nu ar fi putut juca diseară. Era aşa de încântat că e invitat la Westbury Towers, despre care se spune că e un adevărat palat. Ai fost înăuntru?

- O, nu locuiesc aici de obicei, răspunse Carina. Nu ştiu nimic despre duce, în afară de ce mi-a spus mătuşa mea, anume că are o reputaţie proastă. Dar nu ştiu sigur de ce.

- E de notorietate publică, zis Julia pe tonul unui cunoscător.

- Pentru ce?

- Pentru proasta reputaţie. Se pare că în casa lui se petrec

tot felul de "chestii".

- Ce fel de chestii? o întrebă Carina abia ţinându-şi

respiraţia.

- Ştii tu... chestii. Genul de lucruri despre care nimeni nu ştie nimic.

- Dar dacă nimeni nu ştie despre ele, cum de se stie că au loc?

- Pentru că e faimos la Londra. E cunoscut pentru petrecerile lui, pentru că oferă întotdeauna ceva neobişnuit oaspeţilor săi, pentru a-i distra.

- Iar în seara asta sunt „Frumuseţile lui Bertie”, nu?

Julia zâmbi.

- De obicei, jucăm la teatrul „The Globe”, care este cunoscut ca fiind cel mai popular loc frecventat de bărbaţi. Majoritatea femeilor găsesc că lucrurile se petrec prea repede şi că uneori spectacolele sunt vulgare. Prin urmare, suntem patronaţi de bărbaţi ca ducele.

întte timp, ajunseră în camera Carinei. Aceasta deschise dulapul, iar Julia făcu ochii mari.

- O, da! Te vei descurca de minune. Vei fi o adevărată frumuseţe a lui Bertie.Cu siguranţă vei fi admirată de bărbaţi.

- Doar nu vrei să spui că toţi oaspeţii sunt bărbaţi? începea să se întrebe în ce situaţie se vârâse.

- Nu m-ar surprinde, zise Julia, nepăsătoare. Dacă vor fi şi femei invitate, acestea sunt fie actriţe, fie doamne care nu sunt acceptate de lumea bună.

Carina trase adânc aer în piept. înţelegea că nu trebuie să meargă la astfel de petreceri.

Auzise de aşa ceva la şcoală, dar erau chestiuni pe care fetele şi le spuneau la ureche una alteia.

Nu că ar fi mers ele la aşa ceva, dar fraţii lor o făcuseră, iar

apoi le povestiseră.

„NU ar trebui s-o fac”, îşi spuse ea, vinovată.

julia examină hainele Carinei şi alese rochiile cu decolteul cel mai mare, adică acelea cu care nu ar fi fost acceptată în înalta societate.

De foarte multe ori îi auzise pe oameni spunând:

- O, dar nu e decât o actriţă!

Sau era ceva în tonul vocii când se vorbea despre un gentleman care umbla după un anumit gen de femei, care nu era acceptat în societate.

Iar acum intra tocmai în rândul unor asemenea femei.

încercă să pară şocată, dar trebui să admită că era curioasă şi fascinată.

„NU are niciun rost să-mi fac griji în această privinţă, îşi spuse ea cu fermitate. Nu se va întâmpla nimic rău dacă voi petrece câteva nopţi sub acoperişul ducelui. Va crede că sunt una dintre frumuseţile lui Bertie, aşa că nimeni nu va şti cine sunt cu adevărat. E o aventură de care mă voi bucura pe deplin ’.

^ *5»

Hohotele de râs ale lordului Bruno Heydock răsunau ca un

bubuit de tun. Cineva spusese o glumă vulgară, pe care lordul le adora.

- E foarte frumos aici, la tine, Westbury, spuse el, făcând un gest care arăta că se referă la întregul castel.

Ducele de Westbury, un bărbat înalt şi elegant, ridică din umeri.

- îmi ajunge, spuse el plictisit.

- La naiba, omule! Ai tot ce e mai bun. Cei mai buni cai, cei mai buni servitori, cel mai bun coniac.

Spunând acestea, îşi privi paharul gol. Ducele făcu un semn

discret celui mai apropiat valet, care se apropie cu o altă carafă plină cu băutură.

Dupa ce 1 se umplu din nou paharul, lordul Bruno se arătă fericit.

Daca bei prea mult acum, s-ar putea să nu mai fii treaz cand Westbury va veni diseară cu surpriza pe care ne-a promis-o, zise vicontele Manton.

- Nu e o surpriză, remarcă ducele. Am chemat o foarte bună

trupa de actori să ne distreze. Se nueşte „Frumuseţile lui Bertie".

- înseamnă că e mai mult decât o simplă trupă, mormăi lordul Bruno. Vor veni o mulţime de fete drăguţe.

Alţi bărbaţi intrară în încăpere. Călăriseră şi le era foame. Erau gata să mănânce.

- Vorbeşte-ne despre „Frumuseţile lui Bertie", insistă lordul Bruno.

-Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse ducele, cu un aer misterios.

Părea complet destins stând în fotoliu, imaginea perfectă a gentlemanului înstărit de provincie. Nu avea nimic de făcut decât să se bucure de plăcerile celui bogat.

Dar vicontele Manton se alarmă văzându-şi prietenul atins de un fel de plictiseală, întrucât nu mai lua parte la conversaţie.

Părul negru i se răvăşise din cauza unei curse nebuneşti cu calul, iar o buclă îi căzuse pe frunte. Faţa ducelui exprima aroganţă sfidătoare. Buzele sale erau foarte senzuale, mai ales acum, când era relaxat. Avea nasul lung şi drept, iar bărbia

fermă.

Ceea ce făcea totuşi ca faţa lui să nu fie perfectă era o cicatrice pe care o avea pe un obraz, o urmă lăsată de un glonţ.

Prietenul său, vicontele, auzise unele zvonuri conform cărora prietenul său, pe când era mai tânăr, fusese rănit de glonţul tras de un soţ încornorat în timpul unei reprezentări teatrale. Unii afirmaseră chiar că fusese la un pas de moarte.

Ducele nu adusese niciodată vorba despre această întâmplare, iar tăcerea lui nu făcea decât să sporească legenda creată în jurul lui. Se spunea că fusese un om rău, un libertin, dedat oricărei forme de exces. Ducele nu luase niciodată poziţie împotriva acestor zvonuri. Fie îi convenea reputaţia de om rău, fie nu-i păsa de părerea celorlalţi.

Vicontele bănuia că era puţin din amândouă.

Când ceilalţi se îndepărtară, îl întrebă cu blândeţe:

- Ce s-a întâmplat, pretene?

Ducele ridică din umeri.

- Nu ştiu... nimic.

- Nu te bucuri de petrecerea din acest weekend?

. ~ Ba da! Enorm' Doar că' • ■ nu pot explica... să nu cumva sa repeţi la nesfârşit aceleaşi lucruri.

- Lucruri plăcute, de altfel, îi reaminti vicontele.

A ~ Aşa e; Numai ca duPă 0 vreme îşi pierde savoarea şi vezi cat de lipsit de sens este totul.

- Nu te-am mai auzit până acum rostind astfel de vorbe, spuse surprins vicontele. După cum spunea Bruno.

- Bruno e un porc nesimţit, îl întrerupse ducele.

- Aşa e. Numai că de data asta a avut dreptate. Ai tot ce-ţi

doreşti, un titlu important, pământ, casa asta, cel mai bun vin

ce. mai grozavi cai, te bucuri de fiecare femeie pe care o întâlneşti...

- Dar genul acesta de femei, care va veni şi astăzi... păleşte după o vreme, remarcă ducele.

- Ai de unde alege, zise vicontele. Nu poţi rămâne singur pentru totdeauna. A sosit vremea să te căsătoreşti si să faci copii. Toată lumea o ştie. Toată lumea în afară de tine.

- 0, dar o ştiu prea bine. Toată lumea mi-o aminteşte de fiecare data când întâlnesc o femeie respectabilă şi stă cu ochii pe mine, intrebându-se dacă ea va fi în sfârşit aleasa. La naiba' Oare cât de proastă trebuie să fie reputaţia mea, încât să Ie sperie pe mamele care caută un soţ pentru fiicele lor?

- Mult mai proastă, remarcă sec prietenul lui. Nu ştiu ce

anume ar trebui să faci pentru a ascunde gloria unei coroane de duce sau faptul că te bucuri de prietenia celor din Casa Regală. Să ucizi, probabil.

Ducele izbucni în râs.

- Exact. Femeile respectabile nu sunt mai breze decât celelalte. Sunt la fel de calculate. Numai că socotelile lor sunt complet diferite. Virtutea pe care o clamează în mod ostentativ nu e altceva decât preţul pentru a deveni ducese. Le prefer pe fetele de la „Frumuseţile lui Bertie”. Nu pretind a fi altcineva decât sunt, iar tranzacţia se face într-un mod cât se poate de onest.

- E foarte cinic ceea ce spui.

- Sunt un om cinic. Am toate motivele să fiu.

- Aşadar, după tine, femeile se împart în aceste două categorii. Nu mai e nimic între ele?

- O, presupun că există şi femei care nu sunt de vânzare. Femei adevărate, oneste, incapabile să păcălească.

- Presupun că nu ai întâlnit niciuna până acum, nu-i aşa?

- Nu... de fapt, nu era o femeie adevărată, o simplă copilă.

- Ce interesant! Povesteşte-mi despre ea!

Dar ducele clătină din cap.

- Nu, nu pot s-o fac. într-un fel, nici măcar nu mai există. A fost cu mult timp în urmă, iar ea era foarte tânără. Când a mai crescut, probabil a devenit ca toate celelalte.

- Sau poate nu. Poate e la fel de desăvârşită şi o vei

reîntâlni...

— BARBARA CARTLAND

Ducele făcu însă un gest dezgustat.

, T Wealul meu! Ce sentimental mă faci să par. Oamenii înţelept, nu au idealuri, pentru că mai devreme sau mai târziu acestea dispar.

o clipă, îşi atinse cicatricea de pe obraz, O retrase însă imediat, de parca i-ar fi fost teamă de propria slăbiciune.

Se ridică în picioare şi luă carafa cu băutură.

- Sa mergem la ceilalţi, se grăbi el să spună. Haide, Manton este timpul să ne pregătim de petrecere. Va fi o noapte de

Capitolul 3

A

Sosise vremea plecării, pentru Carina şi pentru trupă. îşi pusese rochia cea mai frumoasă pe care o avea, precum şi o

pălărie foarte drăguţă.

Când coborî, Bertie îşi aruncă ochii asupra ei şi începu să

bată din palme.

- Magnific! exclamă el. Eşti o adevărată frumuseţe a lui

Bertie.

Carina roşi.

- Nu cred că ar trebui să spui asta. Nu pare tocmai... cuviincios.

- Prostii! Eşti o fată adorabilă. NU ar trebui să te ruşinezi dacă

bărbaţii te admiră.

Vorbea cu o asemenea candoare, încât era imposibil să te

superi.

- Sper că nu te deranjează dacă îţi spun cât de talentată eşti, nu-i aşa? Oare cum de am fost aşa de norocos să dau peste tine?

- Nădăjduiesc că vei afirma acelaşi lucru şi după spectacol, i-o întoarse ea.

Bertie izbucni în râs.

- Pe cât eşti de frumoasă, pe atât eşti de inteligentă, declară el cu o expresie teatrală.

Melanie dormea în continuare. Carina îi spusese cameristei ca atunci când se va trezi, să-i explice situaţia, ce anume se întâmplase, dar mai ales să aibă cât mai bine grijă de ea.

- Apropo, spuse Bertie, ştiu că nu vrei ca ducele să-ţi cunoască numele, aşa că aş dori să-ţi alegi numele unei flori.

- O floare?

- Toate fetele au nume de flori. Julia e Panseluţa, Helen e Trandafirul, Belinda e părăluţa, Melanie e Rosetta. Aşa că alege un nume care îţi place. Acela va fi numele tău de scenă.

- Ce idee frumoasă! Trebuie să mă gândesc puţin.

După câţiva kilometri, Carina zise:

- Mai povesteşte-mi despre duce. Chiar l-ai cunoscut?

- O, da! Eram servitor la universitatea Oxford, când el era student acolo. Nu de puţine ori l-am ajutat să se culce.

- O, vrei să spui când era...

- într-o stare de nedescris, o completă Bertie. Toţi studenţii

o mai luau pe alături, dar el îi întrecea pe toţi. A fost dat afară

de vreo două ori şi s-ar fi întâmplat mult mai des dacă nu l-aş fi acoperit.

Carina strânse din buze.

- Cred că ţi-a fost nespus de recunoscător.

- Da. E un om foarte generos. Când a terminat Oxfordul, m-a invitat să vin să lucrez pentru el. Ştia că e risipitor, împrăştiat, şi că se va simţi mai bine dacă voi avea grijă de el.

- Şi nu ai acceptat?

- Voiam să mă întorc la viaţa mea, ia teatru. Eram actor. Un .ictor adevărat, vreau să spun. Shakespeare şi restul. Eram faimos pentru rolul Macbeth pe care l-am făcut.

îşi luă un aer melodramatic şi spuse:

Ce-mi văd ochii? Să fie ăsta un pumnal?" Ce ştii tu? Eram faimos pentru că scăpasem din mână pumnalul.

Carina chicoti.

- NU am fost prea grozav ca tragedian. Mai degrabă ca bufon. Ştiam toate cântecele...

începu să cânte:

Când eram flăcău la mama...

- Feste din „A douăsprezecea noapte", zise imediat Carina. -Aşa e. îl ştii pe Shakespeare! Minunat!

- Ei bine, ştiu piesa. Am văzut-o o dată, la Londra.

Se opri când îşi aminti seara când un tânăr care sângera stătea în braţele ei. Doctorul afirmase că va trăi, dar nu aflase

niciodată ce se petrecuse.

- Mi se părea un cântec aşa de trist, îi spuse ea lui Bertie.

Aveai senzaţia că va fi întotdeauna trist.

- Aşa am încercat şi eu să-i joc! exclamă Bertie triumfător. Suferinţa din spatele măştii bufonu ului.

- Dar de ce ai părăsii scena, dacă îţi plăcea atât de mult?

- Ea m-a părăsit pe mine, zise el, oftând cu melancolie Nu

aveam suficient de lucru, aşa că am luat ce post am găsit. Astfel

am devenit servitor. Am muncit din greu, am economisit tot'

bac,,şui şi când am strâns suficienţi bani, m-am gândit s-o iau

de la capat, l-am spus toate astea contelui, când i-am refftzat

oferta. El a ras ş, mi-a dat două sute de lire ca să mă ajute să încep.

-Aşadar, în spatele „Frumuseţilor lu Bertie" este ducele.

- Intr-un fel, da, deşi „Frumuseţile lui Bertie" erau pe

atunci ceva ee ţinea de viitor. Am început cu o doamnă

cântând duete la pian. Ne mergea foarte bine. Mă gândeam

chiar sa transform parteneriatul nostru într-unul permanent

dm toate punctele de vedere. Dar a fugit cu un cântăreţ de trombon.

^ - Bietul Bertie! zise Carina, neputându-se totuşi împiedica sa zâmbească.

- A trebuit să găsesc pe altcineva. Am sfârşit-o cu gemene.

Nu erau nemaipomenit de bune, dar erau absolut identice si faceau totul la unison.

- Totul? nu se putu împiedica ea să repete.

- Aşa mi-au spus, zise Bertie, evitându-i privirea. Oricum publicul le adora. Am mai angajat şi alţi artişti. Aşa s-a format'

irupa. A trebuit să mai angajez şi bărbaţi, fireşte. Puteau astfel cânta duete şi dansa împreună. Dar publicul venea în primul rând pentru fetele mele.

- Şi ai păstrat legătura cu ducele? întrebă Carina.

- A văzut de vreo două ori spectacolul la Londra, însă de data asta ne-a invitat la el. între noi fie vorba, circuitul privat este foarte profitabil.

- Mai profitabil decât teatrul? De ce?

întrebarea îl puse în gardă pe Bertie. îi mărturisise mai mult decât trebuia. Carina era o fată respectabilă şi nu ar fi aprobat genul de relaţii care se înfiripau între fetele lui şi clienţi.

Una dintre fete se căsătorise astfel, deşi asemenea cazuri erau foarte rare. Majoritatea se mulţumeau cu diamante.

Spre marea lui uşurare, Carina îşi îndreptă atenţia asupra peisajului care se înfăţişa ochilor săi.

Când ajunseră în faţa unor porţi înalte ornamentale, înţelese că ajunseseră la casa ducelui. Doi bărbaţi vânjoşi le deschise.

- Nu uita să îmi spui ce nume de floare preferi.

- O, da! Mi-ar plăcea să mi se spună Iris.

- Grozav! Drăguţ şi muzical. Cred că mulţi din oaspeţii ducelui te vor declara floarea lor preferată.

Când zări castelul, Carina scoase o exclamaţie de încântare.

- Ce frumos e! Cu adevărat frumos!

Castelul era într-adevăr impresionant. în vârful turnului fâlfâia un steag.

„E o aventură la care nu mă gândisem", îşi spuse e. „Voi avea ce amintiri să depăn după aceea".

Se întreba imediat cui ar putea să spună o asemenea poveste. Cine nu ar fi şocat de o asemenea istorisire? Trăsura se opri în faţa unei uşi lăturalnice. Un servitor îi conduse în dormitoarele pregătite, iar altcineva le duse bagajele.

Odată ajunşi înăuntru, li se aduseră gustări.

Nu-l vom vedea pe duce şi pe prietenii săi decât în clipa cand vom fi gata de spectacol. Presupun că nu ne consideră suficient de importanţi încât să ne amestecăm cu ei.

în timp ce Carina se întreba ce rochie să aleagă, auzi o bătaie în uşă. Era Bertie.

- Ţi-am adus ceva care să te ajute, zise el.

Spre marea ei încântare, îi întinse o mască din satin si dantelă.

- îmi place. E simplă şi frumoasă.

- Am găsit locul unde vom concerta diseară. Vrei să vii să verificăm pianul?

- Da. Trebuie sa încerc pianul cu masca pe faţă, să-mi dau seama dacă văd cum trebuie.

Când pătrunseră in sala de muzică, Carina se arătă

incantata. Intr-un colţ se afla o estradă pe care era un pian. Nu

era lumină, jaluzelele erau trase, aşa că locul părea destul de

întunecat. La baza estradei erau flori, ca şi lângă scaunele oaspeţilor.

- Ce frumoase sunt florile! exclamă Carina.

- Mă gândeam eu că îţi vor plăcea. Cred că ducele şi-a .imintit că toate fetele mele poartă nume de flori. Să nu uiţi că si tu porţi nume de floare. Aşază-te şi încearcă pianul. E suficientă lumină?

- Da. NU am nevoie de mai mult. îmi place această

semiobscuritate.

Fură însă întrerupţi de una din fete, care veni în grabă şi-l rugă pe Bertie să rezolve o problemă.

- Du-te! îl îndemnă Carina. Vreau să încerc pianul.

După plecarea lui, atacă partiturile cele mai dificile. Instrumentul era minunat, cel mai bun la care cântase, şi voia să exerseze cât mai mult cu putinţă.

NU ar fi putut spune cu exactitate când deveni conştientă că era privită. De parcă un bărbat ar fi fost dintotdeauna acolo, nemişcat.

De fapt, această neclintire o alarmă. Stătea acolo şi nu-şi putea lua ochii de la ea.

- A fost foarte frumos! spuse el cu mult calm.

Presupuse că era trecut de treizeci de ani, era înalt, puternic

şi avea părul negru. Nu putea să vadă mai mult în întuneric.

- Mulţumesc, răspunse ea.

- Mai cântă ceva! îi ceru el.

Era o poruncă, dar în mod ciudat, suna ca o rugăminte. Carina interpretă o altă compoziţie a lui Chopin, alegând o piesă plină de lirism. în timp ce cânta, bărbatul se apropie de pian.

După ultima notă, rămaseră cufundaţi în tăcere.

- Sa mai cânt altceva? îl întrebă ea, vorbind încet, ca şi cum şi-ar fi dorit să nu rupă vraja.

- Nu. A fost perfect. E cea mat tristă muzică pe care am auzit-o.

- Când Chopin a compus-o, a spus că reprezenta trăirile cuiva care se uită la o casă în care fusese cândva fericit, spuse Carina.

- Da. Exact aşa e. Fericirea pierdută odată pentru totdeauna. In locul ei nu rămâne decât pustiul şi dezolarea.

Ceva în tonul vocii lui o făcu să-l întrebe:

- Asta s-a întâmplat şi cu fericirea ta?

- Nu. E greu de explicat. Nu am avut parte de atâta fericire, ci numai de plăcere, ceea ce e cu totul altceva. Iar ceea ce aveam, nu mi-a fost luat. Pur şi simplu... a devenit cumva lipsit de sens, de importanţă.

- E cel mai trist lucru cu putinţă. Să pierzi fericirea fără s-o fi cunoscut vreodată cu adevărat.

Se apropie şi mai mult de ea.

- Ce lucru ciudat ai spus!

Carina îi zâmbi. Apoi, zâmbetul îi îngheţă pe buze. Clipi, ca să se asigure că nu se înşală.

Dar nu se înşela. Era lordul Thornhill.

Mai batran, cu faţa uşor mai rotunjită, dar şi mai aspră. Recunoscu însă imediat ochii strălucitori tulburători. Iar pe obraz îi rămăsese o cicatrice de la glonţ.

Nu încăpea nicio îndoială cu privire la identitatea lui. Era tânărul care, în urmă cu ani de zile, fusese cât pe ce să moară în braţele ei.

Fu cât pe ce să scoată un strigăt de plăcere şi să-i spună cine

e.

îşi aminti însă imediat că era acolo în calitate de actriţă, genul de femeie faţă de care bărbaţii îşi luau tot felul de libertăţi, întrucât nu era pe deplin respectabilă.

îi reveniră în minte cuvintele pe care i le spusese în seara

aceea:

„Aşa îmi voi aminti întotdeauna de tine... iubita mea”, îşi promisese să păstreze acea amintire sacră pentru ea. Din

această cauză nu voia s-o strice.

El nu dădu niciun semn că o recunoaşte şi presupuse că masca o acoperea suficient de bine.

- Cum te cheamă? o întrebă el.

- Iris.

- Alt nume nu ai?

El clătină din cap.

- De ce porţi mască? A, ştiu. Eşti una dintre actriţe. Bertie le dă nume de floare. Probabil există un motiv pentru care nu

te-am mai văzut, nu-i aşa?

- Poate, nu se putu ea împiedica să spună.

- Nu, nu te-am mai văzut. Mi-aş fi dat seama imediat. Celelalte fete îşi spun frumuseţi, dar tu eşti cu adevărat o frumuseţe.

— barbara cartlajvd

- NU ai de unde să ştii.

. “Iţi vad §llra care e foa*e frumoasă. De-abia aşteaptă să fie sărutată.

Nimeni nu 11 mai spusese aşa ceva şi era cu adevărat şocată Dar totul era în regulă atâta timp cât adevărata ei identitate nu era cunoscută. îşi oferi chiar câteva momente de reală bucurie.

- Eşti prea bun, domnule, zise ea, jucându-se cu clapele.

- Atunci, de ce nu te uiţi la mine?

- Nu e nevoie s-o fac. Aud foarte bine şi aşa.

- Te joci! Ştii prea bine că dacă ai ridica ochii, te-aş săruta.

- Ai putea încerca.

- Vrei să spui că nu m-ai lăsa?

- Nu m-am hotărât încă. S-ar putea să nu-mi convină.

- Eşti foarte nedreaptă. Fără să mă cunoşti, iei decizii pripite.

- O, dar ştiu ceva despre tine. Ştiu că eşti un om rău.

- De unde ţi-a venit această idee?

- Pentru ca eşti oaspete al ducelui şi toată lumea stie că e un om rău.

Bărbatul ridică din sprânceană.

_ - Trebuie neapărat să aîu. Mai exact, de ce se face vinovat Inlţimea Sa?

- Are o reputaţie foarte proastă, de-a dreptul şocantă, zise ea cu precauţie.

- De ce?

- Din cauza... din cauza a ceea ce se întâmplă în acest

castel, zise ea, dorind să nu fi început această conversaţie. Orgii şi... tot felul de lucruri.

- Din cauza asta crezi că sunt la fel de vinovat? Admit că prezenţa mea aici ar putea fi o dovadă în acest sens. După cum spui, ducele are un caracter îngrozitor. Din fericire pentru el, excesele acestea nu au fost date în vileag.

-Da?

- Ai mare grijă! Când mă priveşti aşa, aş putea fi tentat să te sărut, fie că îţi place, fie că nu. Fii cu băgare de seamă, căci s-ar putea să-ţi placă.

- Nu vom afla niciodată, replică ea.

- O, eu cred că până la urmă vom afla, râse el. Ceva îmi spune că eşti destinată să fii sărutată... şi iar sărutată. într-un târziu, s-ar putea să te fac să îţi placă. Ce zici?

Carina de-abia mai respira auzind unor asemenea vorbe scandaloase. Parcă voia s-o prindă în mreje.

Se strădui să fie cât mai stăpână pe ea în timp ce vorbeşte.

- NU am nicio părere în această privinţă.

- Nu există decât o modalitate de a afla, spuse el râzând.

Deşi era ispitită de ideea de a-i permite s-o sărute, se strădui

să fie puternică. Dacă ceda, ar însemna că e o femeie uşoară.

- Cred că e mai bine să nu aflăm, zise ea.

- La naiba!

- NU ar trebui să îl invoci pe diavol în ajutorul tău. Nu mă poate ispiti, cum nici tu nu poţi.

Refuzul ei dovedeaa mândrie. Pe de altă parte, dacă era să

fie cinstită cu ea.însăşi, simţea dorinţa de a-i ţine în aşteptare. Ştia că reuşise când văzu că e privită ciudat.

- Ie asigur că pot cuceri o femeie de unul singur, fără să fie nevoie să-l invoc pe diavol.

- Poate. Dar numai anumite femei.

- Nu şi pe tine, nu-i aşa?

- Nu şi pe mine.

- Aşadar, va fi un duel între noi, nu-i aşa? Perspectiva mă încântă.

Ea nu-i răspunse, mărginindu-se să-şi plimbe degetele pe clape.

Când înţelese că nu va primi un răspuns, el zise:

- E clar că m-ai judecat greşit. Ducele e un ticălos, dar nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea ca eu să fiu altfel?

- Nu. Nu te cred.

Ochii lui străluceau.

- Crezi că sunt la fel de rău ca el?

- Cred că te distrezi pe seama mea.

- Dar draga mea, zise el izbucnind din nou în râs, cum ar putea fi altfel? Moul cum priveşti lumea e încântător. Pledez vinovat în privinţa participării la petrecerile ducelui, petreceri care ar şoca lumea bună. Pe de altă parte, fiind o profesionistă, cred că eşti familiarizată cu asemenea adunări.

^ - Ai dreptate, domnule. Sunt interpretă, nimic mai mult. Cânt la pian, iar când părăsesc scena, încetez să mai exist.

- Păi... e minunat, spuse el cu blândeţe. O femeie misterioasă. Ce provocare!

- Poate ar fi mai bine să te păzeşti de mine.

- Poate. Cu toate astea, pericolul este ingredientul care-l atrage cel mai mult pe un bărbat la o femeie.

- Asta crezi că intenţionez să fac? Să te prind în mreje?

- Habar nu am. Să fii oare cea mai cinstită femeie pe care o cunosc? Sau cea mai calculată?

- Va trebui să afli singur.

- Ce-ar fi să nu mai cânţi câteva clipe?

- Exersez pentru a fi în formă diseară. Ar fi neplăcut să am o prestaţie proastă.

- Te voi apăra. Deocamdată, vreau să fii atentă la mine.

- Ai parte de toată atenţia mea.

- Eşti o adevărată provocare. E ca şi cum mi-ai spune că sunt plictisitor.

- Şi crezi că eşti un bărbat fascinant?

- Nicio doamnă nu s-a plâns până acum.

- O, dar presupun că eşti putred de bogat, îl provocă ea.

în timp ce rostea aceste vorbe, îl privi drept în ochi şi râse.

El trase adânc aer în piept şi-i ţinu isonul.

- Pe cinstea mea, nu am mai întâlnit până acum o femeie atât de îndrăzneaţă ca tine. Eşti o provocare pe care trebuie s-o accept.

Carina apăsă cu putere pe clape.

- Mi-e teamă că astăzi nu am timp de provocări. Am treabă, iar această treabă mă va ţine concentrată întreaga seară.

- Dar într-un târziu, spectacolul se va sfârşi.

- Atunci, mă voi duce la culcare.

- Excelent!

- Sa dorm, preciza ea, întrebându-se dacă nu-şi ieşise din minţi lasandu-se prinsă în această conversaţie cât se poate de nepotrivită.

- Acum, vreau să plec. Te dai, te rog, Ia o parte?

^ Stătea lângă pian într-un fel care o împiedica să treacă. îi zambea cu subînţeles, de parcă ar fi vrut ca ea să cedeze. „Numai ca aşa ceva nu se va întâmpla", îşi spuse ea repede. Chiar in clipa aceea, el chicoti uşor şi o sărută, încât ea nici măcar nu îşi dădu seama ce se petrece.

- Cred că am câştigat prima rundă, zise el, plecând înainte ca ea să poată protesta.

Şocata, Canna îşi acoperi gura cu mâna, după care fugi la ea în cameră.

Un fior îi trecuse prin tot trupul, un fior de încântare pe caie nu ar fi trebuit să-l simtă o doamnă adevărată.

„Ar trebui să-mi fie ruşine", îşi spuse ea.

Dar nu-i era ruşine şi nu credea că s-ar putea întâmpla aşa ceva. La urma urmei, pentru ce fuseseră creaţi bărbatul şi femeia, dacă nu pentru a aduce fericire unul altuia?

Pentru a se calma, Carina începu să se uite peste garderobă, întrebându-se ce anume să poarte.

într-un târziu, se hotărî asupra unei rochii foarte elegante de culoare roz. Era o rochie de bal. făcută din mătase acoperită

cu tul şi decorată cu flori presărate cu diamante care străluceau când se mişca.

O cumpărase într-o clipă de extravaganţă, şi se întrebase

dacă o va purta vreodată.

în clipa aceea, ştia că trebuie neapărat s-o poarte, împreună cu lănţişorul cu diamant al mamei sale. Fu cam descumpănită când descoperi că decolteul era mai adânc decât îşi amintea.

Apoi, gândul la lordul Thornhill, la zâmbetul lui, o făcu să roşească.

Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să se schimbe, dar în clipa aceea Julia dădu buzna înăuntru şi scose un strigăt de admiraţie când o văzu.

- O, arăţi ca una de-a noastră! Iar lanţul face totul perfect, înainte de a coborî, Carina îşi puse din nou masca.

- O, am uitat să-ţi spun. Până la urmă, suntem invitaţi la masă, aşa că nu va trebui s-o porţi, spuse Julia.

- Prefer s-o port, răspuns.e Carina. Totul e aşa de nou

pentru mine.

Bertie le aştepta la baza scării, nespus de entuziasmat.

- I-am spus înălţimii Sale că în această seară Iris este prima doamnă a trupei noastre, zise el. Doreşte să stai lângă el la masă.

Carina îl privi îngrozită. Era limpede că lordul Thornhill îi povestise ducelui cele discutate cu el, iar acesta era nerăbdător să-i căute compania.

-Bertie, nu pot să...

- Draga mea, nu ai cum să-l refuzi pe duce. E genul de bărbat care insista ca lucrurile să iasă întotdeauna aşa cum doreşte.

Vazand că fata se încăpăţânează să nu-l creadă, spuse, cu sinceritate:

- Nu vreau să-l jignesc într-o asemenea măsură. Nu trebuie decât să stai lângă el. Te rog!

- Prea bine. însă numai de data asta.

Bertie se însenină. Era în firea lui să se bucure de fiecare

dată când era depăşită o dificultate. Nu putea cere mai mult de atât.

Imediat, îi veni o altă idee în minte.

- Poate dacă ţi-ai scoate masca.

- în niciun caz, spuse ea, pe un ton care nu suporta contrazicere.

Bertie renunţă, înfrânt.

- Gata? întrebă el, oferindu-i braţul.

Carina pătrunse cu capul sus în sufragerie. La început, nu

văzu decât nişte bărbaţi care beau şi râdeau, întorcând capetele spre noii sosiţi.

înţelese repede că pe ea o priveau.

încercă se se uite în jur pentru a-l descoperi pe lordul

Thornhill care ar putea, la o adică, s-o protejeze de duce. Era

ferm convinsă că lordul îi povestise în amănunt convorbirea avută cu ea.

- Cel de lângă şemineu e ducele, murmură Bertie.

Carina păşi într-acolo ca prin vis, cu ochii fixaţi asupra

ducelui.

Dar acesta nu avea cum să fie ducele. Era lordul Thornhill.

Era adevărat că un bărbat putea avea mai multe titluri, dar nu-i trecuse prin minte...

- înălţimea Voastră, permiteţi-mi să v-o prezint pe lady Iris, cea mai nouă şi mai strălucitoare membră a trupei noastre.

Ducele se întoarse şi-i zâmbi la fel de fermecător ca în acea după-amiază. în clipa următoare, îi sărută mâna.

- Doamnă, nici nu ştii ce înseamnă această întâlnire pentru mine.

Capitolul 4

Carina îşi recapătă cu mare greutate stăpânirea de sine.

- Nici nu e nevoie ca înălţimea Voastră să mi-o spună, zise

ea pe un ton apăsat. Citesc fiecare gând care vă trece prin minte in clipa de faţă.

- Ce inteligent din partea ta, zise el nedându-i drumul la mână. Eşti poate vrăjitoare?

- Deloc. Sunt sigură că şi înălţimea Voastră le înţelege pe ale mele. '

El încuviinţă. Ochii îi străluceau.

- Mi-e teama ca gândurile tale mă condamnă, doamnă.

- Dacă ar fi aşa, ţi s-ar părea nedrept?

Spre marea ei surprindere, el se îmbujoră uşor la fată.

- Probabil merit să fiu tratat cu o asemenea rezervă, spuse el încet. Voi încerca să-mi iau revanşa în această seară.

îi sărută din nou mâna, însă Carina şi-o retrase imediat. Inima îi bătea nebuneşte şi făcea mari eforturi să-şi recapete cumpătul. Nu dorea să observe cineva starea în care se afla, mai ales ducele.

Avea nevoie de timp să asimileze incredibila descoperire pe care o făcuse.

Tânărul care-i spusese "iubită" şi care trăise în sufletul şi în mintea ei în toţi aceşti ani, era una şi aceeaşi persoană cu de Westbury, un bărbat desfrânat lipsit de scrupule.

Tocmai se întreba ce anume să spună când doi bărbaţi li se alăturară.

- Davin, nu poţi să le ţii pe frumuseţile lui Bertie numai pentru tine. Vrem s-o cunoaştem pe această tânără fermecătoare şi să aflăm ce floare reprezintă.

- E lady Iris, interveni Bertie. E pianista noastră şi vă asigur că muzica pe care o cântă e la fel de frumoasă ca ea.

- Lady Iris, repetă cu voce tare lordul Bruno, făcând o plecăciune, te asigur că suntem cu toţii sclavii tăi.

- Dar nu trebuie! exclamă Carina. Ar fi nedrept faţă de surorile mele care sunt mult mai frumoase decât mine.

în timp ce vorbea, arătă spre celelalte tinere. După cum spera, atenţia lordului Bruno fu distrasă într-acolo.

- Permite-mi să-ţi ofer un pahar de şampanie, se oferi ducele.

Carina luă paharul, fără a intenţiona să bea. Dorea să aibă mintea limpede pentru spectacolul din acea seară. După lordul

Bruno, fu asaltată de alţi bărbaţi, atraşi de misterul măştii pe care o purta.

Ducele o prezentă unui viconte Manton, mult mai politicos decât lordul Bruno. Făcu o uşoară plecăciune, dar nu încercă să-i sărute mâna.

Privind în jur, Carina constată că oaspeţii erau toţi bărbaţi. Lordul Bruno făcu turul fetelor, după care se întoarse la Carina.

- Lady Iris, oare ce ascunzi în spatele măştii?

- E treaba doamnei, spuse ducele pe un ton care ar fi avertizat un bărbat mai sensibil.

- Dar de unde să ştim că e într-adevăr o frumuseţe? întrebă Bruno. Insist să ştiu.

Ridică mâna spre faţa Carinei, dar înainte s-o atingă, ducele o prinse de încheietura mâinii.

- Nu aşa de repede, amice, zise el. O doamnă are dreptul să-şi păstreze secretele. Jos mâna! Am spus, jos mâna!

Bruno lăsă mâna jos. Carina nu-i văzuse chipul, dar celorlalţi li se tăie respiraţia. Toată lumea ştia că ducele era posesiv, dar nimeni nu-l văzuse reacţionând astfel.

Un majordom apăru în pragul uşii.

- Cina e servită, anunţă el.

Ducele îi oferi imediat braţul şi merseră împreună în sufragerie. Lângă ea stătea un marchiz mai în vârstă, cu care vorbi despre cai. Asta până în clipa când ducele zise:

Lady Iris, mă simt neglijat. Chadwick, găseşte-ţi altă doamnă cu care să flirtezi.

Marchizul râse şi-şi îndreptă atenţia spre Julia, care era aşezată în cealaltă parte.

- De când lucrezi cu Bertie? o întrebă ducele pe Carina. Nu erai în trupa lui luna trecută, când am bătut palma pentru acest spectacol.

- Nu, sunt nouă, răspunse Carina.

- Cum reuşeşte să găsească tinere atât de frumoase, care nu apar în calea mea?

Carina râse.

- Sunt sigură că nu e adevărat, spuse ea. Un duce e vânat de orice femeie.

Gazda făcu o grimasă.

- Vrei să spui că aleargă după titlul meu, nu după mine. E clar că nu mă voi plictisi în compania ta. Dar ai desigur dreptate. Mă întreb dacă toate aceste doamne m-ar mai căuta dacă aş locui într-o cocioabă şi nu aş avea decât o mârţoagă.

- Presupun că orice bărbat înstărit se întreabă dacă o lady îl place pe el sau ceea ce posedă. Dar dacă e ceva serios între ei, inima i-o va spune.

- Nu m-am gândit niciodată astfel la această problemă.

- Presupun că şi femeile suferă din această cauză. Una e să fii foarte frumoasă şi să trăieşti sub privirile celorlalţi, cu totul altceva să fii o fată simplă.

- Nu te văd fiind astfel.

- Eu mă văd foarte bine aşa. Dacă tu te vezi ca un bărbat oarecare, întrebându-te dacă ai mai fi la fel de admirat fiind un

om simplu, la fel văd şi eu lucrurile.

Ducele făcu ochii mari.

- Eşti foarte inteligentă. Nu mă gândeam să aud aşa ceva la o...

- Actriţă?

Eşti foarte diferită de toate actriţele pe care le-am cunoscut până acum, declară el cu solemnitate. Spui lucruri foarte profunde. tMă faci să mă gândesc la lucruri pe care nu le-am mai avut în vedere până acum.

- Bineînţeles, pentru că e dezamăgitor, spuse Carina. Dar în adâncul sufletului ştii că vrei să fii iubit pentru tine însuţi, iar pentru asta va trebui să găseşti pe cineva care să nu fie la fel de impresionat de castel, cum suntem noi. De fapt, ai nevoie de liica unui alt duce. Dacă tatăl ei e foarte important, te-ar putea privi de sus. Astfel, vei afla că eşti iubit pentru tine însuţi.

- Ai cunoscut vreuna dintre fiicele de duce gata de căsătorie? o întrebă el sec.

-Nu.

- Mă gândeam eu. Eu le-am cunoscut pe toate. Păzeşte-mă Doamne! Dar să nu mai spui la nimeni.

Carina chicoti.

- Habar nu aveam că sunt aşa, se apără ea.

- Dă-mi voie să-ţi spun că habar nu ai pe ce lume trăieşti, dacă tu crezi că fiica unui duce e mai puţin ambiţioasă decât prietenele ei fără titlu. Este chiar mai rău. Dacă tata e duce, cum să suporte umilinţa de a se căsători cu un biet marchiz? Ar fi o

veritabilă catastrofă socială.

- Nu m-am gândit la aşa ceva. Ai toată compasiunea mea, sir.

I labar nu aveam că duceţi o viaţă aşa de grea.

- Scorpie mică! exclamă el, 2âmbind apreciativ. Sunt ispitit să urmez exemplul lui Bruno şi să îţi scot masca.

- Lordul BrUno s-a comportat aşa pentru că e lipsit de maniere. Mă întreb care ar fi motivul dumitale.

- Eşti foarte îndrăzneaţă, lady Iris.

Ea îi zâmbi.

- Nu cred. Am convingerea că te comporţi ca un gentleman.

- E foarte nedrept ceea ce spui. Acum, chiar aşa va trebui să mă comport, fie că vreau, fie că nu.

- Vrei să spui că altfel nu aş fi putut avea încredere în tine?

- Ştii, spuse el după o pauză, nici eu nu sunt sigur că aş avea încredere în mine când vine vorba de comportamentul faţă de tine.

- Eu, în schimb, nu am niciun dubiu în această privinţă.

Era departe de a fi adevărat, întrucât ducele avea ceva

periculos pentru orice femeie. Totuşi, instinctul îi spunea că a-l considera un bărbat de onoare, era cea mai bună modalitate de a se apăra.

- Probabil mulţi bărbaţi ţi-au căzut la picioare, având în vedere cum te duelezi cu ei, remarcă el.

- Să te duelezi cu un bărbat nu e cel mai eficace mod de a avea un bărbat la picioarele tale, replică ea. Dimpotrivă. Bărbaţilor le plac femeile prostuţe, aşa încât să se simtă

superiori.

- Vorbeşti din experienţă?

Carina îl privi drept în ochi, astfel încât el remarcă imediat albastrul lor.

- Pot fi tare prostuţă când vreau, îl asigură ea.

- Foloseşti toate strategiile pe care le ai la îndemână pentru a-i învinge pe bărbaţi, nu-i aşa?

Ea zâmbi, dar nu-i răspunse, concentrându-se asupra delicioaselor bucate din farfurie.

- Răspunde! insistă el.

- Nu, zise ea cu calm. O femeie nu ar trebui să dea dovadă de o asemenea lipsă de delicateţe încât să vorbească unui bărbat despre alt bărbat.

- Dar nu vorbim despre un singur bărbat, ci despre mai mulţi. îţi trimit trandafiri şi diamante, nu-i aşa? Şi te urmăresc peste tot.

- Nu voi discuta asemenea subiecte cu înălţimea Voastră, răspunse ea.

Vorbea aproape în şoaptă, dar el fu uimit de hotărârea din glasul ei.

- Dar vom discuta... la un moment dat, zise el într-un târziu.

- Poate.

- Nu poate, ci în mod sigur. Vreau să ştiu totul despre tine, fiecare gând pe care l-ai avut şi fiecare gând pe care-l ai. Vreau să ştiu unde ai locuit, ce ai făcut şi ce planuri de viitor ai.

- Planurile mele de viitor sunt foarte simple, replică ea. Intenţionez să cânt cât mai bine şi apoi să dispar.

El o privi concentrat.

- NU am de gând să te las să dispari.

- NU am să te întreb, îi răspunse ea suav. Pur şi simplu voi face aşa cum doresc. întotdeauna o fac.

- Şi dacă ţi-aş cere să faci exact ce doresc, pentru a-mi fi pe plac?

- O, nu! Nu mă conformez niciodată când mi se porunceşte.

- Iar eu nu mă rog niciodată, indiferent dacă am de-a face cu o femeie sau cu un bărbat, veni replica lui promptă. Obţin ceea ce vreau şi îmi văd de drum. Până una alta, nu mă deranjează să intru în jocul tău.

Carina zâmbi.

- Mai vedem noi. Ştiu că în seara asta vreţi să vă distraţi. Prin urmare, tot ce contează e să interpretez cât mai bine piesele.

Spunând acestea, se întoarse deliberat spre marchiz. Era uimită de felul cum îi vorbise. Dar desigur, nu Carina fusese aceea care vorbise, ci lady Iris.

Iris era o fiinţă strălucitoare, neconvenţională, cu bărbaţii la picioarele ei, gata să-i ofere trandafiri şi diamante, după cum se exprimase însuşi ducele. Iar în superba ei încredere de sine îl privea pe duce drept unul dintre numeroşii ei admiratori.

Spre sfârşitul mesei, Bertie le făcu semn şi toată trupa se ridică de la masă. Ceilalţi sorbeau în continuare din cafea.

- Te rog să mă ierţi, stăpâne, îi spuse Carina. Trebuie să ne

pregătim pentru spectacol.

S-ar fi ridicat, însă el îi reţinu mâna, i-o sărută şi zise:

- O, da! Spectacolul. Aştept cu nerăbdare... multe alte lucruri.

- Stăpâne, trebuie să-mi dai drumul, şopti ea.

- Acum, da. însă nu uita că întotdeauna obţin ceea ce doresc, spuse el privind-o intens, de parcă ar fi vrut s-o farmece.

Carina avea însă prea multă forţă pentru a ceda aşa de uşor. îl privi dintr-o parte.

- Chiar dacă doamna nu doreşte, stăpâne?

- Dar doamna doreşte întotdeauna, te asigur.

îi sărută din nou mâna, zăbovind cu buzele pe pielea ei, astfel încât o trecură fiori de plăcere prin tot trupul.

Pe de altă parte, atitudinea lui o înfuria. Cum îndrăznea să-şi folosească poziţia ca s-o supună?

- A, da! Uitasem de titlul tău şi de bogăţia ta, ripostă ea, furioasă.

îşi retrase mâna şi dispăru.

în timp ce se grăbea să ajungă în sala de muzică, simţea atingerea buzelor lui pe mâna ei. însă ceea ce o încântase mai mult era schimbul lor de replici. îl provocase, astfel că nu se descurcase tocmai rău. El chiar recunoscuse că-l făcuse să se gândească. Era ceva ce nu i se întâmpla în fiecare zi. Un bărbat aşa de bogat şi de privilegiat nu trebuia să gândească prea mult. Pianul era aşezat pe o estradă. în spatele scenei erau

cabinele, astfel încât fetele să se schimbe cât mai repede.

Tinerele urmau să-şi înceapă spectacolul în rochii din satin, cu multe paiete pe ele. Bărbaţii purtau costume de seară. Cu toţii arătau foarte bine.

-Acum, tot ce ne mai trebuie este publicul! exclamă Bertie. Iată-i că vin.

Doi valeţi pudraţi deschiseră uşile, iar bărbaţii intrau unul după altul.

- Eşti gata? îi şopti Bertie la ureche.

- O, Doamne! Nu pot s-o fac.

- Prostii! Sigur că poţi. Vei fi minunată.

Trase adânc aer în piept şi făcu o uşoară plecăciune în faţa audienţei. în mijloc se afla ducele care nu o slăbea din ochi.

Fetele începură să se mişte pe estradă, mişcându-şi voluptuos şoldurile şi privindu-i pe bărbaţi cu ochi îndrăzneţi, începură imediat să cânte:

Uraţi-le, vă rugăm, bun venit „Frumuseţilor lui Bertie”,

Suntem toate nişte flori,

Dansăm şi ne învârtim cu fiecare adiere de vânt,

Şi ne distrăm din plin.

Bărbaţii repetară:

Şi ne distăm din plin.

Fetele continuară să cânte.

Răsărim în fiecare dimineaţă,

Suntem florile dimineţii.

De ne uzi cu rouă,

Te vom distra pe cinste.

Bărbaţii repetară ultimul vers şi le prinseră pe fete de mijloc, privindu-le cu subînţeles.

Carina nu auzise versurile până atunci şi se bucura că mătuşa ei nu era de faţă.

Trupa era una de profesionişti, dar tot ce spuneau şi făceau aveau o notă ambiguă.

Cântecul continuă astfel:

Suntem flori ale amiezii,

Când soare străluceşte sus pe cer.

Dar dacă sunteţi sinceri şi ne place şi nouă de voi,

Suntem flori de noapte.

După alte câteva dansuri, părăsiră scena valsând. Tot ce putea spera Carina, era ca masca să-i ascundă roşeaţa din obraji.

Publicul aplaudă furtunos, iar Carina îşi aminti cuvintele lui Bertie:

- Aplauzele ţi se vor părea irezistibile, aşa cum hi se par nouă tuturor.

Avea dreptate. Experienţa era cu adevărat extraordinară, ca nimic din tot ce experimentase până atunci.

Panseluţa veni şi interpretă o piesă de una singură, o piesă foarte apreciată de bărbaţi.

între timp, celelalte fete se schimbaseră în nişte rochii mai îndrăzneţe. Dansară, spre deliciul audienţei, iar bărbaţii li se alăturară.

Cu numai două fete şi trei băieţi, jucară pe scenă o bună bucată de vreme, întrucât fetele nu ştiau pe cine să aleagă. Până la urmă, unul dintre băieţi rămase singur pe scenă. Ridică din umeri cu un aer comic şi ieşi.

Judecând după ropotele de aplauze şi după hohotele de râs, era limpede că Bertie le oferise ceva ce nu vor uita aşa de repede.

La sfârşitul spectacolului, după ce membrii trupei făceau plecăciuni în faţa publicului, Bertie apăru şi el pentru a-şi primi porţia de aplauze. Era limpede că se simţea în al nouălea cer.

Carina îl privi cum se bucură şi zâmbi. Era ceva copilăros în plăcerea lui Bertie şi aidoma celorlalţi membri ai trupei, ajunsese să ţină foarte mult la el.

Apoi, spre surprinderea ei, o prinse de mână şi o prezentă publicului care îşi arătă aprecierea strigând. Ea făcu o uşoară plecăciune. Şi colegii ei o aplaudau, mulţumindu-i astfel pentru că îi salvase într-un moment critic. Bărbaţii din audienţă făcuseră cerc în jurul ei. Unul singur însă nu li se alăturase. Era ducele. Stătea la locul lui, privind-o drept în ochi. Voia parcă să-i spună că nu face parte din mulţime şi că ea îi aparţine, lui şi numai lui.

Lady Iris se uită şi ea la el din spatele măştii, spunându-i fără vorbe să nu fie aşa de sigur.

Valeţii aduseră băutură pentru toată lumea şi începu o petrecere. Toate fetele fură acaparate de bărbaţi, inclusiv Carina.

- Scuză-mă, zise Bertie trăgând-o într-o parte. îţi promit că nu vei mai fi expusă la aşa ceva. Vrei să pleci? murmură el. Altminteri, s-ar putea să fii stânjenită de ceea ce vei auzi.

- E foarte deocheat?

- S-ar putea, răspunse el cu prudenţă. Nu e genul de lucruri cu care să fii obişnuită, aşa că mai bine ar fi să mergi la culcare.

- Drăguţ din partea ta. Cred că...

Ducele o privea cu ochii lui întunecaţi.

- Cred că ar trebui să mai stau un timp, spuse ea. Sunt convinsă că se vor purta ca nişte domni.

- Aş vrea să fiu la fel de sigur, draga mea, dar ar trebui să pleci înainte să devină cam... cam...

Părea că nu-şi găsea cuvintele de atâta jenă.

- Cum...?

- Cam deocheat, spuse el în cele din urmă.

- Mai stau puţin, zise ea nemailuându-l în seamă.

Ducele se îndrepta deja spre ea şi-i luă mâna între ale sale.

- La revedere, Bertie, spuse el cu fermitate.

Bertie se retrase, cu teamă.

- Felicitări, doamnă. Ai fost vedeta serii. Ai cântat extraordinar.

- Eşti prea bun, domnule, răspunse Carina. Ştim însă amândoi că "extraordinar"e un cuvânt prea mare. Munca unui pianist este una de culise.

- O muncă pe care nu ai putea s-o faci mai bine. Eşti o frumuseţe printre frumuseţi, după cum ştii.

- Habar nu am de aşa ceva.

- Atunci, va fi plăcerea mea să-ţi explic pe larg.

- Te rog să nu o faci, îl întrerupse ea imediat. Dacă există un subiect care mă plictiseşte mai presus de orice, sunt eu însămi.

- înseamnă că eşti o femeie extraordinară, lady Iris. Majoritatea femeilor nu ştiu să vorbească decât despre ele însele.

Carina râse.

- Dar un bărbat inteligent ştie să conducă astfel discuţia, încât să vorbească despre el însuşi.

-Atunci, nu sunt un bărbat inteligent, întrucât - aidoma ţie - mi se pare că sunt foarte plictisitor.

- O, Doamne! exclamă ea. Despre ce vorbim? Poate ar trebui să ne alăturăm celorlalţi, nu?

Ochii lui străluceau.

- Foarte inteligent, murmură el, dar nu te voi lăsa să-mi dai ordine.

- Nu uita că sunt aici în calitate de membră a unei trupe,

angajată să distrez pe toată lumea.

- Angajată de mine, îi reaminti el.

- Vrei să spui că cel care plăteşte stabileşte regulile jocului? Ei bine, află că nu sunt cu adevărat membră a acestei trupe. Am înlocuit-o în ultima clipă pe pianista titulară, care s-a rănit la mână, şi nu voi accepta niciun ban pentru această prestaţie. Prin urmare, nu plăteşti, aşa că nu îmi poţi spune ce anume să fac.

Făcu o uşoară plecăciune şi se îndepărtă, fiind imediat asaltată de trei bărbaţi care o implorau să-şi dea jos masca.

Acceptară cu graţie refuzul ei. Carina trase concluzia că printre mai mulţi bărbaţi era în siguranţă. Unul singur era periculos, dar alţi trei o supravegheau. Chiar şi ducele o supraveghea, astfel încât ceilalţi să ştie că e acolo şi că e stăpân. Treptat, ceilalţi bărbaţi înţeleseră că lady Iris aparţinea ducelui, iar comportamentul lor se schimbă în bine.

Carina îşi spuse că dacă vreunul dintre ei ar fi interesat-o, ar fi fost foarte deranjată de atitudinea posesivă a ducelui.

Pe de altă parte, trebuia să admită că îi eclipsa pe toţi bărbaţii prezenţi. Nu-i plăcea excesiva încredere pe care o avea în el însuşi, dar era fascinată de el. Era flatată că toate celelalte fete încercau să-i atragă atenţia, dar el nu avea ochi decât pentru ea.

Visase o aventură palpitantă şi toate aşteptările ei fuseseră întrecute.

Se simţea aidoma Cenuşăresei la bal. Când va bătea de ora douăsprezece noaptea, totul se va sfârşi. Rochiile frumoase vor dispărea, vraja se va rupe.

Până atunci însă, va gusta fiecare clipă.

Apăru un servitor care se duse la pian. Fusese chemat să cânte pentru cei care doreau să danseze. Dar cânta aşa de prost, încât la scurtă vreme Carina îl atinse uşor pe umăr şi-i luă locul. Interpretă valsuri şi polci timp de o oră. Când ridică privirea, văzu ochii trişti ai ducelui, care parcă îi reproşau că se comportase astfel cu el.

Carina nu voia să-i facă jocul, astfel că, rămânându-i un singur as în mânecă, îl folosi îndată ce se ivi ocazia.

Aşteptă până în clipa când cineva distrase atenţia ducelui, părăsi pianul, îl sărută pe Bertie pe obraz şi-i urmă sfatul, retrăgându-se la ea în cameră.

Rămase trează vreme îndelungată, gândindu-se la lucrurile neobişnuite petrecute în acea seară. îşi dădu însă seama că nu putea gândi limpede, ci numai simţi. Iar toate simţămintele ei erau concentrate asupra ducelui.

Fericire, tristeţe, furie, regrete, toate se amestecau.

Tristeţea va pune curând stăpânire pe ea. Va trebui să plece şi să nu-l mai revadă. înainte, voise să se bucure de fiecare clipă petrecută împreună.

Aţipi într-un târziu, dar se trezi brusc nu peste multă vreme. Tăcerea nopţii era deplină. Era o senzaţie ciudată, o senzaţie care o făcu să se ridice din pat şi să se îndrepte spre ferestrele franţuzeşti.

Le deschise şi ieşi pe balcon. Se uită la luna strălucitoare de pe cer şi se îmbătă cu frumuseţea nopţii.

Treptat, deveni conştientă că nu e singură. Se uită în jos şi zări un bărbat stând lângă o piatră şi privind-o.

Era ducele.

Carina vru să-şi acopere faţa cu mâinile, temându-se că o va recunoaşte drept tânăra pe care o cunoscuse cu multă vreme în urmă, la teatru.

înţelese apoi că era la fel de ascunsă pe cât era în spatele măştii.

Distanţa o proteja, ca şi întunericul nopţii.

-Am venit să-ţi spun că îmi pare rău, zise el. Nu ţi-am vorbit ca un gentleman şi îmi cer iertare.

Carina zâmbi.

- Zâmbeşti? întrebă el. Nu văd bine.
- Da, zâmbesc.
- Să înţeleg că nu mai eşti supărată pe mine? M-ai iertat?
- Da, te-am iertat.
- Vei mai fi şi mâine aici?

Carina şovăi câteva clipe. 0 voce interioară îi striga:

- Pleacă! Dacă rămâi, vei avea inima frântă.

Dar nu ar fi mai bine să se bucure de câteva ceasuri de fericire de care să-şi amintească întreaga viaţă?

- Spune-mi! insistă ducele. Spune că vei rămâne.

- Voi rămâne, promise ea. Un timp.

- Şi apoi?

- Apoi... când va sosi timpul să plec, voi pleca. Noapte bună.

Se retrase în cameră şi închise uşa.

Dar nefiind aşa de curajoasă pe cât pretindea, la scurtă vreme se întoarse pe balcon. El însă dispăruse. Ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo, iar toată scena de mai devreme nu fusese decât rodul imaginaţei sale.

Privi şi ascultă.

Dar tot ce vedea nu era decât lumina lunii şi tot ce auzea era adierea vântului prin copaci.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, actorii mâncară singuri, într-o încăpere alăturată sufrageriei.

Când coborî, Carina îi auzi râzând. Se grăbi să treacă mai repede, astfel încât să nu fie tentată să zăbovească pentru a trage cu urechea.

îşi dorea cu toată fiinţa să-l vadă pe duce, dar ştia că ar fi considerat necuviincios pentru o pianistă să-l caute. în plus, nu trebuia s-o vadă fără mască.

La masă, îi ascultă pe ceilalţi sporovăind şi află că toţi se distraseră până târziu în noapte. Presupuse că unele din lucrurile spuse sau făcute nu se cuvenea să fie amintite.

După micul dejun, se mutară în salonul care le fusese rezervat. Era o încăpere confortabilă, plină cu rafturi pline de cărţi şi cu ferestre franţuzeşti care dădeau spre grădină. Unii actori moţăiau pe canapele.

- Te duci la curse? o întrebă ea pe Julia.

- Nu, e pentru bărbaţi. Sunt prea obosită şi dacă pot, am să dorm câteva ore înainte de spectacolul de diseară.

Bertie li se alătură, de-abia înăbuşi un căscat.

- Ce noapte! exclamă el. Ce noapte!

- Te referi la spectacol, sau la ceea ce s-a întâmplat după?

- Te rog, doamnă! zise Bertie, prefăcându-se şocat. Nu vom vorbi despre aşa ceva.

- NU am avut cum să nu remarcăm existenţa câtorva slujnice frumoase, remarcă Samson.

- Da, am observat că ai pus ochii pe o slujnică tare drăguţă, îi replică Bertie. Şi am fost şocat!

Toată lumea izbucni în râs, iar Carina se întrebă dacă o asemenea conversaţie nu ar fi trebuit s-o facă să roşească. însă păreau cu toţii aşa de prietenoşi şi de plăcuţi, încât nimic nu părea a fi în neregulă.

Din cealaltă încăpere se auzi brusc vocea ducelui.

- Bertie? Unde eşti?

- Sunt aici, îi răspunse acesta.

Dezarmată, Carina îşi dădu seama că va intra şi o va vedea fără mască. îi smulse repede evantaiul Juliei.

- Scuză-mă! îi spuse ea, lăsând-o pe fată fără replică.

Carina se îndreptă spre ferestrele franţuzeşti şi rămase

cumva între înăuntru şi afară. în felul acesta, avea acoperită faţă, şi putea să-l audă şi pe duce.

Cum balconul dădea spre trepte, la o adică putea fugi pe acolo.

In clipa următoare, ducele era în cameră.

- Ce s-a întâmplat, înălţimea Voastră? îl întrebă Bertie. Păreţi îngrijorat.

- Sunt îngrijorat, îi răspunse ducele, şi am nevoie de ajutorul tău.

- Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a vă ajuta, promise Bertie. Dar după succesul de aseară, nu cred că s-a petrecut ceva îngrozitor.

- Nu e tocmai îngrozitor, ci dificil, îi răspunse ducele. Ieri, aproape în ultima clipă, am fost întrebat dacă voi ţine şi o cursă a doamnelor, deşi în trecut nu au participat decât bărbaţi, întrucât nu doream s-o jignesc pe lady Palmer, care e o persoană de vază în această parte din lume, am fost de acord să ţinem astăzi o cursă. Vor fi unsprezece intrări, iar după cursă se aşteaptă să fie invitaţi la cină. Dar ceea ce e cel mai rău, este că au auzit de spectacolul nostru şi doresc să-l vadă.

- O, Doamne! exclamă Bertie.

- Exact! îi răspunse ducele. Aceasta a fost şi reacţia mea, deşi am exprimat-o mult mai vehement. Deşi le va plăcea spectacolul vostru, vor fi şocaţi de o parte din el şi nu vreau ca totul să fie stricat de lady Palmer sau mai ştiu eu de cine. Mai ales că v-am aşteptat atât.

Carina zise, din spatele evantaiului:

- Lady Palmer va fi însoţită de multe doamne respectabile?

- O întreagă mulţime, zise ducele.

- Atunci, nu există decât o soluţie: să facem în aşa fel încât spectacolul să fie decent.

- Şi cum s-ar putea întâmpla? o întrebă Bertie.

- Schimbând textele anumitor cântece.

- O poţi face la timp? o întrebă ducele.

- Da, răspunse ea cu o încredere care nu prea ştia de unde îi vine. Iar Bertie va lucra la dansuri astfel încât să fie mai puţin... ştii tu.

- Ştiu, zise decele strângând din buze. Poţi s-o faci, Bertie?

- Sigur că da, zise el prompt. Lady Iris, eşti sclipitoare. Veniţi cu toţii!

- Şi eu care credeam că voi dormi în această după-amiază, se plânse Julia.

Râzând, Bertie o ajută să se ridice, apoi oferi braţul Carinei.

- Să te conduc, lady Iris.

O tuse din spate îi atrase atenţia.

- La revedere, Bertie! zise ducele.

- O, da, înălţimea Voastră, tocmai...

- La revedere, Bertie.

Bertie şi Julia se retraseră diplomatic.

Ducele se uită întrebător la Carina. Tânăra îşi ţinea ferm evantaiul în faţa ochilor.

- Astăzi îmi vei arăta ochii, zise el. Ieri, nu ţi-am văzut decât gura.

- Mi-ai văzut întreaga faţă. Prin urmare, ştii cum arăt.

- Nu e adevărat. Cunosc două părţi luate separat, dar numai întreg chipul îmi va spune toată povestea.

- Vrei să spui că mi-ai uitat gura? îl tachină ea.

- O, nu! NU aş fi avut cum să-ţi uit vreodată gura. îmi amintesc perfect că este cea mai frumoasă, cea mai de sărutat gură a unei femei. Ţi-am spus-o deja. Acum, vorbesc de zece ori mai serios.

- Nu cred că ar trebui să discuţi astfel despre gura mea.

- Nu. Ce ar trebui să fac, ar fi s-o sărut, replică el. Şi aş face-o, dacă mi-ai da voie.

- Dar nu îţi voi da voie, ripostă ea imediat.

- Mă nedreptăţeşti. O gură ca a ta ar trebui sărutată la nesfârşit de un expert în arta sărutului.

- Poate voi întâlni într-o bună zi un asemenea bărbat...

- L-ai întâlnit deja. O ştii prea bine. De ce încerci să tăgăduieşti adevărul?

-Păi...

Carina încercă să-i răspundă, însă cuvintele refuzau să-i iasă de pe buze.

Se bucura că evantaiul îi acoperea faţa. Altminteri, ar fi sesizat câtă plăcere îi face această conversaţie.

Conştiinţa îi spunea că tot ce-i spunea era foarte necuviincios şi că ar fi trebuit să-i fie ruşine că nu se împotriveşte, ba mai mult, că îi place.

Dar nu se putu împiedica. Să stea acolo lângă un bărbat aşa de atrăgător, discutând despre perspectiva ca el s-o sărute, i se părea cel mai minunat lucru care i se întâmplase în searbăda ei existenţă.

- Ştii prea bine că destinul tău este să fii sărutată, zise el oftând, iar al meu să te sărut.

- Ba nu! Am planurile mele...

- Dacă te gândeşti la un alt bărbat, uită-l! NU am să-ţi permit.

-NU ai să-mi...?

- îmi aparţii. Nu ştiai? Eu şi numai eu te voi săruta, insistă

el.

- Adevărat? Să presupunem că nu îţi permit să mă săruţi. Să presupunem că mă gândesc la altceva.

- Destinul unei femei este să fie cu un bărbat. Mai ales o femeie ca tine. Eşti făcută pentru arta iubirii.

- Sunt artistă, îl tachină ea. Trăiesc numai pentru muzică.

- Nu e adevărat, murmură el.

- Faci mincinoasă o doamnă? Ai grijă, domnule!

- Această doamnă m-a păcălit din clipa când ne-am cunoscut. îi place la nebunie s-o facă.

Carina râse.

- Prea bine. Dacă doreşti să te joci cu mine, am să-ţi permit un timp. Dar va veni şi vremea când...

- Nu va veni niciodată acea vreme, îl întrerupse ea cu fermitate.

Dar nu era prea sigură pe cine încearcă să convingă: pe ea sau pe el.

- Crezi că poţi trăi numai pentru artă?

- Cred că arta este mult mai importantă decât iubirea, răspunse ea.

- Te-aş putea face să te răzgândeşti, zise el.

- Niciun bărbat nu m-ar putea face să-mi schimb părerea. Sunt foarte încăpăţânată. Nu îmi schimb părerile.

- Ferească-mă Dumnezeu de femeile încăpăţânate, mormăi

el.

- Ştiu, au o mare problemă. Au tendinţa de a spune nu când vrei să spună da.

- Nu mă grăbesc, în jocul pe care îl jucăm, nu poate exista decât un învingător.

- Intr-adevăr. Iar învingătorul va fi acela dintre noi care e mai abil şi mai-subtil.

- Şi crezi că tu eşti acela? O, Doamne! Ştiu că eşti în multe feluri: puternic, splendid, dar subtil? Nu.

- Pe cinstea mea, doamnă! Tare îndrăzneaţă mai eşti.

- Sunt cinstită. Oare asta înseamnă să fii îndrăzneţ?

- Dacă sunt aşa de puternic precum spui, s-ar putea să fie... puţin periculos.

- Există pericole şi pericole...

- Aşa e, murmură el. Toată noaptea m-am gândit la tine. M-am întrebat cum ar fi să stai în braţele mele, să te sărut.

Celina încercă să alunge din minte plăcutele imagini pe care le evoca. Nu-l va lăsa să câştige. Nu trebuia.

- Dă-mi voie să-ţi văd faţa, îi porunci el.

-Nu!

Ochii lui străluciră.

Carina o luă la goană pe scări şi apoi în grădină. După o vreme, încetini pasul, întrucât îşi dădu seama că nu o urmăreşte nimeni.

Scăpase, dar în adâncul sufletului ştia că nu doreşte cu adevărat să scape de acest bărbat fascinant, ale cărui vorbe păreau să deschidă o lume nouă, promiţătoare.

Numai că această lume nu era pentru ea, îşi reaminti Carina. Nicio fată decentă nu ar accepta o asemenea propunere.

Se adună şi-şi spuse cu fermitate că trebuie să-l dea uitării. Acum, era artistă şi avea de lucru.

înainte să i se alăture lui Bertie şi celorlalţi, se duse la ea în cameră şi-şi luă masca, în caz că ducele îi va surprinde din nou. Coborî şi-i găsi pe ceilalţi în camera de muzică.

De îndată ce intră, înţelese că plutea ceva în aer. Toată lumea întoarse capul şi o privi cu mare interes.

- Nu ne aşteptam să te vedem aşa de repede, spuse Helen. Era o uşoară tensiune în vocea ei, o tensiune pe care Carina

nu o mai întâlnise până atunci.

Ceilalţi zâmbiră cu subînţeles.

Bertie interveni imediat, pentru a împiedica un incident.

- Ce bine că ai venit. Putem începe treaba, acum. Sper că ai o mulţime de idei pentru versurile cântecelor.

- Mai întâi, trebuie să-i înapoiez Juliei evantaiul. Mulţumesc, Julia. îmi pare rău că ţi l-am luat în felul acela.

- Nu-i nicio problemă. Oricum, înălţimea Sa nu mă atrage.

- Nu... înţeleg ce vrei să spui.

Nu fi sfioasă! zise Samson. Toţi credem că eşti foarte inteligentă. Felul în care foloseşti masca... Este foarte subtil. E cea mai potrivită modalitate pentru a prinde un bărbat în mreje.

- Dar...

- Ce-ar fi să începem lucrul? strigă Bertie. Lady Iris, ce zici de primul cântec?

0 luă de mână şi o conduse spre pian, murmurându-i:

- Nu o lua în seamă pe Helen. E geloasă. îl voia pe duce pentru ea.

- Bertie...

- Cred că eşti foarte înţeleaptă că porţi masca, în caz că vine pe neaşteptate. Ţi-am ma adus, din stocul companiei.

Deschise o cutie care conţinea cinci ate măşti, iar Carina alese imediat una simplă, din satin negru.

- Mulţumesc, Bertie. Ai fost foarte prevăzător.

- E un bărbat foarte chipeş, lady Iris, şopti el, încât ceilalţi să nu audă. Dar...

- Nu îţi face griji! Nu mă paşte pericolul de a-mi pierde capul sau inima. îi fac jocul exact ca o „Frumuseţe" a lui Bertie.

- Mă bucur să aud, numai că o doamnă bine crescută ca tine nu ar fi trebuit să cunoască regulile acestui joc.

Carina chicoti încet.

- Habar nu ai cât de multe lucruri am învăţat de când sunt cu voi.

Bertie zâmbi şi se retrase.

- Nu cred că aş fi surprins. O, lady Iris, te rog să ai grijă! Timp de o oră lucrară la textele cântecelor, astfel încât

versurile să nu mai fie aşa deocheate. Carina descoperi că se pricepea la cuvinte. Cu toate astea, exista un cântec ale cărui versuri nu puteau fi schimbate.

- Ya trebui să scoatem cântecul din repertoriu, zise Bertie.

- Şi nu va fi spectacolul prea scurt? întrebă Samson.

- Ba da. Avem nevoie de un alt cântec.

- Doar nu vrei să învăţăm ceva nou, începu Julia, revoltată.

- Un cântecel.. .

- Poate aş putea umple spaţiul cu un solo la pian, sugeră Carina.

Toată lumea răsuflă uşurată.

- Eşti sigură că nu va fi prea obositor? întrebă Bertie. Vei cânta nonstop.

- îmi place să cânt. Nu îţi face griji!

- Dar nu am cum să nu-mi fac griji pentru tine, zise Bertie pe un ton potolit. Eşti aşa de bună şi de blândă, iar noi profităm de tine...

- Prostii! râse Carina.

- Nu sunt prostii! zise el, brusc serios. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că ţi-am creat o mulţime de inconveniente. Când ţi-am cerut să ne ajuţi, nu m-am gândit nicio clipă că...

- Pot să am grijă de mine, îl asigură ea.

- Sper, însă nu este tocmai genul de distracţie la care ar

trebui să participe o lady. Dacă ar şti mătuşa ta, cred că s-ar înfuria.

- în cazul ăsta, trebuie să ne asigurăm că nu va afla.

Servitorii nu ştiu decât că am plecat cu voi, nu şi ce intenţionez să fac.

Se opri o clipă, după care adăugă:

- Apropo, te rog să nu-i spui înălţimii Sale cine sunt cu adevărat. Daca îi spui, cu siguranţă va afla şi mătuşa mea. Nici eu nu intenţionez să suflu o vorbă.

- Foarte înţelept din partea ta. Sigur că îţi făgăduiesc. Pentru nimic în lume nu ţi-aş face rău. Sper că ţi-ai dat seama de asta, lady Iris, nu-i aşa?

- Sigur că da, zise ea, uşor surprinsă de fervoarea din vocea lui, o fervoare pe care nu o înţelegea.

în clipa aceea, ducele apăru în pragul uşii.

- Noii mei oaspeţi vor sosi dintr-o clipă în alta. înainte, vreau să vă mulţumesc tuturor pentru eforturile pe care le faceţi. Am aranjat să vă fie adusă masa aici-.

- Dacă îmi permiteţi, spuse Carina, aş vrea să mă urc pe acoperiş, să văd cursele.

- Sigur că da. Ia binoclul meu. Vei vedea foarte bine cu el.

E în hol.

- Mulţumesc foarte mult, zise Carina, zâmbindu-i.

- Complimentele mele. Ai cântat extraordinar aseară.

Vorbea politicos, de parcă şoaptele înflăcărate de iubire

rostite cu o oră mai devreme nici măcar nu existaseră.

- Eşti prea bun, domnule. Mă temeam că Bertie mă va găsi prea rezervată.

-Vrei să ţi se facă complimente, zise ducele. Ştii că ai cântat superb şi mă surprinde că nu eşti o profesionistă.

- Mă bucur să cânt în locuri frumoase, cum este acest castel.

- Eşti prea bună să afirmi aşa ceva. Vă mulţumesc tuturor pentru prestaţia de aseară şi sper că diseară va fi la fel.

- Vom încerca, îi răspunse Carina. Să sperăm că doamnele nu vor fi foarte dezamăgite.

- Dezamăgite? repetă ducele uimit. De ce ar fi? Doar ai făcut spectacolul cât se poate de respectabil, nu?

- Sigur că da. Insă cred că au auzit deja de spectacolul nostru.

Bertie începu să râdă.

-Are dreptate. Doamnele vin pentru plăcerea de a fi şocate. Ceea ce înseamnă că vor fi dezamăgite dacă nu le vom şoca.

Ducele râse şi el.

- Păi... nu prea ştiu ce putem face în această privinţă, spuse el. Vor trebui să plece minunându-se în sinea lor de ce fire virtuoasă am. Va fi o schimbare binevenită.

- Personal, zise Bertie, ridicând ochii spre cer, cred că oamenii virtuoşi ar trebui să rămână la ţară. Iar cei cărora le place ceea ce le ofer ar trebui să tacă.

Râseră cu toţii din suflet, iar ducele părăsi încăperea.

Bertie scoase un oftat.

- Greu mai e să lucrezi pentru un duce care dă o petrecere privată, unde hoarde de femei respectabile de la ţară dau buzna.

- Fii cinstit, Bertie, şi recunoaşte că aşa ceva nu ni se întâmplă foarte des, zise Bertie.

Intre timp, li se aduse mâncare. Toată lumea era înfometată, aşa că începură să mănânce. Carina se retrase prima, ca să ia binoclul ducelui din hol.

Urcă în vârful castelului pentru a se pregăti de cursă.

într-o parte, se vedea satul cu biserica, iar în cealaltă vastele întinderi de pământ ale ducelui.

Când duse binoclul la ochi, constată că ducele avusese dreptate: se vedea perfect.

Apoi, parcă regretă că vede aşa de bine. O tânără drăguţă stătea lângă conte şi vorbea cu însufleţire cu el. Era ca şi cum soarele nu mai strălucea la fel de puternic.

Când privi iar, fata izbucnea din nou în râs, după care îşi lipi capul de umărul acestuia.

Carina ştia că soluţia cea mai înţeleaptă era să dea binoclul jos şi să plece, dar era incapabilă s-o facă.

însoţitoarea ducelui luă startul în cursa doamnelor. Era o bună călăreaţă, dar Carina era ferm convinsă că s-ar fi descurcat mai bine.

Ce mult şi-ar mai fi dorit să fie pe pistă şi să se ştie admirată de duce.

Dacă ar fi trecut ea linia de sosire, astfel încât să capete întreaga admiraţie a celor prezenţi!

Ştia însă că un asemenea destin nu-i era hărăzit. Ar fi existat numai ca femeie din umbră, genul care oferă din când în când clipe de plăcere bărbatului. Oficial, în public, acesta ar fi însoţit

întotdeauna de altă femeie.

„Nicio femeie nu şi-ar putea dori o asemenea viaţă, îşi spuse ea, oricât de atrăgătoare ar fi. Fac un joc care se va sfârşi curând. Din câte pot să-mi dau seama, acest joc nu a făcut rău nimănui. Dar dacă e să fiu complet cinstită cu mine însămi, nu am cum să continuu acest joc prea multă vreme . în clipa aceea, avu impresia că aude o voce: îmi aparţii, nu ştiai?”

Era adevărat. îi aparţinea, dar el nu aveam cum să-i aparţină

vreodată.

în timp ce cobora de pe acoperiş, simţi o durere ascuţită în inimă.

Capitolul 6

A Restul duPă-amiezii âi ocupată cu aranjarea versurilor unui cântec pentru spectacolul din acea seară. Astfel că nu-i văzu pe participanţii la curse întorcându-se.

Dar nu scăpă atât de uşor. în timp ce se strecura spre camera de muzică, se opri pe scară chiar în clipa când oaspeţii intrau in sala de mese. Bărbaţii erau în frac, iar femeile purtau superbe rochii de mătase şi satin. Carina se retrase în umbră, pe deplin conştientă de rochia ei deloc la modă.

In spatele ei apăru menajera.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară? o întrebă ea.

- O, nu! Mă uitam...

- Sunt frumoase, nu-i aşa? zise femeia oftând. Mai ales lady Virginia.

- Va referiţi la cea în rochie roz, care-l ţine pe duce de braţ?

o întrebă Carina.

- Exact, domnişoară. Lady Virginia Chesterham. Tatăl ei este contele de Chesterham. Locuiesc la doar câteva mile depărtare. Ce doamnă frumoasă! De-abia aştept ziua când va deveni stăpână aici.

Ceva se frânse parcă în inima Carinei.

- Vreţi să spuneţi că sunt logodnici? reuşi ea să întrebe.

- O, nimic de genul ăsta, dar suntem cu toţii siguri că e doar o chestiune de timp.

în clipa aceea, ducele ridică ochii. Carina se lipi cu spatele de zid, sperând că nu o văzuse.

- Trebuie să plec, murmură ea.

- Da, domnişoară. Merg la cină, iar servitorii vor fi foarte ocupaţi.

Carina se întoarse în dormitor. NU avea cum să repete cântecul. Era prea riscant.

Pe hol, dădu peste Bertie.

- Lady Iris, ce s-a întâmplat? Eşti aşa de palidă! Ţi-e rău?

- Nu, Bertie. Nu îţi face griji! NU am de gând să mă îmbolnăvesc şi să te las baltă.

- Nu mă gândeam la aşa ceva. îmi făceam griji pentru tine. Arăţi de parcă mai ai puţin şi leşini.

- Am un cântec frumos pentru tine şi voi cânta aşa încât să fii mândru de mine.

- Sunt sigur că voi fi mândru de tine. Aş vrea să mergi mai departe cu noi. Tocmai am primit o telegramă.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse.

- Un nou angajament, zise el. Cel puţin, aşa se pare.

- E grozav! O altă casă de seamă?

- Nu, la Londra, la un mic club care tocmai s-a deschis. Au auzit de noi şi vor să ne ducem acolo şi să le arătăm ce suntem in stare. Ar însemna să plecăm în această seară şi s-o luăm pe Melanie imediat. Cred că te bucuri să te întorci acasă, nu-i aşa?

- O, da! răspunse ea tristă.

Să plece chiar în această seară! Aşa de repede! Spera să mai stea puţin.

Dar poate aşa era mai bine.

- După spectacol, se va dansa, zise Bertie. Cu puţin noroc, vom fi invitaţi şi noi, iar eu voi avea răgazul necesar să aranjez unele angajamente. După aceea, vom pleca.

- Da, răspunse Carina, cu o voce pierită.

- Acum, în privinţa petrecerii de diseară, vei purta aceeaşi rochie ca aseară?

- Nu. O voi ruga pe una din fete să-mi împrumute o rochie superbă.

- Bravo! însă ai grijă să nu te adresezi lui Helen. E în stare să te omoare.

Pe Julia o rugă să-i împrumute o rochie, hotărâre care se dovedi inspirată, întrucât purtau aceleaşi măsuri.

Gândul îi zbură imediat la lady Virginia. Instinctul îi spunea că nu exista nicio logodnă. Servitorii doreau probabil să-şi vadă stăpânul căsătorit, dar ducele nu îşi luase niciun angajament.

Era sigură de asta.

Din cutia cu bijuterii a mamei sale scoase un lanţ cu diamant şi diadema care se asorta cu el.

Avu brusc senzaţia că e un fel de războinic care se pregătea pentru o luptă. Şi era, într-adevăr, vorba de o luptă. O luptă prin care dorea să-l facă să înţeleagă că e o femeie.

Bertie era foarte fericit, pentru că le fusese din nou pregătită masa.

După ce mâncară, priviră prin crăpătura uşii, constatând că publicul era deja aşezat pe scaune.

Lângă duce stătea lady Victoria, care-i arunca priviri ademenitoare. Carina observă imediat că faţă de seara anterioară, estrada fusese decorată cu flori.

„El a poruncit să fie aduse", îşi spuse ea.

Când se aşeză la pian, avu senzaţa reconfortantă că rochia se potrivea cu florile, în special cu trandafirii.

După o parte introductivă, fetele începură să danseze în ritmul muzicii. Era acelaşi cântec ca cel din seara anterioară, dar versurile suportaseră transformări esenţiale.

Uraţi-le bun venit frumuseţilor lui Bertie,

Suntem flori, asta suntem.

Dansăm şi ne învârtim cu fiecare rază de soare.

Când aproape, când departe.

Fiecare vers sau cuvânt mai deocheat fusese înlocuit. Ceea

ce rămăsese, era un cântecel nevinovat despre nimic în mod special.

Şt fetele se mişcau diferit. Nu mai aruncau priviri cu subînţeles spre audienţă, nici zâmbete. Nici măcar o călugăriţă nu s-ar fi simţit jignită de spectacol.

La sfârşitul primei părţi, pe când publicul aplauda, iar actorii

aceau plecăciuni, Carina îşi aruncă ochii spre primul rând

Instinctul ei fusese corect. Ducele nu era logodit. Lady

Virgima nu se comporta ca o femeie sigură de cucerire.

Gesturile nervoase trădau că vânează, nu şi că prada era a ei.

Flirta cu el, râdea, însă nu reuşea să-i reţină atenţia. Ochii

ducelui erau fixaţi asupra Carinei, ca şi cum ar fi încercat să-i dea jos masca.

^ Spectacolul continuă în acelaşi fel simplu, cuviincios. Barbaţii care în seara anterioară bateau din palme si chiuiau aveau parcă lipici pe mâini. Femeile se priviră, surprinse;' probabil îşi spuneau în sinea lor că dacă acesta era spectacolul la care participaseră în seara anterioară bărbaţii lor, atunci nu prea aveau de ce să-şi facă griji.

Sosi şi momentul soloului Carinei. Restul trupei se duse în spate, să se schimbe.

Cântecul pe care-l cânta era unul scris chiar în acea dupa-amiază, un cântec izvorât din adâncul sufletului ei. A Cantecul se Aspira din fragmentul din Chopin pe care i-l cântase ducelui la prima lor întâlnire. Se întrebă dacă îsi mai amintea. Era scris numai şi numai pentru el.

Ce frumos era timpul petrecut împreună,

Câtă tandreţe în iubirea noastră.

Dar a sosit vremea despărţirii.

Zâmbete pe chip şi inima frântă.

Ani lungi se întind în faţa noastră

Oare viaţa ne va mai oferi posibilitatea de a ne reîntâlni?

Cine ar putea şti? Cine s-o spună?

O clipă cât o eternitate, toată lumea rămăsese amuţită. Emoţia fusese prea puternică. într-un final, izbucniră aplauze furtunoase.

Carina fu luată prin surprindere. Din spatele scenei, Bertie îi făcu semn să răspndă aplauzelor.

La sfârşitul spectacolului, aplauzele fură şi mai furtunoase. Toată lumea declară că fusese un adevărat triumf.

- Stăpânul doreşte să veniţi cu toţii în sala de bal, le spuse un valet.

îndată ce intrară, fură înconjuraţi de duce şi de prietenii săi. într-un colţ stătea lady Virginia, iar alături de ea era o doamnă împopoţonată şi privind pe toată lumea de sus. Presupuse că era lady Palmer.

- Mă bucur să vă cunosc, zise ea. I-am spus prietenului meu, ducele, că nu văd niciun motiv pentru care nu v-aţi alătura petrecerii. La urma urmei, nu sunteţi oameni de teatru obişnuiţi. Sau nu tocmai.

- Lilian... începu ducele, încercând s-o oprească.

Numai că aceasta continuă, imperturbabilă.

De fapt, trebuie să spun că arătaţi ca nişte oameni respectabili.

- Prietenii mei sunt oameni cât se poate de respectabili, spuse ducele. Altminteri, nu mi-ar mai fi prieteni.

Lady Virginia izbucni în râs.

- O, câtă dreptate ai, David. întotdeauna am spus că nu poţi sa-ţi alegi întotdeauna prietenii aşa cum doreşti. Dar oamenii aceştia sunt cei mai buni... cei mai buni din categoria lor.

Ducele îi făcu semn valetului să aducă băutură.

- Sper că vă veţi simţi bine în această seară, spuse el.

Bertie îi întinse un pahar cu şampanie Carinei şi murmură:

- Aristocraţii ăştia sunt uneori mai necioplţi decât alţi oameni. Uneori mă întreb de ce ne batem capul cu ei.

- Ai nevoie de banii lor, zise Carina zâmbind.

El scoase un oftat.

- Lady Iris, ce bine mă înţelegi. Mare păcat că nu poţi rămâne cu noi. Am face o echipă de milioane.

- Da, aşa cred şi eu, zise ea cu părere de rău.

- Vino cu noi!

- Nu pot. A fost foarte frumos, dar este timpul să mă întorc la viaţa mea adevărată.

- Ce înţelegi prin viaţă adevărată? Cine spune care e viaţa adevărată? Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că viaţa ta dinainte nu a fost altceva decât o pregătire pentru adevăratul tău destin... ca frumuseţe a lui Bertie?

O asemenea sugestie o făcu să râdă.

- îmi place să te aud vorbind, spuse ea. E un vis frumos, dar

nu poate deveni realitate.

- Nu, presupun că nu, zise el oftând. Eşti mult prea

respectabilă.

- La fel şi tu. Sau măcar încerci.

- De fapt, niciunul dintre noi nu arată ca un om de teatru obişnuit.

- Suntem oameni de tetru neobişnuiţi, acceptă Carina cu solemnitate.

Izbucniră în râs, iar oamenii întoarseră capetele spre ei.

- Dansează cu mine, lady Iris, insistă el.

- Dar cum rămâne cu a bate palma pentru o altă afacere?

- La naiba cu afacerile! Nu voi mai avea niciodată o

asemenea şansă.

Era un dansator foarte bun, iar cei din jur considerau că

totul face parte din spectacol, astfel că izbucniră în aplauze la sfârşit.

- Bertie, dragule, ce-ar fi să te duci să stai de vorbă cu lordul Merham, cel de colo? Ar vrea să te angajeze să cânţi la el acasă.

Bertie dispăru discret, iar ducele o invită la dans pe Carina.

O ţinea foarte aproape de el.

- Stăpâne, ce vor crede ceilalţi?

- Ce-ţi pasă de ce spun oamenii?

- Dar lady Virginia?

- Aşadar, ai auzit bârfele. Nu te mai gândi la ea. Nu-mi va

deveni niciodată soţie, oricâte zvonuri vor răspândi membrii familiei sale. Sunt prea bătrân pentru a fi prins aşa de uşor.

O strânse şi mai tare la piept.

- Nu ştii cât de aproape vreau si te ţin de mine?

- E ultimul nostru dans. Am venit pentru a-mi lua ramas-bun

- Ce vrei să spui?

- Diseară plecăm. Toţi.

- Ştiu că Bertie pleacă, nu şi tu.

- Ba da.

- îmi aparţii.

- Fiecare are viaţa lui. Nu se vor mai întâlni.

- La naiba! Nu m-ai auzit când am spus că eşti a mea?

- Ba da, te-am auzit, răspunse ea uşor iritată, dar nu e adevarat. Faptul că mă doreşti nu înseamnă că sunt a ta. De fapt, nu mă vei avea niciodată, întrucât nu voi fi proprietatea niciunui bărbat. Nici măcar a unui duce.

Ştia că trebuie să-şi păstreze mânia. Era singura modalitate de a se elibera de el.

Muzica se sfârşise. Carina se desprinse cu fermitate de el

- Eşti o femeie mândră, zise el admirativ. Te respect pentru

asta, dar mă face şi mai hotărât să te am numai si numai pentru mine.

Lady Palmer dădu buzna peste ei, strigându-1.

Ducele se îmoarse spre ea, silindu-se să-i zâmbească, iar Carina fugi.

- Ei bine, gata! exclamă satisfăcut Bertie. Ducele m-a plătit regeşte şi, îndată ce vom termina de împachetat, vom pleca.

Stăteau cu toţii într-un mic hol care dădea spre camerele fiecăruia. Bertie era deja îmbrăcat în haine de seară.

- Mi-aş fi dorit să nu plecăm în această seară, spuse Julia. Trebuie mai întâi să dorm.

- Toţi avem nevoie de somn, draga mea, zise Bertie, dar mâine va trebui să ajungem la Londra, aşa că va trebui s-o luăm cât mai repede pe Melanie. Toată lumea să se pregătească repede.

- Presupun că lady Iris va rămâne aici, nu? insinuă Helen.

- în niciun caz! îi răspunse cu asprime cea vizată. Voi călători cu voi.

înţelesese că toată lumea gândea ca Helen, adică toată lumea credea că va rămâne la castel pentru a deveni amanta ducelui. Unul sau doi dintre ei se arătară surprinşi de declaraţia ei fermă.

Nu trebuia să se gândească la durerea pe care i-o provoca faptul că-l va părăsi pe duce. îşi va face bagajele şi va pleca odată cu toţi ceilalţi.

Când vor ajunge acasă la mătuşa ei, ceilalţi o vor lua pe

Melanie, iar ea va rămâne.

Nu-l va mai revedea pe duce.

Un scurt răstimp se întâlniseră pe picior de egalitate, pentru că misterul ei îl intriga. Acum, va trebui să revină în propria lume, acolo unde o va lua de soţie pe lady Virginia sau altă doamnă din înalta societate.

în vremea asta, Carina se va întoarce la mica şi plictisitoarea ei lume, acolo unde totul era cenuşiu.

Daca era cu putinţă, va încerca să nu se gândească la el.

Dar ştia că nu va fi cu putinţă. O dorinţă neaşteptată şi de

nestăvilit puse stăpânire pe ea.- voia să-l revadă pentru ultima dată.

Se strecură jos şi se uită în sala de bal, dar nici urmă de el.

Ştia că nu trebuie să rămână acolo şi să rişte a fi descoperită.

Va aştepta câteva clipe afară. Tot ce vedea era plin de

parfum şi de poezie. în celălalt capăt al grădinii era o fântână mare şi frumoasă.

Strălucea în lumina lunii şi a stelelor. Era construită din marmură albastră şi albă.

Era aşa de frumoasă, încât un timp nu reuşi decât s-o privească, mută de admiraţie.

— Ce frumoasă e! zise ea cu voce tare.

Tresări când auzi pe cineva spunând în spatele ei:

— La fel ca tine.

Era ducele.

Cum stătea în umbră, probabil nu-i vedea faţa prea bine.

Poate nici măcar nu îşi dădea seama că nu mai poartă mască.

Luna îi lumină faţa, iar ei i se păru câteva clipe că nu înţelege expresia din ochii lui.

- Am venit să-mi iau rămas-bun, spuse ea.

- Chiar vrei să mă părăseşti? o întrebă el.

- Trebuie.

- Nu simţi nimic pentru mine?

- Nu-mi pune, te rog, această întrebare.

- Nu mai porţi mască, remarcă el.

Se apropiase şi o privea.

- Nu, de abia reuşi ea să şoptească.

Se întrebă dacă o va recunoaşte ca fiind fata pe care o cunoscuse cu ani în urmă, în noaptea când fusese împuşcat. Sau poate lumina lunii o ascundea şi mai bine.

- Eşti foarte frumoasă, spuse el cu fervoare.

Apoi, o luă în braţe şi o trase mai aproape de el. înainte să înţeleagă ce se petrece, Carina simţi buzele lui peste ale ei.

O senzaţie ciudată îi invadă trupul. în timp ce sărutul ducelui o ţinea captivă, avu impresia că zboară spre cer şi că atinge stelele.

O strângea şi mai tare, iar sărutul deveni mai pasional, de parcă ar fi încercat să-i soarbă sufletul.

- Iată că jocul s-a sfârşit, zise el.

Carina încercă să îi răspundă, însă cuvintele refuzau să treacă de buze. Inima îi bătea nebuneşte.

- Sărută-mă! o îndemnă el.

O bună bucată de vreme o ţinu strâns la piept.

- Nu pleca! insistă el.

- Dar trebuie...

- Nu, nu trebuie. O ştii la fel de bine ca mine. De aceea ai venit aici. Ai vrut să te găsesc. Ştiai că te voi împiedica să pleci

- O, da?

- Da, întrucât ştn că suntem legaţi de ceva foarte puternic. Ştii ca nu pot lupta împotriva pasiunii pentru tine, chiar dacă aş don. Dar nu vreau. Eşti a mea şi nu am să-ţi mai dau drumul.

- Vrei să spui că...? zise ea, cu respiraţia tăiată.

Oare chiar se referea la ceea ce ea spera cu disperare? Că voia s-o ia de soţie?

- Vreau să spun că nu trebuie să ne mai despărţim mciodata. Cântecul pe care l-ai cântat în această seară m-a tulburat până în adâncul sufletului. Am recunoscut piesa. Ai scris tu însăţi cuvintele, nu-i aşa?

-Da.

- Şi le-ai scris pentru mine. îmi spuneai cum ar fi viaţa fără tine. Numai că nu era nevoie s-o faci. Nu va fi nicio faţă care zâmbeşte şi nicio inimă frântă pentru noi. Şi nici ani lungi petrecuţi unul departe de celălalt. Nu te voi lăsa să pleci. Eşti a mea pentru totdeauna. Promite-mi!

- Iţi promit, şopti ea.

- Jura! Pune mâna pe inimă şi jură că nu vei da inima nimănui altcuiva, atâta timp cât vei trăi.

Ea îşi duse solemn mâna la inimă.

-Jur. Niciun bărbat în afară de tine, atâta timp cât voi trăi.

El îi luă mâna şi o acoperi cu sărutări.

- Fii binecuvânttă! spuse el cu fervoare.

- Dar tu? Tu eşti al meu? şopti ea.

- Nicio putere din lume nu mi-ar putea lua inima de la tine. Simţi?

Puse mâna ei pe piept, astfel încât să-i simtă bătăile.

- Mă auzi? Al tău pentru totdeauna.

- Iubirea mea, şopti ea. Iubirea mea...

El o sărută din nou. Părea ca nebun în timp ce-i acoperea

faţa cu săruturi.

- Te voi acoperi cu bijuterii: cu perle, cu diamante, cu safire, tot ce e mai bun. Iar lumea se va minuna.

O luă din nou în braţe şi o sărută pătimaş. Apoi, o îndemnă, cu glas străin:

- Du-te la culcare, draga mea. îndată ce scap de musafiri, vin la tine.

- Cum? îngăimă ea, nesigură că auzise bine.

- întoarce-te la tine în cameră! Du-te în pat şi aşteaptă-mă! Voi veni şi eu imediat. în seara aceasta vom împărtăşi o pasiune cum nu ai mai simţit niciodată până acum. Uită oricare alt bărbat care te-a iubit! Când dorinţa ne va subjuga şi vei fi în braţele mele, nimic altceva nu va mai exista.

Ea îl privi albă la faţă, întrucât abia acum înţelegea cu adevărat semnificaţia vorbelor sale.

- Nu te uita aşa la mine, spuse el cu blândeţe. Te asigur că

fiecare cuvânt este adevărat. Priveşte!

Scoase ceva din buzunar şi-i arătă. Era cea mai frumoasă

braţara cu diamante pe care o văzuse vreodată Carina. Costase probabil o avere.

- Voiam să ţi-o dau diseară, când vom fi în pat, dar nu mai am răbdare.

I-o puse în jurul încheieturii mâinii. Carina era împietrită, incapabilă să se mişte sau să rostească vreun cuvânt.

- Gata! Acum mă crezi că am vorbit serios, nu-i aşa?

- Da, te cred.

A

- In noaptea asta ne vom face fericiţi unul pe altul în toate modurile cu putinţă. Mâine, plecăm în străinătate. Te duc la Paris, la Roma, la Veneţia, oriunde vrei. Acum, grăbeşte-te să-l găseşti pe Bertie şi spune-i că nu pleci cu el. Apoi, du-te în pat. Vin şi eu cât de repede pot.

Se întoarse înăuntru, lăsând-o pe Carina în lumina lunii, cu trupul şi cu sufletul împietrite.

Capitolul 7

Un timp, Carina fu incapabiă să se mişte. Inima îi bătea nebuneşte, din cauza durerii şi a unui soi de panică.

Cele petrecute erau atât de monstruoase, încât nu-i venea să

creadă.

îl iubea şi timp de câteva clipe crezuse că şi el o iubea şi că dorea s-o ia de soţie. Dar visul se năruise în cel mai crud mod

cu putinţă.

Nu voia s-o ia de soţie, ci s-o facă amanta lui. în ochii lui nu era decât o biată actriţă care nu se putea aştepta la un tratament mai bun.

Când întoarse capul pentru a privi încă o dată fântâna, îşi

aminti ce-i spusese:

Uită-i pe toţi bărbaţii care te-au iubit”.

Credea că avusese o mulţime de iubiţi şi că se vindea aceluia

— »■U'DAM V-AK11ANP

care oferea mai mult.

I se puse un nod în gât. Urcă repede treptele până la ea în camera, se aruncă pe pat şi începu să plângă.

suflet!!?“ 7 intaa’ dar d "Umai ° d°rea; in adân™‘

sufletului, o dispreţuia.

- Nu poate fi adevărat. Nu poate fi adevărat'

_ Dar ştia că era adevărat. Bărbatul care o făcuse să-i promită ca nu-ş, va oferi inima nimănui altcuiva, o insultase inacceptabil c oar cu cateva clipe mai devreme.

Peste câteva minute, plănuia să vină Ia ea în dormitor. Fiind speciala, o va acoperi un timp cu bijuterii si o va duce în stratnatate. Dar când se vor întoarce, se va căsători eu o cioamna din înalta societate.

Iar Carina trebuia să accepte totul cât se poate de firesc.

Ochu îi căzură asupra brăţării cu diamante. Oricât de

rumoasa era, i se părea dovada cea mai evidentă a servitutii, începu să plângă.

Ce bine ar fi fost dacă ar reuşi să-l urască!

Numai că în pofida a tot şi a toate, îl iubea in continuare. Nu

putea altfel. Sărutul lui ftisese cel mai minunat lucru pe care-l încercase în viaţa ei.

Pentru el însă, nu era decât una din nenumăratele femei menite să-l amuze, oferindu-şi trupul.

..Trebuie să plec! îşi spuse ea. Trebuie să plec cât mai repede cu putinţă”.

Scoase valiza din dulap şi începu să îşi împacheteze

lucrurile. Nu avu nevoie de mult timp, întrucât nu luase prea multe cu ea.

Când fu gata să iasă, îşi roti ochii prin cameră, ca nu cumva să fi uitat ceva.

Mai avea totuşi un lucru de făcut.

Se aşeză la birou şi începu să scrie. Aruncă pe hârtie numai câteva cuvinte, de care nu era mulţumită, dar care veneau din adâncul sufletului.

împături hârtia şi o puse într-un plic, dar fără s-o adreseze cuiva anume. Scoase brăţara de la mână şi o puse tot în plicul pe care-l depuse pe pernă. Imediat după aceea, părăsi încăperea.

„Iartă-mă! Nu s-ar putea întâmpla niciodată.

A ta, Iris”.

Acestea erau cuvintele pe care le scrisese.

Trăsurile erau gata de plecare.

- Iată-te! exclamă Bertie, încântat s-o vadă.

Peste câteva minute, ieşeau pe porţile castelului.

^ H»

După ce o părăsi pe Carina, ducele se întoarse în sala de bal.

îndatoririle de gazdă îl împiedicau să plece aşa de repede, chiar dacă ardea de nerăbdare s-o facă.

Orchestra cânta de mama focului. Femeile, îmbrăcate în

superbe toalete, se mişcau de colo până colo. Majoritatea erau

femei de lume, femei în mijlocul cărora se simţea de obicei în largul lui.

Acum însă, nu-i stătea mintea decât la lady Iris.

- Nici macar nu-i cunosc numele adevărat şi cu toate astea inima şi gândurile îmi sunt pline de ea.

O zari pe lady Palmer în celălalt capăt al sălii si se îndreptă spre ea.

- David, unde ai fost? Ne-am pus cu toţii această întrebare, dar mai ales o doamnă anume.

Cu o uşoara înclinare a capului, o indică pe lady Virginia care dansa cu vicontele Manton. încerca să-i zâmbească ducelui peste umărul partenerului său.

îi zâmbi şi el, dar în adâncul sufletului se cam săturase de intrigile sociale care se tot făceau, de fetele care-i zâmbeau pur şi simplu pentru că îşi doreau să fie ducese.

Cel mai rau era când întâlnea tinere gata să accepte tot ce spunea, fără a-l contrazice. O prefera pe lady Iris, care-1

contrazicea şi-l tachina, îl provoca pe faţă, după care dispărea râzând.

Numai ca in seara asta nu dispăruse. îl aştepta sus, în pat Scoase un geamăt uşor gândindu-se cât va mai trebui să aştepte. Sărutul pe care i-l furase fusese cel mai frumos sărut de

care îşi amintea. Şi sărutase o mulţime de femei în viaţa lui.

Poate prea multe. Iubirea nu venise însă la întâlnire.

Când era mai tânăr se amuzase cu o sumedenie de femei, femei care se căsătoriseră cu bărbaţi pentru titlurile lor, femei respectabile ai căror soţi îşi petreceau vremea jucând cărţi sau bând. Toate îl primeau cu braţele deschise pe tânărul care nu voia decât să se distreze şi care avea o mulţime de bani de cheltuit.

Erau femei cu experienţă, care înţelegeau prea bine jocul pe care-l jucau.

O singură dată merseseră rău lucrurile, fapt care fusese cât pe ce să îl coste viaţa. Un înger coborâse însă pentru a-l salva, însă dispăruse la fel de repede cum apăruse.

Era probabil un lucru bun, întrucât atunci era tânără şi inocentă, iar acum probabil se transformase într-o soţie supusă, docilă, cu copii şi cu trup împlinit.

Nu prea înţelegea de ce, dar în ultima vreme se gândise de nenumărate ori la ea. Iar acum avea un sentiment misterios de pierdere, ca şi cum i-ar fi spus rămas-bun pentru totdeauna.

încercă să alunge aceste gânduri din minte. în seara aceea, Iris era singura care conta. Când îi văzuse faţa mai devreme, fusese vizibil surprins de frumuseţea ei. Dar lumina lunii nu-l ajutase s-o vadă prea bine, astfel încât nu avea decât o idee vagă despre felul cum arăta.

Dar în seara aceea, când îi va vizita dormitorul, va şti sigur cum arată. Pasiunea resimţită când li se atinseseră buzele era cu

totul nouă. Era ferm hotărât să trăiască din nou acea senzaţie.

Pe măsură ce trecea timpul, ducelui îi venea tot mai greu să scape de oameni. Voia să se descotorosească de oaspeţi cât mai repede, aşa încât să rămână singur cu lady Iris.

„Parcă sunt nebun, îşi spuse el. La urma urmei, aproape nu o cunosc. Cu toate astea, am senzaţia că mă trage spre ea, iar eu ard de nerăbdare să mă duc".

Balul părea că nu se mai sfârşeşte.

Se întrebă dacă nu cumva lady Iris se va culca şi nu se va arăta încântată când îşi va face apariţia.

Până la urmă, nerăbădarea fu mai puternică decât orice. îi spuse doamnei Palmer că era ultimul dans la care o invita, iar după aceea orchestra va cânta God save the Queen.

- O, chiar trebuie să plecăm? Ne simţim aşa de bine aici.
- Mă bucur că vă place, dar am avut parte de o zi foarte lungă.

începu să-şi ia rămas-bun de la cei care plecau. Tinerii, chiar dacă erau probabil obosiţi după cursele de cai, dansau în continuare.

Când orchestra începu să cânte imnul naţional, se arătară dezamăgiţi.

Ducelui îi era tot mai greu să scape de tinerii, care la oprirea

muzicii, dădură năvală în încăperea alăturată, pentru gustări.

Aruncând ochii asupra ceasului, constată că se făcuse aproape două.

După plecarea ultimului invitat, ducele se grăbi să urce, lăsându-i pe servitori să cureţe totul.

Fără a se schimba, se îndreptă spre dormitorul Carinei. Pe hol, luminile erau stinse, aşa cum se obişnuia, dar nu-i era greu să meargă, întrucât jaluzelele nu fuseseră decât pe jumătate trase, iar lumina lunii pătrundea prin ferestre.

Ştia care era dormitorul ei, întrucât o văzuse la fereastră, seara trecută. Era la colţ, cea mai bună cameră din partea aceea a castelului.

Deschise uşa şi constată că dormitorul era cufundat în beznă. Probabil doarme, îşi spuse el încercând să-i audă respiraţia.

Şovăi o vreme. Poate era mai bine s-o lase să doarmă.

înţelese însă imediat că era cu neputinţă să mai dea înapoi.

Din fericire, avea chibrituri în buzunar, întrucât fumase în timp ce urmărea spectacolul lui Bertie.

Vedea vag noptiera şi se îndreptă spre ea. Cu ajutorul chibriturilor, aprinse două lumânări.

Privispre pat şi constată că era gol. Nimeni nu se afla acolo.

Constată cu surprindere că acesta era neatins. Un timp, crezu că nimerise în altă cameră. Dar apoi văzu că dulapul şi sertarele erau deschise şi că fuseseră golite.

Era oare cu putinţă ca Iris să fi fugit de el?

Refuza să creadă aşa ceva. Pasiunea pe care i-o arătase fusese la fel de mare ca a lui. Era sigur că nu se înşală în această privinţă. Când o ţinuse la piept, simţise că acesta era adevărul.

Zări într-un târziu plicul de pe pernă. Nu era înscris niciun

nume pe el, dar ştia că lui îi era adresat. îl luă, dar înainte să scoată scrisoarea, brăţara cu diamante căzu pe jos

Se încruntă. Oare ce femeie ar fi refuzat un asemenea cadou şi promisiunea de mai mult?

Dar poate ţintea mai sus. Se strâmbă. Nu ştia de ce, dar

crezuse că era diferită de celelalte. La urma urmei poate toate erau la fel.

Citi apoi ce-i scrisese.

„Iartă-mă! Nu s-ar putea întâmpla niciodată.

A ta, Iris".

Cumva, simplitatea cuvintelor îl convinse, îl părăsise, lăsându-l abandonat. Refuzase chiar şi fabulosul lui dar. Pe de altă parte, semnase: „A ta, Iris".

Era a lui. Ea o spusese.

Dar îl părăsise.

Pentru prima dată, fu cuprins de îndoială.

„Nu cred sa fi ajuns prea departe, îşi spuse el. Bertie trebuie

să ştie".

Cobori şi o întrebă pe menajeră dacă trupa lui Bertie plecase.

- Da, stăpâne. Acum o oră.
- Au plecat toţi? NU a mai rămas nimeni?
- Eu personal nu i-am văzut plecând.

Confirmarea veni de la un valet care-i văzuse plecând şi care

putea să jure că nu mai rămăsese nimeni.

- A spus cumva Bertie unde se duc?
- La Londra, stăpâne, zise valetul, cu un aer triumfător. A primit o telegramă în această după-amiază. O telegramă prin care erau chemaţi pentru un nou angajament.
- Dar unde? Unde?

- Asta nu a spus, stăpâne.

- Nu contează. E de-ajuns şi ce mi-ai spus. Cele trei trăsuri nu puteau să ajungă foarte departe. Cu un cal rapid, ar trebui ajunşi din urmă destul de repede. Trimite pe cineva la grajduri cu mesajul de a-mi pregăti cel mai rapid cal în zece minute.

Peste zece minute, pornea la drum.

Călări toată noaptea, sperând ca dintr-o clipă în alta să dea peste cele trei trăsuri. Dar nici urmă de ele. Parcă intraseră în pământ.

După ce străbătură patru mile pe drumul spre Londra, cele trei trăsuri întoarseră şi o luară spre satul Tremingham, la capătul căruia se afla casa mătuşii Carinei.

Spre marea ei uşurare, toţi cei din trăsură moţăiră în timpul drumului, astfel că nimeni nu observă cât era de nefericită.

Carina se uita pe fereastră, cu ochii plini de lacrimi.

Când ajunseră acasă la mătuşa ei, se făcuse ziuă.

- Ma întreb cum se simte Melanie, reflectă Bertie Sper că e mai bine.

Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse spre Carina, care privea consternată pe fereastră.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

- E vorba de mătuşa mea. S-a întors acasă. E la fereastră

Bertie privi spre locul indicat de ea şi văzu o femeie privindu-i cu asprime.

- Pare de neînduplecat, murmură el. Mă tem că a auzit ce e mai rău.

- Ce înseamnă ce e mai rău?

- Atunci, i s-a povestit un alt fel de ce e mat rău care e cu

adevarat rău. O, Doamne! Sper că nu a aruncat-o pe Melanie pe fereastră.

- Bertie, vorbeşti despre mătuşa mea, care e o femeie foarte de treabă, foarte cumsecade.

- Eşti sigura? în clipa de faţă, arată de parcă ar dori să mă sfâşie.

- Te înşeli!

- Iar când va termina cu mine, se va năpusti asupra ta. Să ştii că ar fi o extraordinară lady Macbeth.

Carina scoase un oftat şi renunţă. Bertie era incorigibil. în plus, matuşa Mary părea într-adevăr supărată. Cei care nu o cunoşteau foarte bine nu aveau de unde să ştie ce persoană de treaba era. Chiar şi aşa, Carina nu ar fi vrut ca ea să afle de

această poveste.

Bertie sări din trăsură şi strigă la ceilalţi:

- întoarceţi trăsurile şi fiţi gata de plecare.

- Bertie, termină! Situaţia nu are cum să fie aşa de rea.

- Mai vedem noi.

Se apropiară împreună de uşa care fusese deja deschisă de Jennings. Cu ochii pironiţi asupra Carinei, îi spunea că nu era vina lui.

Când pătrunseră în hol, mătuşa Mery le ieşi în întâmpinare.

- Bună dimineaţa, zise ea cu răceală. Presupun că dumneata eşti domnul...

- Bertie, la dispoziţia dumneavoastră, spuse el, făcând o plecăciune teatrală.

- Domnule Bertie, presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai adus înapoi nepoata, chiar dacă nu ai făcut deloc bine că ai luat-o. Şi ce prostie din partea ei să te însoţească.

- Mătuşă...

- Vorbesc şi cu tine imediat, domnişoară.

Carina se îngrozi. NU o văzuse niciodată pe mătuşa ei într-o asemenea stare. Bertie avea dreptate.

Bertie răspunse:

- îi sunt profund recunoscător domnişoarei Denton că ne-a salvat dintr-o situaţie foarte dificilă. Un nefericit accident a avut loc acum două zile. Poate nu aţi auzit de...

- Am vorbit cu domnişoara Melanie Carlyle, cărei a sunt dispusă să-i ofer în continuare ospitalitate, interveni mătuşa

Mary. Nu aceasta e problema.

- Mă gândeam eu, murmură Bertie.

- Problema este că nepoata mea şi-a distrus reputaţia acceptând compania dumitale.

- Dar nu a fost numai în compania mea, protestă Bertie. Au mai fost alte trei doamne.

Dacă sperase ca amănuntul să rezolve problema, se înşelase amarnic.

- Prefer să nu discut despre cât de doamne erau femeile acelea care dansau şi cântau, unduindu-şi trupurile pentru plăcerea bărbaţilor. Presupun că audienţa a fost în întregime masculină.

- Vă înşelaţi, doamnă, zise Bertie cu fervoare. Chiar aseară, însăşi lady Palmer...

- Vorbesc de seara dinainte, insistăm tuşa Mary. Tot ţinutul vorbeşte despre spectacolul dezgusttor la care nicio doamnă nu ar fi trebuit să asiste, cu atât mai puţin să participe.

- NU a fost dezgustător, protestă Carina, indignată. Unele cântece au fost puţin... doar puţin

După privirea furioasă a mătuşii sale, Carina înţelese că ar fi fost mai bine să tacă.

O binevenită diversiune fu oferită de apariţia Melaniei.

Bertie o întâmpină cu entuziasm. Arăta mai bine, dar Carina se întrebă dacă era suficient de puternică încât să cânte la pian.

- V-am văzut sosind şi am început imediat să-mi fac bagajele, spuse ea.

- Te simţi suficient de bine să vii cu noi? o întrebă Bertie.

- O, da! îmi doresc nespus să mă întorc la ceilalţi. Doamna Jenson a fost foarte bună cu mine, spuse fata, aruncând o privire sfioasă mătuşii Mary, dar nu vreau să mai abuzez de ea.

- în cazul ăsta, nu-mi mai rămâne decât să-i mulţumesc doamnei Jenson şi să plecăm, spuse Bertie.

Se întoarse spre Carina şi-i luă mâinile între ale sale.

-Lady Iris...

- E în regulă, Bertie. Voi fi bine.

- Eşti sigură?

întoarse ochii spre mătuşa Mary.

- Sigur că da.

Era sigură că după plecarea lor, mătuşa Mary se va îmbuna.

- Atunci, plecăm. Ce ar fi să ne conduci până la uşă?

Carina îi însoţi până în hol. Melanie o sărută pe obraji, după

care sări într-una din trăsuri.

Bertie spuse încet:

- Vreau să ştii că va exista întotdeauna un loc pentru tine în trupa „Frumuseţile lui Bertie". întotdeauna.

- Mulţumesc, dragul meu Bertie. Am petrecut clipe minunate împreună, dar... e ceva ce nu se va mai repeta, adăugă ea oftând. Şi nu îţi face griji în privinţa mătuşii mele Nu e chiar aşa de fioroasă pe cât pare.

După ce se îmbrăţişară, Bertie sări în trăsură, iar cele trei vehicule se puseră în mişcare.

Corina vorbise cu o încredere pe care nu o avea. Adevărul era

că nu-şi văzuse niciodată mătuşa într-o asemenea stare.

Când se întoarse în salon, o găsi pe mătuşa Mary la fel de neînduplecată cum o lăsase.

- Şi acum, vreau să-mi spui ce s-a întâmplat.

- Mătuşă, nu înţeleg. Plecasei să-ţi vizitezi cumnata.

- Cumnata mea a exagerat, aşa cum fac fiinţele ipohondre. Când mi-am dat seama care e adevărul, ne-am certat şi am plecat imediat. Am sosit aseară şi am aflat din gura târgului despre grozăviile la care te dedai. Ca şi cum plecarea mea fusese semnalul pentru o revărsare de orgii.

- Dar nu...

- înainte de a pleca te-am avertizat că ducele de Westbury este un bărbat pe care o tânără cuminte trebuie să-l evite. Iar peste câteva ceasuri, erai în casa lui, făcând tot felul de lucruri pentru plăcerea bărbaţilor.

- Purtam mască, protestă Carina. Nimeni nu-mi ştia adevărata identitate.

- Ba toată lumea ştie. Ai fost văzută plecând de acasă cu „Frumuseţile lui Bertie sau ce nume stupid or fi purtând. Servitorii vorbesc. Şi de ce să porţi mască, dacă ştiai că nu faci nimic rău?

-Rău?

I-ar fi fost greu să descrie momentele de fericire petrecute cu bărbatul care-i cucerise inima. Numai că acesta încercase să o facă amanta lui şi crezuse că ea va accepta.

Poate că mătuşa ei avea dreptate, iar ea se înşela.

Era cel mai îngrozitor moment de care avusese parte în viaţa

ei.

- Sunt foarte dezamăgită de tine, conchise mătuşa Mary. După cum ştii, speram să te prezint celor din societate, iar în acest fel să cunoşti poate un bărbat care să te ia de soţie. Totuşi, toate acestea ţin astăzi de domeniul trecutului. Reputaţia ta

este... ei bine...

- Vrei să spui că reputaţia mea este pătată, spuse Carina cu

amărăciune.

- Din păcate, aşa e. îţi sugerez să te întorci acasă şi să rămâi acolo.

„Aşadar, acesta era adevărul, îşi spuse ea. Surghiunită la ţară, ca să trăiască într-o perpetuă izolare”.

O revelaţie şocantă: vedea pe de o parte viaţa searbădă, monotonă de la ţară, iar pe de altă parte pe aceea strălucitoare şi palpitantă de care ar putea avea parte, dacă ar avea curajul să

facă pasul necesar.

Brusc, simţi cum trupul i se pune în mişcare. Cu o mână îşi luă haina, iar cu cealaltă geanta şi ieşi imediat pe hol. Jennings, care trăgea cu urechea, tresări. Apoi, înţelegând ce voia să facă,

deschise larg uşa.

Peste o clipă, Carina era afară şi începu să strige:

- Bertie! Bertie! Aşteaptă-mă! Vin!

Capitolul 8

Pe strada Bond din Londra se ducea o mireasă în pas cu moda pentru a-şi alege darurile de nuntă, iar a doua zi după ce se logodise, lady Virginia Chesterham putea fi văzută plimbându-se la braţul viitorului ei soţ.

Nu pierduse timpul, întrucât, după cum îi spusese mama ei:

- Nu mai întinereşti, draga mea, şi — cu cât te căsătoreşti mai repede, cu atât mai bine.

Destinaţia ei era magazinul Aspreys, întrucât acolo se găseau cele mai scumpe daruri, pe potriva unei lady cu titlu nobiliar.

Imensul platou din argint era probabil cel mai scump obiect din magazin. Prin urmare, era limpede că lady Virginia şi-l va dori.

- Chiar ţi-l doreşti? o întrebă amuzat ducele.

- 0, da! E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut. Va arăta

perfect în mijlocul mesei. Toată lumea îl va admira.

Ducele îi făcu semn asistentului, care începu imediat să-l împacheteze.

Lady Virginia îşi împreună mâinile la piept, într-un gest de afectare a plăcerii.

- O, mulţumesc! Mulţumesc!

- Nici să nu te mai gândeşti la asta, spuse el.

- Dar trebuie. Eşti aşa de generos, spuse ea luându-i mâinile.

Nevăzută de nimeni, figura unei tinere apăru în pragul uşii. Se uita la vitrine, dar când zări o figură familiară, păşi înăuntru pentru a se asigura că avea într-adevăr de-a face cu el.

Dacă nu se înşela, nu putea să se uite câteva clipe la el? Se despărţiseră de patru săptămâni, iar sufletul ei tânjea după o privire.

Se apropie şi constată că era într-adevăr bărbatul pe care-l iubea. Rămase un timp pironită locului, copleşită de un sentiment dulce-amărui.

Era oare cu putinţă să-i atragă atenţia măcar o clipă?

Văzu însă o altă figură pe care o recunoscu. Lady Virginia Chesterham luă mâinile ducelui între ale sale, arborând cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

Carina, care stătea neclintită, nu auzea ce spune, dar îl văzu pe duce zâmbind.

- Pot să vă ajut, doamnă? o întrebă un asistent.

- Nu, mulţumesc. Sunt convinsă că lucrurile sunt foarte

— barbara carti.and

scumpe pentru mine.

- Aşa e. Vindem celor care au cele mai înalte titluri nobiliare.

- Ca lady Virginia? întrebă Carina.

- O cunoaşteţi?

- Nu chiar...

- Ne bucurăm întotdeauna când un cuplu marital vine la noi.

- Marital?

- Casatoria doamnei Virginia va fi evenimentul sezonului londonez. Biserica St. George, piaţa Hanover, iar apoi Roma pentru luna de miere. Iar multe din darurile de nuntă sunt alese de aici. Dacă o cunoaşteţi, nu aţi dori să...?

- O, nu, mulţumesc. „Nu şi-ar aminti de mine. Iar el nu ar arăta vreun semn că mă recunoaşte, adăugă ea cu tristeţe. Poate nu şi-ar aminti deloc de mine". Mulţumesc, se grăbi ea să spună şi ieşi în stradă, disperată ca nu cumva să fie recunoscută de bărbatul pe care-l iubea.

Existau anumite lucruri pe care un cuplu marital nu şi le spunea, întrucât nu erau necesare.

Vicontele Manton nu i-ar fi pomenit niciodată logodnicei

sale că înainte de a-l accepta se aruncase practic în braţele ducelui de Westbury.

La rândul ei, lady Virginia, nu ar fi recunoscut niciodată că numai după ce înţelesese că ducele îi scăpase, îşi îndreptase atenţia asupra unui bărbat al cărui titlu era inferior celui al tatălui ei.

Fiica unui conte nu se căsătorea cu un viconte decât dacă era disperată.

Iar lady Virginia era disperată. Pierduse timp preţios cu ducele, iar eforturile ei nu fuseseră încununate de succes, împlinise douăzeci şi cinci de ani şi voia să se aşeze la casa ei.

Iar partida cea mai bună care i se ivise în cale fusese vicontele Manton, cel care o adora de ani buni, fără nicio speranţă. El ştia că viitoarea lui soţie nu-l iubeşte, dar era gata să intre în rândul lumii, fie ce-o fi.

Cum era de aşteptat, niciunul din bărbaţi nu recunoştea faţă de celălalt că doamna nu se căsătoreşte cu bărbatul potrivit tocmai pentru că nu era în stare să-l cucerească.

în schimb, cei trei prieteni erau nevoiţi să joace nişte roluri prestabilite: cuplul care se adoră şi devotatul prieten de familie. în virtutea acestui rol o însoţise ducele pe lady Virginia la Aspreys, ca să aleagă darurile de nuntă.

- Eşti aşa de generos, repetă ea cu ochii fixaţi pe faţa ducelui. Eşti cel mai bun prieten al nostru. Al amândurora. Nu-i aşa, Giles?

- Cu siguranţă, o aprobă vicontele din locul unde admira

bijuteriile. Deşi un prieten foarte bun ar fi acceptat să-mi fie cavaler de onoare.

- Nu! Nu! Vreau ca ducele să mă conducă la altar, decretă lady Virginia. De vreme ce dragul meu tată e invalid, nu există persoana mai potrivită decât ducele pentru un asemenea rol. Mi-a fost întotdeauna ca un al doilea tată.

- Mulţumesc, zise el sec, apreciindu-i tacticile. Sunteţi foarte drăguţi amândoi, însă îmi pare rău să vă informez că voi fi plecat în străinătate. Lady Virginia, te mai pot ispiti cu ceva?

- Lady Virginia, ciripi ea suav. Parcă îmi spuneai Virginia.

- Se intampla înainte de a deveni lgodnica altui bărbat, remarcă el. Ce spui de nişte bijuterii? Dacă nu se supără logodnicul tău, fireşte.

- O, nu îl interesează ce îmi cumperi. Spune că vrea să am tot ce doresc.

Aşa cum sperase, îi distrase atenţia.

în timp ce aceasta proba lanţurile, vicontele se apropie de prietenul lui şi întrebă:

- Tot nu ai găsit-o?

- NU am niciun semn de la ea. Niciun indiciu, nicio şoaptă. Eram aşa de sigur că voi ajunge trăsurile lui Bertie pe drumul spre Londra. Nu aveau cum să meargă aşa de repede încât să scape. Şi totuşi, au dispărut. De când am venit la Londra, nu am aflat nimic. Am fost la locuinţa lui Bertie, dar e plecat.

- Şi chiar dacă l-ai găsi pe Bertie, ar însemna oare că e şi ea cu el? întrebă vicontele. Cât au stat la castelul Westbury, îmi

amintesc că am auzit pe cineva spunând că fusese introdusă în trupă în ultimul moment, în locul altcuiva.

- Şi eu la fel, dar nu mi-a trecut prin minte să pun mai multe întrebări, zise ducele. De ce aş fi făcut-o? Eram aşa de sigur că nicio femeie pe care o doresc nu m-ar putea părăsi. Nici măcar atunci când rnu a avertizat că nu e ca celelalte nu am ascultat-o. De fapt, nu am ascultat-o până în clipa când a plecat, lăsându-mă ca pe un fraier, cu tot cu brăţara în mână.

- Sper că ai recuperat banii pe ea.

- Nu, brăţara o mai am. Tot mai sper să o reîntâlnesc şi într-o bună zi să reglăm totul.

- Dar dacă e aşa de hotărâtă să te evite...

- E ceea ce mă înspăimântă. Cu toate astea, uneori o simt foarte aproape de mine. Când mă întorc, nu e acolo, dar îmi bântuie visele şi momentele de veghe, încât uneori am senzaţia că voi înnebuni. E oare cu putinţă ca un bărbat să fie bântuit de o femeie în viaţă? întrebă el râzând.

- Dragul meu, nu mai eşti tu însuţi, constată vicontele, vizibil îngrijorat.

- Nu, nu mai sunt eu însumi, dar când mă gândesc la fiinţa arogantă care eram, mă bucur. Dacă aş reîntâlni-o, i-aş spune că m-a făcut un om mai bun.

- înseamnă că o vei regăsi, declară prietenul său.

- Aş vrea să te cred.

Râsul Virginiei îi făcu să se întoarcă.

- O, priviţi! zise ea ridicând un lanţ cu diamant. Nu e divin?

Absolut, spuse ducele, cu un zâmbet silit.

- Şi mai e şi asta, spuse ea, ridicând o brăţară. Se potriveşte de minune cu restul, adăugă ea oftând.

-Nu!

Exclamaţia venise din partea ducelui şi-i ieşise de pe buze fără voie. îşi reveni însă imediat.

M-am înşelat, zise el. Diamantele nu ţi se potrivesc. NU ar trebui să porţi decât perle. Strălucirea lor discretă ţi se potriveşte.

Stabiliră să cumpere o diademă de perle la care contele adăugă cu generozitate un ac de cravată pentru viconte.

- Toate urările mele de bine, se grăbi el să le ureze. Vă doresc viaţă lungă şi fericită împreună.

Un singur lucru nu putea să-l spună ducele despre logodnica prietenului său: că se bucura să scape de ea.

❖ * *

Casa doamnei Babbage era într-unul din cele mai sărăcăcioase cartiere ale Londrei. în interiorul casei însă, era cald şi curat. „Frumuseţile lui Bertie" se simţeau bine aici.

Bine, dar nu erau fericite. Angajamentul pentru care se grăbiseră să ajungă la Londra căzuse din motive care mai provocau încă dispute.

- Credeam că Herbert ne e prieten, remarcă Julia în timp ce se aşeza pe canapeaua comună.

- Mi-a fost prieten până în clipa când s-a comportat într-un mod inacceptabil, zise Bertie.

- Vrei să spui... până în clipa când i-a făcut avansuri Carinei, preciză Samson.

- Da. Şi dat fiind că e nouă în branşă, am considerat necesar s-o protejez.

- Nu puteai s-o protejezi fără să-l fi aruncat pe scări? îl întrebă James cu un aer sumbru.

- Sunt de acord că am fost cam dur, recunoscu Bertie.

- în mod inutil, remarcă Samson. M-aş fi bucurat s-o fac în locul tău.

Bertie se gândi la sugestia lui, după care clătină din cap.

- Nu, te-ai fi întrecut pe tine însuţi.

- S-ar fi întrecut pe el însuşi? strigă Helen. I-ai rupt încheietura mâinii.

- Nu-i adevărat, o corectă Bertie cu demnitate. I-am întors-o puţin.

- Ruptă sau întoarsă, ce mai contează? A zis că nu ne mai angajează nici dacă am fi ultima trupă de pe planetă. Nu avem contract. A trebuit să ne mutăm din camere pentru că sunt prea scumpe. Tot...

- Da, am înţeles, o întrerupse Bertie imediat.

- Ceea ce vreau să spun, este că toate necazurile ni se trag de la Carina, declară Helen cu amărăciune. înainte să vină ea,

totul a mers ca pe roate. De când a apărut, nimic nu ne mai merge.

- Nu e adevărat, zise Bertie, pierzându-şi cumpătul. NU ar trebui să spui aşa ceva despre ea.

Toată lumea o privi cu reproş pe Helen. Ştiau cu toţii că era o nebunie să îl provoci pe Bertie în privinţa Carinei. Era neînduplecat când venea vorba de ea.

- O, întotdeauna o aperi! zise Helen, ridicând din umeri.

- Sigur că da. Ştii bine că Melanie îşi reface cu greutate braţul şi ma îndoiesc că va mai putea cânta la pian ca până acum. Nu că ar conta. Doctorul acela tânăr la care s-a dus când am ajuns la Londra îi făcea ochi dulci. Cred că el îi stabileşte viitorul. Prin urmare, ce ne-am face fără Carina?

- NU ar fi mare pagubă, dat fiind că nu avem un angajament, remarcă Helen cu o logică impecabilă.

- Dar s-ar putea să obţinem altul cât de curând, insistă Bertie.

- Nu atâta timp cât îi ataci pe oameni, adăugă Samson.

^ - Nu-i atac pe oameni, numai pe Herbert, întrucât merita. Şi vă înşelaţi în privinţa Carinei. Adevărul e că...

Se opri, părând stânjenit.

- Ce? întrebară ei la unison.

- Ştie cât de rea este situaţia noastră financiară şi dacă vreţi

să ştiţi, vinde nişte bijuterii ca să ne ajute. De aceea a plecat azi în West End.

Tăcere.

- E adevărat? întrebă Helen cu scepticism.

- Cât se poate de adevărat. Carina nu voia să afle altcineva. Bijuteriile pe care le-a purtat la castelul Westbury sunt adevărate. Sunt ale mamei sale. Le vinde ca să ne ajute.

Alte clipe de tăcere, de data asta provocate de şoc.

- NU ar fi trebuit s-o laşi s-o facă, zise James.

- NU am putut s-o opresc, se apără Bertie. E încăpăţânată, când ia o decizie. Şi ei îi pare rău pentru angajamentul pierdut.

îşi aruncă ochii la ceas.

- Ar trebui să se întoarcă, zise el îngrijorat. Aş fi vrut să nu plece singură. Şi înainte să mă acuzaţi, ea a insistat să se ducă singură.

- Cred că se întoarce, spuse Anthony, aruncându-şi ochii pe fereastră.

Bertie să grăbi să coboare şi ajunse la timp s-o ajute să coboare din trăsură.

- Eşti palidă. Nu te simţi bine? NU ar fi trebuit să te las

singură...

- NU am nimic, sunt bine.

îl plăti pe vizitiu şi se grăbi să intre. în hol, se opri şi-i întinse ceva lui Bertie.

- Sunt banii pe care i-am strâns. Ar trebui să ne ajungă o vreme.

- Fii binecuvântată! Vino sus, să bem un ceai!

- Nu. Mă retrag la mine în cameră. Mă doare capul.

- Eşti bolnavă, spuse el, luându-i mâinile între ale sale.

- Nu, sunt bine... Am avut un şoc, atâta tot! îmi voi reveni. Bertie rămase în josul scărilor, profund tulburat. Se duse apoi şi-i plăti doamnei Babbage toată chiria. Cu zâmbetul pe buze, aceasta îi spuse că puteau bea ceaiul oricând.

Peste câteve clipe, urcă treptele şi se opri în faţa uşii camerei Carinei. Auzea foarte bine că aceasta plângea în hohote. Se simţea lovit drept în inimă.

într-un târziu, bătu încet în uşă. Nu primi niciun răspuns,

doar planşete. Bătu iar, după care deschise uşa şi privi înăuntru.

Aşa cum se temea, Carina stătea ghemuită în pat şi plângea. Trupul ei era scuturat de plâns.

- Carina, zise el cu tandreţe. îmi pare rău că am dat buzna peste tine. Ştii foarte bine că nu aş face niciodată ceva necuviincios. Plec, dacă asta doreşti, dar sper să nu o faci. Aş vrea să rămân lângă tine şi să te ajut.

- Mulţumesc, Bertie, dar nimeni nu mă poate ajuta.

- Ţi s-a întâmplat ceva astăzi, cât ai fost plecată?

- L-am văzut, îi răspunse ea direct.

- Pe cine?

- Pe duce. Ştiu că ar fi trebuit să mi-l scot din minte, dar nu am reuşit. Credeam că mă iubeşte. Dar chiar înainte să plecăm de la castel... ei bine, s-a gândit la mine ca la o amantă.

- A încercat să te facă amanta lui? întrebă Bertie, îngrozit.

- O, da! Mi-a făgăduit că mă va acoperi cu bijuterii şi că mă va duce în străinătate, dar mie nu-mi păsa de aşa ceva. Tot ce

doream era să mă iubească. Dar el nu mă iubeşte.

- Eu cred că ar trebui s-o facă, spuse Bertie cu tristeţe. Niciun bărbat care te-ar cunoaşte nu ar avea cum să nu te iubească.

Carina ridică ochii să vadă dacă vorbea serios, dar Bertie schimbă imediat subiectul.

- Priveşte, ţi-am adus ceai. Ridică-te şi bea! Aşa, ca o fată cuminte.

Tonul lui patern o linişti. Se strădui să se ridice şi să soarbă din ceaiul care avea un gust foarte bun.

- Ai vorbit cu el astăzi? o întrebă Bertie.

- O, nu! Era cu logodnica lui.

- Cu logodnica lui?

- Lady Virginia. Am văzut-o la castel. Toată lumea spunea că se vor căsători, iar acum lucrurile au fost puse la punct. Erau pe strada Bond. I-am văzut împreună ţinându-se de mână, iar unul dintre vânzători mi-a vorbit despre ei. A spus că nunta lor va fi evenimentul sezonului.

- După tot ce ţi-a spus?

- Nu e acelaşi lucru, remarcă ea cu tristeţe. Nu s-a gândit niciodată să mă ia de soţie. Cred că m-a uitat din clipa când am plecat. Iar acum îl voi da şi eu uitării.

îşi pierdu controlul când se prăbuşi din nou în pat. Vocea i se frânse la ultimele cuvinte, fapt care atăta foarte clar cât de mult îl iubea.

Bertie înclină capul.

Sacrificiul Carinei îşi arătă roadele, întrucât norocul trupei se schimbă aproape imediat.

în fiecare zi, Bertie mergea la birourile producătorilor de teatru şi până la urmă întâlni pe cineva cunoscut la debut şi care-l primi ca pe un frate regăsit.

- îl cheamă Stanley Bentiss şi a realizat la teatrul Majestic un

spectacol după „A douăsprezecea noapte”. E un reprezentant

al vechii şcoli de producători şi vrea ca publicul să aibă parte de

un spectacol pe măsura banilor daţi. Aşa doreşte să jucăm şi noi.

- Dar când? întrebă Julia.

- Vom apărea la început, iar apoi în cele două pauze, dar şi în timpul spectacolului.

- Am citit „A douăsprezecea noapte”, remarcă Helen. Nu spune nimic despre „Frumuseţile lui Bertie”.

- Dar spune că dacă muzica e hrana iubirii, trebuie cântată, ripostă Bertie. Vom dovedi că e hrana iubirii cântând pentru contele Orsino, iar mai apoi la curtea Oliviei. Vom dansa şi vom cânta şi la festivităţile de nuntă de la sfârşit.

- Nu cred că Shakespeare s-a gândit la aşa ceva, zise Samson. Probabil s-ar fi opus cu vehemenţă.

-Atunci, mare noroc pe noi că e mort, zise Bertie pe un ton glumeţ. în plus, trucul acesta se face de mai multă vreme.

Carina ştia că are dreptate. Majoritatea interpretărilor moderne ale lui Shakespeare aveau parte de muzică. însă în adâncul sufletului, nici ea nu le vedea pe „Frumuseţile lui Bertie” într-o asemenea ipostază.

Totuşi, era vorba de un teatru important, aşa că-l felicită pe

Bertie.

- De fapt, mai e ceva. V-am spus că-l ştiu pe Stanley de când eram tânăr actor. M-a văzut jucând rolul Feste chiar în această

piesă şi...

Se opri, ridicând modest din umeri.

- Şi vrea să joci rolul, sfârşi Carina în locul lui.

- Exact. Banii pe care-i voi câştiga mă vor ajuta să plătesc datoria pe care o am la tine. Situaţia se schimbă, copii. în

sfârşit, vom fi bogaţi.

începu să danseze prin odaie, dar când ajunse la fereastră,

se opri de parcă ar fi fost lovit în moalele capului.

- Ce s-a întâmplat, Bertie? îl întrebă ea când i se alătură.

In clipa următoare, înlemni şi ea cand îl văzu pe duce

dându-se jos dintr-o trăsură.

- O, nu! Nu trebuie să mă găsească aici. Nu pot să-l văd sau

să-i vorbesc. Bertie, ajută-mă, te rog!

- Du-te sus! spuse el cu o voce schimbată. Te vom proteja. Dispăru, dar din susul scărilor îşi aruncă ochii pentru a

recunoaşte silueta ducelui. Se retrase încet în propria cameră

—— BARBARA CÂRTI, A NT)

şi-şi îngropa faţa în mâini.

- Bertie, prietene! Ce greu mi-a fost să ,e găsesc.

- înălţimea Voastră! exclamă cordial Bertie. Nu mă aşteptam sa va văd aşa de curând.

- Da, ai fugit aşa de repede, încât am crezut că vrei să fugi Am fost Ia vechea ta adresă, dar mi-au spus că ai plecat.

- Era prea scump. A căutat ceva mai ieftin, după cum vedeţi Cum ne-aţi găsit?

- Un om de-al meu te-a văzut ieri pe stradă. Ştiind că te cautam, te-a urmărit până acasă, după care a venit sâ-mi spună

Privi în jur la ceilalţi.

- Bertie, pot vorbi cu tine între patru ochi?

Bertie încuviinţă, iar ceilalţi ieşiră.

- Vreau să vorbesc cu tine ca de la bărbat la bărbat. E vorba despre tañara care a venit cu tine Ia castel. îi spuneai lady Iris, dar nu i-am aflat niciodată numele adevărat.

- Nici eu, ripostă Bertie.

- Trebuie s-o cunoşti. Cum ai întâlnit-o?

- Pe drum, cand pianista noastră obişnuită s-a rănit. Era în

cealaltă trăsură şi s-a oferit să ne ajute. Am dus-o pe Melanie la

cel mai apropiat hotel, iar noua noastră prietenă a venit la hotel

cu noi. A ales să-şi spună Iris, întrucât se temea că reputaţia

noastră nu e tocmai onorabilă, ea fiind o adevărată doamnă.'

Sigur că e o doamnă, mormăi ducele. Nu trebuie să mi-o mai spui.

- Credeam ca există o neînţelegere în această privinţă.

- Niciuna.

- înţelegeţi atunci că anumite lucruri îi e cu neputinţă să le facă.

- Spune-mi unde e.

- Nu ştiu.

- Prostii! A plecat cu tine.

- Da, însă nu a stat cu noi decât până în clipa când am preluat-o pe Melanie, făcând un mic ocol.

- De aceea nu v-am găsit pe drumul spre Londra.

- Probabil. Oricum, a plecat.

- Dar unde, omule? Unde?

- NU aş putea să spun.

- La naiba! Eram sigur că o voi găsi la tine. Cum să ajung aşa de aproape de ea numai ca s-o pierd?

- Poate nu a fost să fie, spuse Bertie cu gravitate.

- Nu voi crede aşa ceva. Trebuie s-o găsesc.

- Dar poate nu doreşte să fie găsită. De ce v-a părăsit, domnule?

- Nu... nu pot să-ţi spun. Ştiu însă că mă iubeşte la fel de

mult cât o iubesc eu.

- Dar dacă era aşa de sigură de iubirea dumneavoastră, de ce v-ar fi părăsit? îl întrebă Bertie, cu o asprime care-l surprinse pe duce.

- îndrăzneşti să mă judeci? îl întrebă el cu aroganţă.

- Aţi făcut ceva atât de grav încât să fiţi judecat? îl întrebă Bertie. întrebaţi-vă cu onestitate.

Ştia ca e nebun să se pună rău cu un fost şi potenţial client dar voia s-o protejeze pe Carina de acest bărbat crud care avusese îndrăzneala de a veni aici, fiind practic căsătorit.

_ " 0 mai sPun încă 0 dată: dacă ştii unde e lady Iris, te rog să-mi spui. Nu te certa cu mine şi nu-mi pune întrebări. Nu-ţi datorez nicio explicaţie.

- Nici eu, înălţimea Voastră.

- Spune-mi cum s-o găsesc.

- Nu pot s-o fac, întrucât nu ştiu unde e şi nici cum o

cheamă. Ultima dată când am văzut-o, a fost în ziua când am

părăsit castelul. Renunţaţi! Aţi pierdut-o. Poate aţi aruncat-o. Iar

unele lucruri odată pierdute, nu mai pot fi aduse înapoi.

Acest răspuns facu să-i dispară de pe chip ultima licărire de speranţă.

- Ai dreptate, spuse el fără să mai spună altceva.

Bertie aşteptă ca trăsura să se îndepărteze şi abia după aceea se duse sus, la Carina.

- A plecat?

- Da. Nu plânge! Totul s-a sfârşit. îţi făgăduiesc că nu-l vei mai revedea niciodată. Gata! Nu plânge ^

Capitolul 9

De când se alăturase trupei, Carina nu-şi pierduse vremea. Exersase la pian şi descoperise că are un adevărat talent pentru

compunerea de cântece.

începuse să înţeleagă ce potenţial are chiar în timpul celor

două zile petrecute la castel.

Până la debutul repetiţiilor pentru „A douăsprezecea noapte”, compusese o serie de cântece noi, de care Bertie se

bucură nespus.

- Asta e pentru început, iar ăsta pentru Orsino... Am scris ceva şi pentru Feste. Dar poate domnul Bentiss a dat muzica altcuiva?

Stanley Bentiss era de fapt cel care aştepta muzică de la Bertie. Fu aşa de mulţumit de muzică, încât o plăti separat pe Carina.

Ia prim« ha"' *** ^ "‘fb*K PC “ “ dipa când * ^ ta primii bani pe care-i câştigase.

- Nu-mi vine să cred, murmură ea.

SuCde^l“'- SÎ Cra- SP"Se Be"ie E§1‘ f0arte în2estra«'

Sufl lent de mzestrata ,„cât să-ţi câştigi existenţa din muzică.

In lumea dm care venea, o lady nu trebuia să-si câştige existenţa. Acum însă, mândria o (acu să zâmbească.

Vezi? Chiar aparţii acestei vieţi.

Se părea că era adevărat. Măcar aşa va reuşi să nu se mai gandeasca la cealaltă viaţă a ei.

Uneori, stătea seara întinsă în pat şi se gândea Ia duce eşi urma sa se căsătorească, tot voia s-o seducă Era o insulta adusa nu numai ei, ci şi faţă de lady Virginia.

fi u^dezastru.# ™ ^ CiSÎt0ria ei »

repeţi^' ^ ^ ^ a d°“a 2i'la

In Plus, observă o schimbare la Bertie. El care era

=ea„„a vese, şi expansiv, devenise peste noapte

Nu ştia câţi ani are, dar presupunea că e trecut de patruzeci

- O 7 ° îmreM d’13 SfârŞi‘u' unui cSn“*-

o, Bertie! A fost splendid. Parcă trăiai fiecare cuvânt.

ceasta este arta actorului, lady Iris. Trebuie să creadă în

cum ar putea crede publicul? n ultimele zile îi spunea lady Iris, de parcă voia să pună

distanţă între ei.

- îl joci pe Feste foarte convingător. îmi amintesc că am mai discutat despre asta, când plecam de la mătuşa mea. Mi-ai spus că îţi place să joci Macbeth. Sau te-ai făcut şi pe tine să o crezi?

- NU am minţit pe nimeni, dacă asta vrei să spui. Ei bine, am jucat o dată, însă a fost un accident, unul simpatic: am fost călcat pe degetul mare, iar în spectacolul următor nu a mai fost cu putinţă să spun nimic.

Carina izbucni în râs. îi plăceau amintirile lui Bertie.

- Nicio fată plină de cruzime? îl taehină ea.

- 0, draga mea, o mulţime. Prea multe ca să le mai număr.

- Habar nu aveam că eşti un Lothario.

- Nu sunt. Până la urmă, încasez mereu ce e mai rău. Doamnele se amuză cu mine, după care mă abandonează.

- Nu mai spune prostii! chicoti ea.

- Dar nu sunt prostii. E adevărul gol-goluţ. Femeile se joacă doar cu mine, după care mă lasă.

Redevenind serios, adăugă:

- Ştiu că îţi vine foarte greu, întrucât nimeni nu ar bănui că viaţa ta nu e doar un covor cu flori, nu-i aşa? Dar nu e adevărat.

-Ai dreptate, aprobă ea cu un oftat.

El încuviinţă.

- Crezi că vei reuşi să-l uiţi?

- Nu, zise ea cu blândeţe. Nu-l voi uita şi nu cred că voi înceta să-l iubesc. Dar e ceva ce ţine de trecut, iar eu trebuie să mă gândesc la viitor.

- Poate vei învăţa să iubeşti pe altcineva, nu?

- Nu aşa cum îl iubesc pe el.

Dar... altfel? Sunt atâtea feluri de a iubi. Există cu siguranţa loc în inima ta şi pentru altcineva, nu-i aşa? înţelese ce voia să spună.

- O, Bertie! oftă ea.

- E în regula. Nu trebuie să spui nimic. Ştiu că răspunsul va

ir negativ, dacă il dai acum. Dar mai târziu, când va mai trece

timpul. NICI măcar nu voiam să-ţi spun că te iubesc. Nu încă

De fapt, adăugă el cu un fel de disperare, nu am spus nimic nu-i aşa? ’

- Nu, dacă nu ai vrut să spui nimic.

- Deocamdată, nu. Vom rămâne prieteni, ca până acum. Şi

nu trebuie să te gândeşti la nimic ce nu doreşti. Da, Stanley vin imediat.

Dispăru, lăsând-o pe Carina la pian. Tânăra se întrebă de ce nu-şi dăduse seama până atunci. Totul părea aşa de evident.

„Dragul de Bertie, îşi spuse ea. E aşa de bun şi de generos.

Şi in adâncul sufletului său, un adevărat gentleman”.

Iar ea nu putea să-i ofere iubirea de care avea nevoie. Inima ei aparţinea unui bărbat care nu avea nevoie de ea.

îi jurase că inima ei îi va aparţine până la sfârşitul zilelor sale şi aşa se va întâmpla.

Se bucura totuşi să ştie că are un prieten adevărat, cum era Bertie.

Totul mergea bine. Compunea cântece pentru trupă.

Colegii o acceptaseră. Până şi Helen renunţase la atitudinea ei duşmănoasă.

Deşi compusese muzica, nu ea cânta la pian. O întreagă orchestră fusese angajată în acest scop. Dirijorul îi apreciase muzica şi o lăudase. Când îşi auzi muzica interpretată de o întreagă orchestră, se simţi în al nouălea cer.

- Compui foarte bine, îi spusese acesta. Ai un viitor promiţător în teatru.

„Dar numai în spatele cortinei”, îşi spuse ea. Ceilalţi vor veni la spectacol, vor vedea, vor aplauda interpreţii, iar ea va sta mereu în umbră.

Numai că în timpul ultimei repetiţii, când era programată să cânte, se produse o mică dispută la a doua pauză. Trupa ajungea pe scenă cu întârziere şi gâfâind.

- Nu e bine, spuse domnul Bentiss. De ce se petrece mereu aşa?

- Pentru că nu avem timp să ne schimbăm costumele, îi răspunse Helen, supărată. Suntem aproape de sfârşitul celui de-al doilea act şi trebuie să venim din nou între acte.

- Mi-aţi promis ceva în a doua pauză, zise domnul Bentiss. E stipulat în contract.

- Dar nu o putem face. E prea mult.

- în contract se spune negru pe alb că îmi veţi oferi ceva în a doua pauză, o ţinu una şi bună domnul Bentiss.

- Mă ofer eu. Voi interpreta un cântec, spuse Carina.

- Ce fel de cântec? întrebă el suspicios.

- Un cântec vesel.

- Ai cântece vesele?

- Fac unul până mâine.

Habar nu avea de ce făcuse o asemenea promisiune, dar în seara aceea, cu ceilalţi în jur, compuse un cântec vesel.

- Există ceva ce nu poţi face? o întrebă Bertie, încântat.

- Presupun ca există o mulţime de lucruri pe care nu le

poate face, observă Samson. Deocamdată, nu le-am descoperit.

Toata lumea izbucni în râs, iar Carinei îi merse la inimă atitudinea lor.

Domnul Bentiss declam că e un cântec foarte bun. iar dirijorul se oferi să-l orchestreze, insă Carina refuză, declarând că se va acompania singură la pian.

Sosi şi prima seară a spectacolului. Sala era plină de oameni care aşteptau plini de speranţă. Se răspândise zvonul că această reprezentaţie va avea ceva nou, neobişnuit.

Dupa un scurt intermezzo al trupei „Frumuseţile lui Bertie", începu piesa.

Când îl văzu pe Bertie, Carina înţelese că va avea succes. Era un actor foarte talentat. Reuşea să redea excelent ambele faţete ale bufonului: şiretenia şi melancolia.

_ La a doua Pauză> Carina »Şi interpretă cântecul şi drept răsplată primi un ropot de aplauze.

Piesa avu un succes răsunător şi toată lumea din Londra ajunse la concluzia că nu erai la modă dacă nu vedeai „A douăsprezecea noapte" la teatrul Majestic.

Carina devenise faimoasă pentru cântecelele ei pe care le interpreta cu variaţie la fiecare reprezentaţie. Numai despre ea se vorbea în oraş.

Piesa dădea semne că se va juca multă vreme. Veniseră şi vremurile bune, iar Bertie putu să-şi cumpere un nou costum de haine.

în cursul unui drum la croitor, fu nevoit să se oprească pe stradă din cauza aglomeraţiei. Se oficia o nuntă la biserica St. George.

Mireasa era o splendoare. Bertie zâmbi, întrucât aprecia frumuseţea indiferent de formă.

Când o recunoscu însă pe mireasă, rămase încremenit.

Era lady Virginia Chesterham, tânăra care flirta cu ducele de Westbury la castel. Biata Iris!

Dar când văzu cine era mirele, uimirea lui crescu.

Era vicontele Manton.

Nu, nu era cu putinţă. Manton trebuia să fie cavalerul de onoare. Toată lumea aruncă cu confeti asupra lor, iar după ce mirele îşi sărută mireasa, trăsura porni din loc.

Nici urmă de duce.

Bertie se urni, prea zăpăcit să-şi dea seama încotro merge.

Se gandea la ce-i spusese Carina. O văzuse pe Jady Virginia cu ducele într-un magazin, iar unul dintre vânzători îi spusese ca sunt logodiţi. Aşadar, logodna âisese ruptă, iar lady Virginia îşi găsise un alt pretendent?

Carina îl părăsise pe duce pentru că acesta voia o iubire ascunsa de ochii lumii. Logodna venise după aceea. Prin urmare, dintr-un anumit punct de vedere, nu mai conta.

Dar oare nu avea dreptul să ştie?

Cand ajunse la teatru, Carina repeta un nou cântec. Ridică capul zâmbind.

- O, Bertie! Ce s-a întâmplat? Eşti palid.

- Nu. Doar că...

- Bertie, spune-mi!

- E in regulă, zise el, cu o voce pierită. Nu-i aşa că oricum nu m-ai fi putut iubi?

w “ Te Illbesc> Bertie. Nu în felul în care îţi doreşti tu, pentru ca... ei bine, ştii povestea. Dar ca prietenul meu cel mai bun.

- Dar nu te-ai căsători niciodată cu mine, nu-i aşa?

^ - Ştiu şi eu? Dintr-un anumit punct de vedere, eşti singurul bărbat cu care m-aş mai putea căsători acum -Ce?

- Pot fi cinstită cu tine, pentru că eşti la curent cu situaţia. NU ai aştepta de la mine mai mult decât îţi pot oferi. Şi cu timpul... ştiu şi eu...

- Cu timpul?

- Nu-mi pune o asemenea întrebare acum. E prea devreme.

FRUMOASA IRIS

Nu poţi să ai puţină răbdare?

- Dacă aş şti că până la urmă te-aş câştiga, nimic nu m-ar

opri. Nimic.

- Nu trebuie să fii aşa de dramatic. Nu trebuie să faci nimic

îngrozitor.

- Nu? Chiar nu trebuie?

- Sigur că nu. Ai ascultat prea mult Shakespeare. Numai melodramă. Spune-mi ce anume te preocupă?

-Ce?

- Problema care te frământă...

- O, nu! Nu tocmai. Stanley vrea prea multe cântece şi pune

prea multă presiune asupra ta.

- Dar îmi place să compun şi să cânt. Aşa că nu-ţi face griji

în privinţa mea. E o plăcere.

- îţi place viaţa asta, nu-i aşa?

- Nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu te-ai fi oprit cu trăsura în acea zi, spuse ea cu seriozitate. M-ai salvat de la... ei bine, nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea fără tine. Bertie, vom face lucruri grozave împreună.

- Nu-i aşa?

- Voiai să-mi mai spui şi altceva?

Bertie trase adânc aer în piept.

- Nu. Asta e tot.

- Aşadar, totul e în regulă, nu?

- Da, totul e în regulă.

Dar în seara aceea, fu surprinsă de ceva nou în interpretarea

IUI: O tensiune şi o emoţie pe care nu le mai văzuse la ei.

Si publicul simţise, întrucât aplauzele (ură şi mai fbrtunoase

Car,na „ zâmbi, bucurându-se pentru succesul lui. Numai că el 11 ocolea privirea.

Avea senzaţia că e pierdut într-o altă lume, o lume Sră pace.

Timpul trecea pe nesimţite. Trecuse vara, venise toamna, iar oamenii făceau deja planuri pentru iarnă.

Planurile lui Stanley Bentiss erau mari. Aşa cum prezisese ertte Melante se căsătorise cu doctorul şi părăsise trupa Car,na devenise astfel membru deplin al trupei.

Toată lumea recunoştea cât de mult contribuise muzica ei la succesul tuturor şi aşteptau cu nerăbdare ziua când ea si cu Bertie vor deveni soţ şi soţie.

„ . N'meni nU făcuse caz de lo8°dna lor. Pur şi simplu, Carina iŞi pusese mâna pe braţul lui şi declarase:

- Prea bine, dragul meu Bertie. Voi încerca să te fac fericit.

- Iar eu voi face totul pentru a te face fericită.

Ştia că îi era devotat, dacă se mulţumea numai cu jumătate de iubire.

Ziua căsătoriei ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viata ei.

.u toate astea, nu era, întrucât simţea că se întâmplă ceva cu

Bertie. îl frământa ceva.

De mai multe ori îl surprinsese privind în gol, desprins de lumea reală. Când îl atingea, acesta îi zâmbea silit şi începea, să facă pe clovnul.

La un moment dat, îl întrebă dacă regretă nunta care se apropia, dar tăgăduirea lui fu aşa de vehementă, încât nu mai pomeni subiectul.

„Când ne vom căsători, îl voi face să-mi vorbească despre ceea ce-l tulbură", îşi spuse ea. „Voi fi o soţie bună, ca să-l răsplătesc pentru ceea ce mi-a oferit. Cred că e omul cel mai bun şi mai de treabă de pe lumea asta. Aceasta este viaţa adevărată, nu cealaltă. Iar în acastă viaţă, având şi copii, voi avea parte de toată împlinirea şi satisfacţia pe care le pot cere".

Dar pe măsură ce se apropia ziua nunţii, adormea întotdeauna plângând.

Capitolul 10

, D"Ccle de Westbury ajunse în portul Southarapton la începutul lui octombrie. De acolo, luă trenul spre Londra.

Patru luni de călătorie îl schimbaseră. Acea cearcăne la ochi in cauza numeroaselor nopţi nedormite.

Părea stăpânit de un fel de nelinişte permanentă, ca un om

care cauta ceva de foarte multă creme, fără a reuşi însă să găsească.

Când ajunse la Londra, poposi la hotelul Imperial, cel mai luxos din oraş.

- Vreţi sa vă distraţi diseară?îl întrebă cu respect valetul.

- Da, sigur că da.

Căuta întotdeauna modalităţi de a se distra, ceva care să-i ocupe mintea. Până la urmă însă, nu reuşea să scape de imaginea femeii care dispăruse ca în ceaţă, fără a-l părăsi.

Şi alte femei trecuseră prin viaţa lui, însă le ştersese din minte. Aceasta se încăpăţâna să rămână.

- Ce spectacol e disearăla Londra?

- Sunt multe spectacole de teatru foarte bune. Se spune că „A douăsprezecea noapte", la Majesti,c este cel mai bun, însă mă îndoiesc că veţi găsi bilet. E ultima seară când se mai ţine reprezentaţie cu acest spectacol, iar biletele au fost vândute cu

multă vreme în urmă.

„A douăsprezecea noapte". Piesa aceasta o văzuse în seara când fusese împuşcat, iar îngerul său păzitor îl salvase. Poate îi purta noroc.

încercă să renunţe la acest gând, spunându-şi că nu era decât o superstiţie, dar era atât de persistent încât îl determină să scoată o bancnotă din buzunar şi să spună:

- Sunt sigur că vei reuşi să faci un miracol pentru mine.

- Două bilete, stăpâne?

- Nu, doar unul. Sunt singur.

Valetul zâmbi şi reveni peste câteva minute, cu un bilet la parter.

- Regret că nu am putut să vă obţin o lojă.

- E foarte bine şi aşa, spuse el.

De fapt, îi convenea de minune să nu aibă loc într-o lojă, pentru că astfel va fi scutit să-şi evite prietenii din înalta societate.

în starea lui, ar fi vrut să nu vadă pe nimeni în faţa ochilor.

Până în ultima clipă, apoape renunţase la gândul de a mai

merge la teatru, întrucât totul i se părea zadarnic. în ultima clipă, se ridică şi se îmbrăcă.

Ajunse la teatru când toată lumea era deja în sală şi se aşeză pe locul lui când se stinse lumina.

Nu avu timp să consulte programul, iar apariţia „Frumuseţilor lui Bertie" in un veritabil şoc pentru el. Privi chipurile fetelor, căutând-o cu disperare pe aceea pe care dorea s-o regăsească de atâta vreme.

Chiar dacă Bertie tăgăduise că o mai văzuse, exista o şansă- fie şi infimă- să fi revenit mai târziu.

Numai că nici pomeneală s-o regăsească printre „Frumuseţile lui Bertie". îşi spuse că soluţia cea mai înţeleaptă este sa urmărească restul spectacolului, apoi să-l caute pe Bertie. Poate auzise ceva despre ea.

înaintea celei de-a doua pauze, ducele deveni conştient de o schimbare în atmosferă.

- Ea urmează. Am văzut piesa asta de trei ori numai si numai

pentru ea. Se spune că este cea mai deşteaptă femeie din

Londra, dincolo de faptul că interpretează ca un înger.

Ducele zâmbi când auzi cuvântul "înger", întrucât îi stârnea

multe amintiri. în clipa următoare, cortina fu dată ia o parte si atunci o văzu.

Era îmbrăcată în satin albastru. Totul era strălucitor la ea, inclusiv siguranţa cu care cânta.

Ducele era şocat, paralizat.

Era ea. Nu purta mască, dar era faţa pe care o văzuse la

lumina lunii. Iar vocea ei era aceea care-i cântase în nenumărate vise.

Era ea!

încercă să se ridice, să alerge în culise, s-o prindă înainte să scape, dar picioarele erau ca de plumb. Nu era în stare să se mişte. Făcea parte din vis.

Când termină de cântat, audienţa izbucni în aplauze. Tânăra făcu o plecăciune şi întinse braţele spre public.

O cunoştea şi nu o cunoştea. Această fiinţă supremă îi depăşea puterea de înţelegere.

Probabil de aceea îl părăsise. Descoperise o viaţă care o mulţumea. Ce putea el să-i ofere în schimb?

Gândul acesta îl făcu să rămână nemişcat când începu actul următor. Fusese aşa de sigur pe el, ce-i va spune când o va găsi, încât se simţi brusc cuprins de confuzie.

Aşteptă s-o vadă reapărând, însă nu se întâmplă decât în clipa când se reuni întreaga trupă, pentru aplauze.

Stătea lângă Bertie.

Un bărbat în spatele lui spuse:

- Se căsătoreşte cu ea mâine. Norocosul!

Ducele se ridică imediat de pe scaun şi ieşi. Dacă ar mai fi rămas, ar fi devenit violent.

Se căsătorea cu Bertie! Era cu neputinţă!

Era soţia lui. în inima lui, îi era soţie de foarte multă vreme, îi făgăduise că va fi a lui.

Pe stradă, fu nevoit să se lipească de zid pentru a nu se

BARBARA CARTLAND

prăbuşi din cail2a durerij Q caume at.(a weme MD]ai ^ ^

p.arda. Aceeaşi senzaţie de încremenire pe care o avusese la teatru pusese iar stăpânire pe el. Oamenii treceau pe lângă el si dispăreau în întunericul nopţii.

Nu ştia de ce o luase pe acolo până în clipa când îşi dădu seama că era uşa din spatele teatrului.

Statea nemişcat, cu privirea fixată asupra uşii. Dar era ne vec, pierdută. Mâine, se va căsători cu altul. Tot ce putea face in clipa de faţa, era s-o vadă ieşind la braţul lui Bertie.

Va pleca şi nu va şti niciodată că o iubeşte.

Dădea colţul. Gata! Se sfârşise, îşi reveni brusc. începu să alerge.

-Aşteaptă, Iris! Aşteaptă!

Era sigur că strigase, dar niciun sunet nu-i iesise de pe buze Alerga pe stradă, strigând.

Nu-şi dădu seama ce se petrece în clipa următoare. O trăsură îl lovi şi se prăbuşi la pământ.

Lumea se învârtea în jurul lui. Capete se aplecau asupra Iui Şi-I priveau curioase.

Benie sesiză învălmăşeala. Alergă repede într-acolo, să vadă ce se petrece.

- O, Doamne! şopti el când văzu cine era. Ce s-a întâmplat?

Nu e vina mea, protestă vizitiul. S-a năpustit în faţa calului

meu.

Are dreptate, murmură ducele. E vina mea. Du-mă la hotei! Stau la Imperial.

ducelui se limpezi.

- Bertie! Acum îmi amintesc că mi-ai spus că nu ştii unde e.

Nu era adevărat, nu-i aşa?

- Nu, recunoscu Bertie. Am spus ce mi-a cerut ea să spun.

- înţeleg, zise ducele. O iubeşti?

- Mai mult decât orice pe lume.

- Ai grijă de ea. Fă-o fericită!

Bertie era alb la faţă.

- Ai nevoie de un doctor, zise el.

- Vor trimite cei de la hotel după cineva. Te rog să mă ajuţi

să mă urc în trăsură.

Bertie rămase uitându-se lung după vehiculul care se

îndepărta. I se tăiase respiraţia.

Se întoarse repede la uşa din spatele teatrului, unde îl

aştepta Carina.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

- Nimic. Hai să mergem acasă!

întreaga trupă se trezi devreme pentru a se pregăti de nuntă. Nu va fi ceva sofisticat, întrucât biserica era aproape, iar mirele şi mireasa vor merge împreună.

Rochia Cârmei era din mătase albă. dar simplă. î„ timp ce

acea ul„mel pregiIjri „ ^ de ^ ^ ^ ^

asca la fePtul ca in acea zi va spune adio iubirii.

deceiT f r ^ Va Urma ° a,tî Cak’ dcdici"d“'ac bărbatului decent şi bun a cărui soţie va deveni.

- Trebuie să plecăm, zise Julia. Bertie te aşteaptă jos

Zâmbind, Carina o sărută pe Julia si pe celelalte trei fete

are urmau să f,e domnişoare de onoare. Jos, j, 8ăsiră pe

Bert, , alatur, de James, Samson şi Anthony, îmbrăcaţi elegant

Felul care arăta Bertie o îngrozi. Arăta ca un om care

suferă de o boală mortală. Avea faţa pământie, iar în ultimele saptamani siabise foarte mult.

- Vino, draga mea.

Păşiră împreună în biserică, spre altar.

Pe masura ce slujba religioasă înainta, Carina avea un pronunţat sentiment de irealitate. Era ceea ce o va ajuta să treaca peste următoarea jumătate de oră.

Preotul i se adresă lui Bertie.

~0 iei pe această femeie...?

nelT Sfârf h'n8a intrebare’ I0ati lunlea wa cu nerăbdare replica lui Bertie. Erau siguri că va spune: “Da"

Dar cum tacerea persista, Carina se uită la Bertie, care arăta mai rau ca oricând.

- O iei pe această femeie?

- Nu! Nu, nu pot!

Bertie se răsuci şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

- Bertie, dragule!

Bertie căzu în genunchi lângă el.

- De ce nu-mi spui ce te macină?

- Ce mă macină, este că sunt sunt un om lipsit de onoare, un ticălos. Te-am păcălit. Credeam că voi trece peste asta, dar nu pot trăi cu tine minţindu-te la nesfârşit. Iartă-mâ! Iartă-mă!

îşi îngropă faţa în mâini, plângând în hohote.

- Nu înţeleg.

Bertie se adună şi zise:

- Vino!

O luă de mână şi începu să alerge prin biserică. Carina de-abia reuşea să ţină pasul cu el.

în stradă, Bertie strigă după o trăsură şi o ajută pe Carina să

urce mai repede.

- încearcă să nu mă urăşti prea tare, deşi asta merit, spuse el, evitând s-o privească. Ai spus că ducele se va căsători cu lady Virginia. Te-ai înşelat. S-a căsătorit cu vicontele Manton. I-am văzut părăsind biserica împreună. Acum, e vicontesa Manton.

Cum ea tăcea, întoarse capul.

- Nu înţelegi? Ducele nu e căsătorit.

- Nu e... căsătorit? repetă ea, încercând să-şi ascundă

bucuria. Eşti sigur?

- Cu siguranţă, nu s-a căsătorit cu lady Virginia. Presupun că s-ar fi putut căsători cu altcineva, deşi nu cred. Aseară, era pe stradă, în faţa teatrului. E posibil să fi venit pentru tine. Am vorbit cu el, după ce a fost lovit de o trăsură.

- Şi nu mi-ai spus nimic? zise ea cu reproş.

- Nu, nu ţi-am spus. Tot aşa cum nu ţi-am spus nimic despre nunta lui Manton. 0 ştiam de săptămâni bune. Ţi-am ascuns adevărul, pentru că voiam să te căsătoreşti cu mine. Ştii acum ce detestabil sunt. Nu mai spune nimic până nu-l vezi.

- îl voi vedea? repetă ea neîncrezătoare.

- Aseară, a fost dus la hotelul Imperial. Acolo mergem acum.

Carina era prea uimită de ceea ce auzea pentru a sti cum să reacţioneze.

în tot acest timp, Bertie ştiuse de greşeala ei şi nu sudase o

vorbă. Voise s-o ia în căsătorie ascttnzându-i adevărul.

în ultima clipă îi dezvăluise totul, pentru că era incapabil să

fie necinstit. Abia acum înţelegea chinul lui din ultima vreme Era chinuit de ceea ce făcuse.

- Dupa cum ai spus... s-ar putea să se fi căsătorit cu altcineva. NU a vrut să mă ia pe mine de soţie.

- Când îl vei vedea, îţi va spune ce doreşte.

îşi frângea mâinile, încercând să-şi păstreze calmul. Nimic nu se schimbase cu adevărat, în afară poate de faptul că seara trecută, venise la teatru special pentru ea.

A în faîa Olului, Bertie o ajută să coboare şi intrară împreună în holul grandiosului edificiu. Bărbatul de la recepţie n privi uimit. Carina îşi dădu brusc seama că păreau probabil caraghioşi alergând prin Londra în haine de nuntă.

- Trebuie să-l văd negreşit pe lordul de Westbury, zise

Bertie.

- înălţimea Sa nu poate primi pe nimeni. E pe moarte. Carinei i se tăie respiraţia.

- Ştiu că a fost rănit aseară, zise Bertie. L-am văzut după accident, dar a spus că se simte bine. S-a ridicat în picioare şi

s-a întors la hotel.

- Aşa e, spuse bărbatul. Dar când a ajuns aici, s-a prăbuşit. Am trimis după doctor ca să-i îngrijească rănile, dar a făcut febră şi a început să delireze. Strigă mereu după soţia lui.

Carina avu o strângere de inimă. Totul devenea din nou sumbru.

- Numai că nimeni nu a auzit de vreo ducesă. Nu s-a scris în

ziare despre căsătoria lui.

- NU a avut încă loc, zise Bertie. Dă-mi voie s-o conduc sus pe această doamnă. Vei vedea că problema se va rezolva.

Recepţionerul era prea uimit ca să pună mai multe întrebări,

astfel că urcă repede treptele.

La uşă, Carina se opri, rugându-se din tot sufletul ca ducele

să nu moară.

îndată ce deschiseră uşa, îl auziră strigând febril:

- Trimite după soţia mea, adu-mi soţia, am văzut-o aseară... mi-a promis... întotdeauna... spune-i că trebuie să vină la mine... găseşte-o... te rog să-i spui...

- Se referă la tine. Grăbeşte-te!

- Sunt aici, dragul meu, zise ea îngenunchind lângă el. Sunt aici. Credeai că nu voi veni?

- Tu? Eşti o nălucire?

- Nu, dragul meu, nu sunt o nălucire. Sunt aici şi sunt a ta. uite, poţi să mă atingi,

dnu ler/PUS ” Tei veni: dar nu m-au murmură

ducele. Cred ca nu am soţie, dar tu.

Păru ca mintea i se limpezeşte şi îi văzu rocha de mireasă

- Nu m-am căsătorit. Era s-o fac, dar s-a anulat. Crede-mă nu sunt căsătorită.

- Atunci, căsătoria noastră trebuie să aibă loc cât mai

repede, zise el. Vei deveni soţia mea în ochii lumii, ca şi în inima şi in sufletul meu.

- Totul va f, aşa cum doreşti. Acum însă, trebuie să te odihneşti. Trebuie să te faci bine.

- Nu îndrăznesc să închid ochii, ca nu cumva să dispari.

- Nu te voi părăsi niciodată.

El se linişti şi închise ochii.

- Spuneti-mi, cât de rău e? îl întrebă ea pe doctor, jos ni s-a spus că e pe moarte...

- o, nul Situaţia nu e chiar aşa de gravă. Zvonurile se amplifica pe măsură ce trec de la o persoană la alta. E adevărat ca a cedat aseară şi a avut febră, dar nimic alarmant.

Ii zâmbi cu bunătate.

- Iar acum, cred că a primit un medicament mai bun decât ce-i pot oferi eu.

Pleca in curând, lăsându-i instrucţiuni precise cu privire la ce sa ia şi la ce ore.

Rămase lângă fiinţa iubită nepreaştiind ce să facă, dar convinsă în adâncul sufletului că nu trebuia să-l părăsească niciodată.

Intr-un târziu, valetul ducelui se apropie de ea şi-i spuse:

- Domnul care a venit cu dumneavoastră este pe hol. Vrea să ştie ce doriţi să faceţi.

- Spune-i să intre, te rog.

Bietul Bertie. Orice încercase să facă, propria conştiinţă îl pedepsise suficient. în plus, o înapoiase bărbatului pe care-l iubea.

- Dragul meu Bertie, spuse ea.

- Nu fi drăguţă cu mine, spuse el, nefericit. Nu merit.

- Mi-ai fost întotdeauna cel mai bun prieten, spuse ea. Nu

te voi uita niciodată

- Te-am minţit. Voiam să te iau de soţie printr-o minciună.

- Dar nu ai făcut-o tocmai pentru că eşti prietenul cel bun pe

care m-am bizuit întotdeauna.

- Ba nu! Sunt un bărbat care te iubeşte. NU o voi mai spune niciodată, însă e adevărat. Mi-am dat seama ce făceam şi m-am îngrozit. Vreau numai să fii fericită.

- Voi fi. Mulţumesc. Mulţumesc că m-ai adus înapoi la cel

iubit.

- Presupun că acesta este sfârşitul pentru lady Iris.

- Ei bine, acesta este sfârşitul carierei mele de interpretă, dar am scris muzica pentru pantomimă. E a ta. Mai târziu... cine ştie ce aş mai putea compune.

Promite-mi că vei scrie următoarea compoziţie numai pentru mine.

- Sigur că da.

Ii sărută încă o dată mâna.

- Să fii fericită, lady Iris. Să nu ai pane niciodată de zile proaste.

Un zgomot venind dinspre pat o făcu pe Carina să întoarcă repede capul. Bertie văzu că uitase cu desăvârşire de el.

- Plec, acum.

- La revedere, Bertie.

îl sărută pe obraz şi se întoarse la bărbatul iubit, luzându-i mâna între ale sale.

Bertie ieşi neobservat de ei.

Când^ ieşi în coridor, se opri, iar ochii i se umplură cu lacrimi. încercă să se adune şi să se întoarcă în lumea reală.

- Ce e, dragul meu? şopti Carina.

- Tu erai, nu-i aşa? „A douăsprezecea noapte". Cu atâţia ani în urmă, fata care stătea în loja învecinată, care mi-a salvat viaţa. M-ai ţinut în braţele tale atunci, aşa cum faci acum.

- Da, eu eram, îi răspunse ea cu tandreţe.

- Si te cheamă Carina. Mi-ai spus-o atunci. Iar eu ţi-am spus

că înseamnă iubită. De atunci, ai rămas iubita mea. în inima mea, iubita mea nu m-a părăsit niciodată, iar când am întâlnit-o pe lady Iris am ştiut că nu mă va părăsi niciodată. Cred că în adâncul sufletului ştiam că e vorba de aceeaşi femeie. Aţi venit amândouă să mă salvaţi. Când ne-am cunoscut acum câteva luni, eram un bărbat rău, arogant, egoist şi nepăsându-mi decât de propria plăcere. Te-am văzut şi te-am dorit. Credeam că vei accepta imediat. Credeam că va fi uşor. Că te voi putea cumpăra cu bijuterii şi, în intolerabila mea mândrie, mi s-a părut corect să te fac amanta mea. Mi-ai arătat ce crezi despre mine şi ai avut dreptate.

Se aplecă şi-l sărută.

- Am fugit de tine întrucât te iubeam nespus şi eram ispitită să rămân cu tine indiferent de condiţii. Dar ştiam că nu pot deveni amanta ta, sfârşind prin a fi dispreţuită de tine.

- Nu te-aş putea dispreţui niciodată. Ar fi trebuit însă să-ţi cunosc valoarea. Te-am căutat peste tot. L-am vizitat pe Bertie la Londra, însă a tăgăduit că ştie unde eşti. A spus că aşa i-ai

cerut tu să procedeze.

- Aşa e. Te văzusem cu lady Virginia, la Aspreys.

- Erai acolo?

- Am venit până la uşă şi v-am văzut împreună. Nu l-am

văzut şi pe vicontele Manton.

- Era în spate. Venisem cu amândoi pentru a cumpăra

daruri de nuntă.

- Iar eu am crezut că tu şi cu ea...

- Niciodată, protesta el şi începu să tuşească.

Tuşi până când îi dădu un medicament.

- Am plecat în străinătate imediat după aceea. Când m-am

întors, ne-am întâlnit pentru câteva zile la Paris Tot ce pot

spune este că îmi pare rău de Manton. Nu m-aş fi căsătorit cu

Virginia pentru nimic în lume. Dacă ai fi ştiut adevărul, ne-am fi regăsit atunci.

- Nu, răspunse ea, îngândurată. Era prea devreme. Am învăţat o mulţime de lucruri despre mine, lucruri pe care mă bucur că am reuşit să le descopăr.

- Ca de exemplu, ce mare stea eşti, nu? Trebuie oare să-ţi amintesc că o ducesă nu poate cânta pe scenă?

- Nu doresc să cânt pe scenă. Locul meu e în spatele scenei, să compun muzică. I-am promis lui Bertie că-i voi da toate compoziţiile mele viitoare. Cred că vor fi multe.

- Va trebui să mai discutăm despre asta. Sub ce nume vor fi cunoscute aceste compoziţii?

- Îţi promit că nu voi folosi numele Westbury în teatru.

- Draga mea, era o modalitate subtilă de a-ţi afla numele. îţi dai seama că, deşi urmează să ne căsătorim, nu ştiu cum te cheamă? îţi ştiu prenumele, dar nu şi numele de familie.

- Denton. Domnişoara Carina Denton. Am o mică proprietate în Worcestershire şi bani suficienţi încât să trăiesc independentă. Atâta tot. Nu am titlu sau poziţie socială.

- Nu mă interesează. Tu eşti singura care contează. Draga mea, îmi voi petrece restul zilelor încercând să îndrept răul pe

care ţi l-am făcut.

- Iar eu îmi voi petrece restul 2ilelor iubindu-te şi facându-te fericit. O, dragul meu! Am luat-o pe căi diferite pentru a ne regăsi, dar acum mergem pe aceeaşi cale, aceea care ne duce spre rai.

Sfârşit.